[illegible] 1

[illegible] 1

[illegible] 1

[illegible] 6

[illegible] 25

34

9

அம்மாள் அவர்களும்

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜெயம்.

காருடபுராணமென்று வழங்குகிற

ஸ்ரீ

கருடபுராணவசனம்.

இதில் ஆங்காங்கு ஐதீகப்படி
அரும்படங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இஃது கவித்தலம்
ஸ்ரீமான். துரைசாமிமூப்பனார் அவர்கள்
மொழிபெயர்த்தச்சியற்றிய பிரதிக்கிணங்க,

சுத்தப்பதிப்பு.] [விலை அணா-6.

சென்னைப்புரசை
நாராயணசாமிப்பிள்ளை
அண்டு பிரதர் அவர்களது
நற்றமிழ்விலாச அச்சியந்திரசாலையிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1914.

16, சரவணப்பெருமாள்முதலி வீதி,
புரசை, சென்னை.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கவித்தலம்

கல்விச்சாலைத்தமிழ்ப்புலவர்

மு. வை. ஐயாத்துரை ஐயரவர்களியற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பூமகளும்புவிமகளும்புகழ்மகளுமகலாதபுணர்ச்சிநோக்கி
நாமகளுநோற்றவரினனிபுரியப்பெற்றதுரைசாமிநாமன்
தூமகளுநறுந்துளவத்தொடையலுஞ்சேரகலத்தான்றாயவன்யன்
பாமகளுங்களிசிறப்பப்பைந்தமிழிற் காருடத்தைப்பகர்ந்தான்பா
[ரீர்

உலகளிக்குந்திருமார்பனுவந்துவணப்புள்ளரசுக்குரைத்தநூலை
பலகலையுநன்குணர்ந்தசவுனகாதியர்கேட்பப்பகர்ந்தான்சூதன்
அலகில்புகழ்க்கவித்தலத்திலவதரித்ததுரைசாமியருளிற்றந்தான்
நிலவலயத்தோருவப்பக்கருடபுராணந்தமிழினிகழ்த்திமன்னே.

சென்னை

சர்வகலாசாலைத்தமிழ்த்தலைமைப்புலவர்

கோமளபுரம்

இராஜகோபாலப்பிள்ளையவர்கள் இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

பொன்னாரிதழிப்புரிசடையோன்புண்டரிகவானவன்முதல்
அன்னாராதிமூலமலராமேயிவனென்றறையுண்மை
இந்நானிலமீமிசையாருமினிதினுணர்ந்துய்வானிபமுன்
பன்னாவழைப்பவந்தவன்கண்படைகொள்வதுவண்கவித்தலமே.

கன்னற்கமுகவேலிநனிகதழும்பண்ணைக்கருமேதி
உன்னக்குழவிமுலைவழித்தாலொழுகுதீம்பாலொண்டுவலை
நன்னர்க்கதிர்வெண்டரளமெனநாகுநன்குதெருளாமே
முன்னிமருண்மாலின்னவளமொய்க்குநாடுகவித்தலமே.

இறந்துபாடுபிறந்தையெனுமிடர்வெம்பவத்தினுலையாமே.
சிறந்துபாடுதிருமறையாற்சிவனவ்விரிஞ்சிதேவரெலாம
அறந்துபாடுதூயர்பலர்துவன்றிவழிபாடியற்றியுளம்
மறந்துபாடுபடாதேத்துவளமாநாடொண்கவித்தலமே.

இந்தத்தொன்மாநகர்க்கேந்தலினியகருணையன்புடைமை
உந்தற்கரியவாய்மைபொறையுணர்வாதியநற்குணநெருங்கு [ன்
வந்துற்றொருமாணிடப்படிவம்வாய்ந்தாங்கமைந்த பெருந்தகையா
சிந்தைத்தூயனெனலென்னைசெயனுந்தூயன்றெரிக்கினம்மா

இறுதிவேலைத்தனிமுதல்வாயினிதுபுக்குக்கியிடை
அறுதியாகவேவார்புடையினடங்கிமற்றுமுமிழமையத்
துறுதிமேயவ்வெச்சில்படுமும்பர்ச்சிறிதும்பேணுமே
பெறுதினேறிஃதெனத்திருமாற்பேணிபபாய்வாழ்பேரியல்பான்.

பொய்ம்மைதிளைக்கும்புறச்சமயப்பொருவெம்முரட்கார்மதக்களிறு
வெம்மைதணந்துவீறழுங்கியிரியல்போகவெகுண்டடர்த்து
மெய்ம்மைதெரித்தவிறற்சீயமுக்கோர்பகவர்வேந்தென்னும்
எம்மையுடையானிணையின்கீழ்மையபவொழுகும்பெற்றியான்.

தெனாதுகுமரிவடாதுவரைதிருவேங்கடமென்சிலம்பூடு
தனாதுபுகழ்மைநிறுவியுயர்தமிழ்மாப்புணரிவாய்மடுத்தோன்
பினாதுமின்பென்றுறுபொருளைப்பெட்பிற்கரப்போர்முகங்கவிழ
மனாதுமனாதென்றிரவலர்க்குவாய்ந்துபுரவுசெயும்வள்ளல்.

என்னுஞ்சீமாந்துரைசாமியேந்தலிருநீர்நிலவரைப்பில
மன்னுமுயிர்சென்மறுமைக்குவகுக்குங்கருமமற்றில்லை
இன்னபுரிகமன்றவெனவியம்புகருடபுராணமுரை [க்கே.
தென்னன்சொல்லிற்செய்தளித்தான்றெளிசொல்வசனந்தெரியா

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமஜயம்.

ஸ்ரீமந்நிகமாந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீ கருடபுராண சங்கிரகம்.

அகிலமங்களகுண சொருபனாகிய ஸ்ரீசர்வேசன் கருடபகவானுக்குத் திருவாய்மலர்ந்தருளிய இப்புராணம் பின்னர்ச் சூதமாமுனிவரால் நைமிசாரணிய வாசிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டது. ஸ்ரீகருடபகவான் கேட்டமையால் ஸ்ரீகருடபுராணமென்னும் பெயராயிற்று. ஜீவனிறக்கும் விதத்தையும், இறந்தவுடனே வாயுசரீரம் பெற்று யமதூதர்களோடு யமலோகஞ் சார்ந்து, கணப்பொழுதில்மீண்டு, சவத்தினருகேவந்து, இடும்பையடைதலையும், கிருத்தியம் செய்யவேண்டியவிதத்தையும், பத்துநாட்பிண்டங்களால் ஜீவன் சரீரம்பெறுதலையும், பதின்மூன்றாம்நாள் யமதூதர் பிண்டசரீரம்பெற்றஜீவனைப் பாசத்தால் பிணித்து நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காதவழிதூரம் ஓராண்டுவரையிலும் நடத்திச் செல்லுதலையும், பூலோகத்துக்கும் யமபுரிக்கும் இடையிலுள்ள எண்பத்துநான்காயிர காதவழியில் அசிபத்திரவனம் அதாவது சூரிபோன்ற இலைகளுடைய வனமும், உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக்காந்தும் இடமும், அதிக உஷ்ணமும் குளிருமுள்ள இடங்களும், இருளுமுள்ள இடமும், சிலாவருடமுடைய இடமும் இருத்தலையும், சீயாலும் இரத்தத்தாலும் நிறைந்து பாவிகளுக்கும் அப்பாவிகளை ஊறுசெய்யப் பலவகை ஜெந்துக்களுக்கும் ஸ்தானமாய் வைதரணிநதி கிடத்தலையும், யாமியம்-சௌரி-கந்தருவநகரம்-குரூரம்-கிரௌஞ்சம்-விசித்திரம்-பக்வாபதம்-துக்கதம்-நாநாக்கிரந்தம்-சுதப்தம்-சீதாப்ரம் என்றபட்டணங்களில் யமதூதர் கட்டளையால் ஜீவன் சிறிதுபொழுது தங்கி மாசிகபிண்டங்களையுண்ணுதலையும், மேற்சொன்னவற்றில் விசித்திரமென்கிற நகரம் சார்ந்து, ஊனஷாண் மாசிக பிண்டத்தையுண்டு, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை யுண்ணுங்காலை சில பிசாசங்கள் வந்து அப்பிண்டத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளுதலையும், ஜீவன் யமபுரிக்கருகில் சா[illegible]லும், பிண்டசரீரம் நீங்கி அங்குஷ்டப் பிரமாணமாய் ஒரு [illegible]

மரத்தில் சற்று தங்கிக் கருமத்தாலாகிய சரீரம்பெற்று யமன்மு ன்பு போதலேயும், யமபுரியின் தன்மையையும் யமனுடைய அர ண்மனேயும், யமன் வீற்றிருக்கின்ற மண்டபமும், சித்ரகுப்தனர ண்மனேயும், மகாரோகங்களின் கிருகங்களும் நரகங்களின் பெய ருமாகிய இவற்றின் பெற்றிமையையும், பாபம்செய்த ஜீவர் உல க்கையால் மொத்துண்டும், ஆயுதங்களால் சிதைக்கப்படடும், சுரி கையால் சீவப்பட்டும், செக்கால் அரைக்கப்பட்டும், நெருப்பில் வாட்டப்பட்டும், செம்பினுல் செய்யப்பட்டுத் தப்தமாயிருக்கின்ற ஆண்பாவை பெண்பாவைகளோடு சேர்க்கப்பட்டும், கரும்பைப் போல ஆலேயில் கொடுக்கப்பட்டும், நரகங்களில் தள்ளி அழுத்த ப்பட்டும் துன்பப்படுதலாயும், இன்னபாவம் செய்தவன் இன்ன ஜன்ம மடைகின்றனன் என்பதையும், இன்னபாவம் செய்தவன் நரகமனுபவித்து இன்னகுறிப்போடு பிறப்பான் என்பதையும், இன்னதீவினேயால் கொடிதாகிய பிரேதஜென்மம் வருமென்பதை யும், நித்தியசிராத்தமும்-வருடசிராத்தமும் செய்யவேண்டியவிதி யையும், கருமம் செய்யாவிடின் மரித்தஜீவன் துன்பப்பட்டு பிரே தஜென்மமடைந்து, குலநாசஞ்செய்தலேயும், கருமஞ்செய்யப்பட் டால் ஜீவனினிதாய்ச்சென்று இன்புற்றுச்சுவர்க்கவாசஞ்செய்து, குலத்தோரை ஆசீர்வதித்தலேயும் நல்வினே செய்த ஜீவன் உத்தம உலகு அடைதலேயும், ஜீவன் நல்லுலகடைய ஏதுவாகிய பூதானம்- சொர்னதானம்-கோதானம்-பருத்தித்தானம்-சய்யாதானம்-இரு ம்புத்தானம்-திலதானம்-தீபதானம் - உப்புத்தானம்-கடதானம்- பததானம்-விருஷோற்சர்க்கம்-நாராயணபலி முதலியவை செய்ய வேண்டிய விதியையும், பிறத்தலுக்கு மிறத்தலுக்குமாசௌசமுள் ளவிதத்தையும், துன்மரண மடைந்தவனுக்கு இன்ன காலத்தில் இவ்விதகருமஞ் செய்யவேண்டு மென்பதையும், சந்நியாசமும், பிராயோபவேசமும், சக்கமனமுமாகிய இவற்றின் மேன்மையை யும், பின்னும் ஜீவனுக்கு உறுதியாகியவற்றையும் வீடுபேற்றிற்கு நிமித்தமாயவற்றையும் இப்புராணம் புகலாநின்றது.

ஸ்ரீ மகாவிஷ்ணு. கருடபகவான்.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

ஸ்ரீ கருடபுராணவசனம்.

நூன்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

திருவடிகள்.

கைம்மழுமூ விலையெஃகங் கதிர்நிலாச் செஞ்சடைகார்க்கள ன்கரந்து, மைம்மலிகார்க் குழலியஞ்ச ஞதேவி மணிவயிறு வந்த தோன்றல், தெம்மலிமுப்புரமெரித்த செயலெற்றென்றும்பருமே செப்பி வாழ்த்த, விம்முறநீ ளிலஙகையிறபல் புரமெரித்தவிறலோ ன்ருள் விரும்பி வாழ்வாம்.

பெரிய திருவடிகள்.

வரியதிருவடிபுரையும்விழியுடையவிந்தையணிவயிறுவந்து
கரியதிருவடிவுடையமறைமுதலியிவரும்வாகனமதாயோன்
உரியதிருவடியவன்ருளன்கணவன் கீர்த்தியெனவுரைத்தேனெஞ்
பெரியதிருவடியையினிப்பேணுதியேற்பிறவாதபேறுற்ருயே [சே

ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசாரியர். [ம்

திருமாள்மெய்ப்பரனேனோர் திறனிலாவுயிர்களெனச்செய்யவேத
ஒருவாமனுரைசெயவுமஃதுணராதிழுதையர்செய்குறுவாதந்துய்
பெருவாதமுன்படுமொறியற்றிவயம்பெறுநங்கள்பிராணெப்பில்லாக்
கருமாதவன்சமயங்கழுமவருதூப்புலம்மாற்கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் பாஷ்யகாரர்.

முதுமறைநீ ணெறியோடு முரணியிகன்மொய்ச்சமயமுரணீத்தேக, மதுவிரிபைந் துழாயலங்கன் மணிவண்ணன் சமயநெறி மலிந்திட்டோங்க, எதுபொருளு முணராருஞ் செம்பொருளை யினிதினுணர்ந் துய்ய யாணர்ப், புதுவெயில்சூழ்மணிமாடப்பூதபுரி புங்கவன்றாள் போற்றிசெய்வாம.

ஸ்ரீமத் பராங்குசர்.

விண்ணவர்க்குஞ் செவியூற நாவூற விரிதமிழ்மா மறை விரித்து, மண்ணவர்க்கு வகுத்தவம்மான்மலிபொருநற் றிருக்குருகூர் வந்த வள்ளல், எண்ணவர்க்குந் தந்துபிறப்பெண்ணனைத்து மிழுக்குறவா விமையோர்க் குந்திக், கண்ணவர்க்குமெட்டாத கதிபெறயா மவன்கழல்கள் கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகியார்.

நய்யாத நான்மறைக ணவிற்றுமொரு செழுமுதனன் விறத்துவைகி, மெய்யாத தவமபுரிந்தோர் விதுவணிவோன் விரிமலரோன் விண்ணோ ராகப், பெய்யாது புரிந்தவரைப் புரந்தளிக்குங் கடைக்கணருள் பொழிந்துபுன்கண், செய்யாளை யயிந்திரபுரத்திலயர் செய்யாளைச் சிந்தித் துய்வாம்.

ஸ்ரீமத் தெய்வநாயகப்பெருமான்.

நயந்தரிக்கும் படைக்குமளிக் குந்தொழில்பூ ணற்குணக்குக் கடலாய்நல்கு, வியந்தரிக்கு முக்கணெனக ணுயிரங்க ளுடையார்க்கும் விபுதர்க் குந்தன், சயந்தரிக்குந் திகிரிசிரம் பொரிக்கிமயிந்திரபுரத்துத் தலத்தின் மேய, வயந்தரிக்குந் தெய்வநா யகப்பெருமான் மாணடியை வழுத்தல் செய்வாம்.

பெரியார் அருளிச்செயல்.

வாணிலாமுறுவற் சிறுநுதற் பெருந்தோண் மாதரார் வனமுலைப் பயனே, பேணினேனதனை பிழையெனக்கருதி பேதையேன் பிறவிநோயறுப்பான், ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணினேனெண்ணியிளையவர் கலவியின் றிறத்தை, நாணினேன் வந்துன் றிருவடியடைந்தேன் நைமிசாரணியத்து ளெந்தாய்.

ஏதம்வந்தணுகா வண்ணநா மெண்ணியெழுமினோதொழுதுமென் றிமையோர், நாதன்வந் திறைஞ்சு நைமிசாரணியத் தெந்தையைச் சிந்தையுள்வைத்துக், காதலேமிகுந்த கலியன்வா யொலிசெய் மாலைதான் கற்றுவல்லார்கள், ஓதநீர்வைய மாண்டுவெண்குடைக்கீ ழும்பரு மாகுவர் தாமே.

முதலாம் அத்தியாயம்.

திருவுறையும் திருமார்பனாகிய திருமாலினது உந்தியில்தோன்றிய நான்முகக்கடவுள்படைத்த இடம்அகன்ற இப்புவியின் கண்ணே தவம்புரிவதற்குத் தகுந்ததானமாய் புராணங்களென்னும் பைங்கூழ்வினையும் நலலசெய்நிலனாய், அடவிகளுக்கெல்லாம் அரசெனற்பாலதாய், விளங்காநின்ற * நைமிசாரணியத்தில் வசிக்கின்றவர்களும், வேதவேதாந்தங்களை ஐயந்திரிபற உணர்ந்தவர்களும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களை நேரானவர்களும், சொரூபத்தியானம் செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ அரிகதாசங்கீர்த்தன சீலர்களும் ஆகிய சௌனகாதி மகருஷிகளைச் சேவிக்கவிரும்பிப்புராணம் புகல்வோரில் தலைமை பெற்றவராகிய சூதமாமுனிவர் அந்நைமிச வனம்வந்து அச்சௌனகாதி அருந்தவர்களைக்கண்டு தண்டம்சமர்ப்பித்து அம்மாமுனிவர்கள் உவந்து ஈந்தஆசனத்தில் விநயத்தோடு வீற்றிருந்தனர்.

பின்னர் ஆங்கிருந்த ருஷிகளெல்லாம் சூதபுராணிகரைப்பார்த்து அஞ்சலிசெய்து சூதமாமுனிவரே! தேவரீர் முகமாய் வைணவ சைவபுராணங்களைக் கேட்டு மிகக்களித்தோம் பிரம்மனைக் குறித்தவை இராசத புராண மாகலாலும், சிவனைக் குறித்தவை தாமத புராணமாகலாலும், முதற்கடவுளைக் குறித்தவை சாத்துவித புராணமாகலாலும், அவ்விஷ்ணுபுராணமே தத்துலம்சொல்லுமாகலாலும், விஷ்ணுபுராணம் ஒன்றனை இன்னும் கேட்க விரும்புகின்றோம். தேவரீரோ பகவதம்சராகிய வேதவியாச பகவானுடைய மாணாக்கராயினர். அல்லதூஉம் அப்பகவான் யாவற்றையும் ஓதுவித்தருளத் தெளிந்தீராயினீர். நீர் அறியாதது ஒன்றும் இலது. தர்ம்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைக் கொடுப்ப தாகிய ஒரு சாத்துவிக புராணத்தை எங்கட்குச்சொல்லும்படி கருணைக்கோரில்லமர்ப் எழுந்தருளியிராநின்ற தேவரீரைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். ஓ! சூதமாமுனிவரோ? உலகில் ஜீவர்களுக்குச் சனனமும் மரணமும எக்காரணத்தால் உண்டாகின்றன: எந்தச்செய்கையால் நரகமும் சுவர்க்கமும் வருகின்றன: எக்காரணத்தால் தீராப்பிணி வரும்: எப்போது பிரேதஜன்மம் வரும்: எதனால் அச்சன்மம் நீங்கும் எதனால் முத்திகிடைக்கும்: இவற்றையெல்லாம் எங்கட்குத் தெளிவுறச் சாற்றவேண்டும் என்றுவேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர் வியாசபகவானுடைய சீர்பாதங்களைத் திருவுளத்தில் தியானித்துச் சிரமேற் கரங் குவித்துச் சர்வ

---

* நைமிசாரணியம்-நூற்றெட்டுத் திருப்பதியில் ஒன்று.

ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு.

கருடபகவான்.

சௌனகாதிமகாரிஷிகள்.

சூதமாமுனிவர்.

சகத்காரணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது சௌனகாதி முனிவர்களைநோக்கி அந்தணர்களே! யாவற்றையும்முற்றும்உணர்ந்தநீர்நன்கு வினவினீர். உங்களுடைய வினாவிற்கு விடையாகவொருநல்லகதை சொல்லுகிறேன், மனதை ஒருவழிப்படுத்திக் கேட்பீராக. ஓ! ருஷிகளே? அயனாரனாதிதேவர்கட்கு தேவனும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், சிருஷ்டி-திதி-சங்காரங்களை லீலையாகச் செய்கின்றவனும், புருஷோத்தமனும், பரமபதவாசியுமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனை முன்னொருகாலத்தில் ஸ்ரீகருடபகவான்பணிந்து, நீர்இப்போது வினவியதுபோலவே உலக நன்மையின்பொருட்டு வினவிவிடைபெற்றனன். அவற்றைச்சொல்லுகின்றேன்கேண்மின் : அக்கருடபகவான் பரமனை நோக்கி ஏ ஜகந்நாதா! பரந்தாமா! எள்ளினுள் எண்ணெய்போல எங்கும்நிறைந்தவனே! அயனரனாதியரும் இன்னதன்மையனென் றறியாத ஸ்ரீஅரியே! ஜீவர் உலகில் யாதுகாரணத்தால் பிறந்து இறந்து சுவர்க்கநரகங்களையடைகின்றன. எந்தப் பாபத்தால் *பிரேதஜன்மம் அடைகின்றனர்? எந்தப் புண்ணியத்தால அதை நீக்குகின்றனர்? எக்கருமத்தால்நிரதிசயஇன்பவீடாகிய நினதுஉலகை எய்துவர்? முன்செய்தபாவங்களை மரணகாலத்தில் எதனால் நீக்கி நல்லுலகு பெறுவர்? பாபங்களெல்லாம் எக்கருமத்தால் நிவர்த்தியாகும்? ஓ! பரந்தாமனே:மரிக்குங்காலத்தில் யாவரை நினைத்தால் நற்கதிகிடைக்கும். இவற்றையெல்லாம் அடியேனுக்குச் சாற்றியருள வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க பிரபுவும் நகரத்தில் அயனம்செய்கின்றவனும்,சாரசமுகங்கொள்கின்றவனும், எல்லாருடைய மனதிலும் உறைநது யாவற்றையும் பார்ம்கின்றவனும், சகலசெயல்களுக்கும் காரணமாகியவனும் ஆகிய அந்த அரிபகவான் கருணைபுரிந்து கருடனைப் பார்த்து, மகா பராக்கிரமசாலியாகியகருடா! நன்குகேட்டனை? நீகேட்டவையெல்லாம் உலகில் ரகசியமாயுள்ளன. அவற்றைக் கூறுகின்றேம் கேண்மோ! பலநாள்வாழ்ந்தாலும் ஒருநாளில் இறப்பதுசத்தியம் என்பதை ஒருசேதனனாயினும் நினைக்கின்றானு இலன். பிறத்தலுற்றபின்பு இறத்தல் உண்மையென்று நினைக்கின்றவன் கோடியில் ஒருவன்உளனோ! இலனே! உயிர்வரும்கூற்றுவன் ஒருவனுடன் என்றும், இறந்தகாலத்தில் அவன்கையில் அகப்படவேண்டும்என்றும், அடுத்தடுத்து நினைத்துத் திடுக்கின்றவன்யாவனோ அவன்ஒருவனே நேற்று போயிற்று இன்றுபோயிற்று என்றும், வாணாள்

* பிரேதஜன்மம்-பூதப்பிரேத பைசாஜாதி ஜன்மங்களி லொன்று.

வீணாளாய்க் கழிகின்றதே, நமன் வந்து விடுவனே ஐயோ என்ன செய்வேனென்றஞ்சி நல்லறம் செய்வான் ஒருவன் தனகரூரிய கர்மங்களைச்செய்வானேல் அக்கருமங்களே அவனைக்காப்பாற்றும் இன்னமரபில் பிறந்தவனுக்கு இன்ன கர்மங்கள் தாம் உளவென்று வேதசாஸ்திரங்கள்கூறுகின்றன. கலுழனே! அவற்றை யுணர்ந்து தானபிறந்த குலத்திற்கு ஏற்பனவாகிய கர்மங்களைத்தவிர்த்து, மேலினும் கீழினும் செல்லாமல் உரிய கர்மங்களையேயாவன்புரிகின்றானோ அவனே எவ்விடத்திலும் மேன்மை பெறுவன்

பிர்ம-க்ஷத்திரிய-வைசிய-சூத்திரர் என நான்குவருணத்தார் உளர். அவர்களில் பிராமணருக்குத் தானங்கொடுத்தலும், வாங்கலும், யாகம்செய்தலும், செய்யஉரியவர்கட்குச் செய்வித்தலும் வேதமோதலும், ஓதஉரியவர்களுக்கு ஓதுவித்தலுமாகிய ஆறுகர்மங்கள் உளவாம். க்ஷத்திரியருக்கும் வைசியருக்கும் தானம் கொடுத்தலும், யாகம்செய்தலும், வேதம்ஓதலுமாகிய மூன்றுகருமங்கள் உரியவாம். சூத்திரர்க்கு முதல்வருணத்தோர்ஏவும் தொழில்களைப் பணிந்துசெய்தலே உரியதாகும். ஓ! கருடா, அவரவர்மரபிற்குறிய ஒழுக்கத்தில் நிற்றலே அவரவருக்குப்பெரியதவமாகும் அத்தவத்தில் வழாது ஒழுகுவார் யாவரோ அவரோ போகமும் யோகமும் ஒருங்கெய்தி நெடுநாள் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவர் ஆகையால் யாவரும் தத்தமக்குரிய ஒழுக்கத்தில் நிற்பதுவே சிறப்பாகும். யாவராயினும் எப்பொருளையும் விழையலாகாது. எத்தன்மைத்தாய மாதவத்தையும் அந்தஇச்சைகெடுத்துவிடும். அவாவையொழித்தவரே பேரறிஞராகுவர்என்றருளிப் பின்னும் அருளிச்செய்கின்றனர்.

முதலாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளே!பின்னர் வாசுதேவன் பறவைக்கரசே! உலகில்எண்பத்துநாலுலட்சம் யோனிபேதங்களுண்டு. அவைஅண்டசம்-உற்பிசம்-சராயுசம்-சுவேதசம் என்ற நான்குபிரகாரமாய்உள. அந்த நான்குவகுப்பில் முட்டையினின்றும் இருபத்தொரு லக்ஷம் பறவை முதலியவைகளும், பூமியினின்று இருபத்தொருலக்ஷம் மரம் முதலியவைகளும், கருப்பப்பையினின்றும் இருபத்தொருலக்ஷம் மனிதர்முதலானவர்களும்,

வேர்வையினின்றும் இருபத்தொருலக்ஷம் கொசுவுமுதலியவைக ளும் தோன்றுவனவாகும். கலுழனே! ஜன்மங்களில் மானிட ஜன் மம் கிடைப்பது அரிதினும் அரிது; அச்சன்மமேபுண்ணிய சன்ம மாகும். ஒருபொருளைப் பார்க்கக் கண்ணும், கேட்கச் செவியும், இனிமையையுணரநாவும், நாற்றமறியநாசியும், காமவின்பத்துக்கு மெய்யும், நன்மை தீமைகளைப்பகுத்துணர உணர்வும்உளவாயின படியால், மானிட சன்மமே சிறப்புடையதாகும் அம்மானிட சன் மத்தில் பிராமணர்-க்ஷத்திரியர்-வைசியர்-சூத்திரர்என்று நான்கு சாதியாருளர். ஆடையொலிக்கும் வண்ணாரும், தோல்தைப்போ ரும், நாட்டியமாடுவோரும், ஓடம்விடுவோரும்கம்மாளரும்,* நுளை யரும், வேடரும் ஆகிய இவர்கள் சூத்திரசாதியாரினும் தாழ்ந்த சாதியராவார். உணவும்-உறக்கமும் - அச்சமும்-புணர்ப்புமாகிய இவைகள், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இயற்கையாய்உள்ளனவா கும் ஞானமாத்திரம் எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவன்று. சில தேசங்களில் மானிடர்ஒரேகாலுடையவராயும், இரண்டுகால்களு டையவராயும், அனேக கால்களுடையவராயும் இருக்கின்றனர் கிருஷ்ணசாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ அப்பூ மியே புண்ணிய பூமியாகும் அப்பூமியில் தேவர்களையும், மகரிஷி களையும், பிதிரர்களையும், பூசிப்போருக்கு அதிகநன்மை உண்டா கும் அப்புண்ணிய பூமியில் முப்பத்துமுக்கோடி தேவர்களும் எப்போதும் சந்நிதி கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

கலுழனே! பூதப்பிரேத பைசாசசாதியுள் தேகம்பெற்றசீவர் சிரேஷ்டர். அச்சீவருள் பசுபட்சி சன்மமடைந்து, சிறிது அறிவி னால் சீவிப்போர் சிரேஷ்டர். அவருள் மானிடர் சிரேஷ்டர். அம் மானிடருள் பிராமணர் மிகச்சிரேஷ்டர். அப்பிராமணருள் வேத சாஸ்திரம் உணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். அவருள் அப்படியோ இப் படியோ என்று ஐயப்படாது உபசார வழக்கை நீக்கிவேதார்த்த ங்களை உள்ளபடி உணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். உணர்ந்தவழியிலேயே நிற்பவர் உணர்ந்தவரினும் சிரேஷ்டர். அவருள் பிரம்மஞான மடைந்தவரே மிகச் சிரேஷ்டராவார். ஓ! கருடா! அநேக கோடி சன்மங்களாலே பெறப்படுவனவாகிய சுவர்க்க மோட்சங்களை அடைவதற்கு மானிட சன்மமே காரணமாகியது அச்சன்மத்தை அடைந்தும் நல்வினை செய்து நல்லுலகுபெறாமல் நரகம்புகத் தீவி னையே புரிந்து அச்சன்மத்தை வியர்த்தம் ஆக்குவோரே உலகில்

* நுளையர்—நெய்தனிலமாக்கள்.

பலருளர். புண்ணியத்தால் அடைந்த அம்மானிட சன்மத்தால் பேறுபெருதோர் தமக்குதாமே வஞ்சனை புரிவோராவர். மண்ணாசை-பெண்ணாசை-பொருளாசை ஆகிய இவற்றிலேயே தலைப்பட்டுத் தன்மக்களை அறியாது உழலபவன்யாவனோ அவன்மிருகங்களோடு ஒப்பாவனேயன்றி நன்மக்களோடுசேரான். அவனிலும் தீயன் ஒருவனுமிலன். ஆசைப்பெருக்கத்தினலே பிணிக்கப்பட்ட மனமுடையான் இவ்வளவு அவ்வளவுஎன்பது இல்லாமல்யாவும் நிரம்பக் கிடைத்தாலும் இன்னும் வேண்டும் வேண்டுமென்றே அலைவானே அல்லாமல் கிடைத்தமட்டில் சாலுமென்று திருப்தி யடையான். நூறுபொன் பெற்றுனேல் அவன்திருப்திஅடையாது ஆயிரம்பொன்னை இச்சிக்கின்றுன். ஆயிரம்பொன் அடைந்தவன் லட்சம்பொன்னை இச்சிக்கின்றுன். லட்சம்பொன் அடைந்தவன் கோடிப்பொன்னை விரும்புகிறுன். கோடிப்பொன் அடைந்தவன் ஒருதேசத்தை விரும்புகிறுன். தேசமடைந்து அரசனுயினவன் புவிமுழுதுக்கும் சக்கிரவர்த்தியாக விரும்புகின்றுன். சக்கிரவர்த்தி தேவஞ்கவிழைகின்றுன். தேவர்களோ இந்திரனுக விரும்புகிறுர்கள். அவ்விதம் இச்சை மேலுமேலும் பெருகுமேயன்றி அது ஒழியாது. அந்த இச்சையை ஒழிக்காதவன்கண்டவரையெல்லாங் கரங்குவித்து இரந்து அவர் களால் இகழப்பட்டு, நரகத்துக்கே ஆளாவான் கொடுங்கேடியாவும் ஒருங்கெய்துவதற்கு அவனே காரணம் என்று அதனை வேரறுத்தமகான்கள் யாவராலும்போற்றப்பட்டு, அந்தியகாலத்தில் சுவர்க்கலோகம் சார்வார்கள். புலன் சென்றவழி மனத்தைவிடாது அடக்கிச் சுதந்தரனுய்யாவன் யிருக்கிறுனே அவனே எல்லா நலங்களுக்கும் உரியனுவன் சுதந்தரமில்லான் பாலிய பருவத்தில்தந்தைதாயரதுசொற்கேட்பன். யௌவனபருவத்தில் மோக்ஷஸ்ரீக்கு மூதேவியாகியதன்தேவியினது கட்டளையிடுதலைப் பணிந்து, தலைமேற் கொள்வன். வாரத்தவிய பருவத்தில் புத்திரர் பௌத்திரர் சினந்து கிழப்பிணமே வாய்புதைத்து வெறுமனே கிடப்பாய் என்று அதட்டிச்சொல்லுகின்றமொழியைக் கேட்டுப்பொருமிக்கிடப்பன். ஆதலால் கற்றுணர்ந்தஞானமில்லான் பெண்களைப்போலவேயென்றுஞ் சுதந்தரமில்லாதவனே யாவான்.

கலுழனே! கலைமான் புல்லாங்குழலின் இசையைக் கேட்டு இருப்பிடம் விட்டுப் போராது இருந்து, வேடனுற் பிடிக்கப் படுதலால அக்கலைமான் காதால் கெடுவதாகும். யானை புணர்ச்சியை

விழைந்து பெண் யானையைத் தொடர்ந்து சென்று, யானைப்பாகர்கள் தோண்டியகுழியில் விழுதலால் அவ்வானை பரிசஇன்பத்தால்கெடுவதாகும். விட்டிற்பூச்சிவிளக்கைக்கண்டுநல்ல கனியென்று நினைத்து வீழ்ந்து அவ்விளக்கில் சாகின்றமையால் அப்பூச்சிகணுணல் கெடுவதாகும். வண்டு உண்ணக் கருதி இருலில் தேனைச்சேர்த்து அதில் இருக்கும்போது நறுந்தேன் கொள்பவன் தீயால் கொளுத்துகின்றமையால் அவ்வண்டுநாவால்கெடுவதாகும். மீன் தூண்டிலின் முனையில்கோத்த இறைச்சியின்நாற்றத்தை விரும்பி உயிர் நீங்தலால் அம்மீன் நாசியால் கெடுவதாகும். ஓ! கருடனே? அங்ஙனம் ஓர் இந்திரியத்தாலேயே அவைகள்நாசம் அடையுமேல்பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளேயும் உடைய மனிதன் அருங்கேடுறஐயமுளதோ? இவ்வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களில்எதுமிகுதியாணுலும், பெண்டு பிள்ளைகளாகி யவன்கயிற்றுல் கட்டுண்ட மனிதன் என்றும் நற்கதி யடையான். பாலியனுயினும், யுவாவாயினும், விருத்தனுயினும,நாள் கழிதலை எண்ணும் மிருத்தியு ஒருவன் உளனென்றுணர்ந்து நடப்பான் இலன். உலகில் பிறந்து பிறந்தே இறக்கின்ருன். கேளாதே வந்து பிறப்பது போலவேபெண்டுபிள்ளைமனைகளைவிட்டு யாவரும்பார்த்திருக்க சொல்லியதுசொல்லாமலே போகின்ருன். தாய்-தந்தையர்-பெண்டு-பிள்ளைகள் ஒருவரும் துணையின்றித் தானொருவனுகவே எப்படி வந்தானே! அப்படி அவன்மாத்திரம் ஒரு தனியே போகின்ருன். ஒருவன் மரித்தவுடனே அவன் தேகத்தைக் காஷ்டம்போலப் புவியில் கிடத்தி உறவினர் எல்லாரும் ஆஆவென்று அறற்றுகின்றனர். அவர் அழுகின்றமையால் இறந்தவன் அடையும்பயன் யாது உளது? பொய்ப்பத்திரமெழுதல், பொய்க்கரிகூறுதல், வழிபறித்தல், கொலைபுரிதல்முதலிய தீத்தொழில்களைப் புரிந்துஒருவன் பொருள் சம்பாதிக்க அப்பொருளை அவனைச் சார்ந்த எல்லோரும் அனுபவிப்பார். பொய்யோலை எழுதுதல் முதலிய அத்தீயவினைகளைச்செய்தலால் வரும் கொடிய பாபத்தால் அப்பொருளை அனுபவிக்கிறவர்களுக்கும் பங்குண்டோவெனில், ஒரு சிறிதும அவர்களுக்கு இல்லை. அப்பாபச்செயலை செய்துபிறர்பொருளைக் கவர்ந்தவன் யாவனே அவன் ஒருவனே பாவமுழுதுக்கும்பாத்தியனுகி தீவாய்நரகம்எய்துவன். அங்ஙனம் தீத்தொழில் புரிந்து ஈட்டியபொருள் இறந்தபின் அவனேடு செல்லுமோவென்ருல் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாமல் அவனைவிட்டு மனைக்கண்ணே இருப்பதாகும். உறவினர் முதலி

யோரே சவத்தோடு மயானம்வரையிலே சென்றுஉடனேமீளுவர். இறக்குமுன்னமே அவன்செய்தபாபபுண்ணியங்களே அவனுடன் செல்வனவாகும. எந்தப்பொருளானது எமக்குத்தொண்டனுகிய ஒரு பிராமணன் கையில் கொடுக்கப் படவில்லையே அப்பொருள் உடையவனது பொருளன்று. உலோபனிடத்தி லிருப்பதாகிய பெரும்பொருள், ஐயோ நாம் பிராமணர்கையில் கொடுக்கப்படவில்லையே, திருவணைமுதலிய யாத்திரைகளிலும் செலவுசெய்யப்படவில்லையே, புழுமலக் கூடாகிய தேகம் அநித்திய மாயிற்றே! நம்மையுடையான் அதனை யறிவானிலனே! அவ்விறந்தபின்பு நம்மையாவன் கவர்ந்துகொள்வனோ! ஒருங்கு கவர்ந்து அவன் எந்த விலைமகள் கையில் கொடுப்பனோ வென்று கதறுவதாகும். பூர்வ சன்மத்தில் தானதர்மங்கள் செய்தவனே மறுசன்மத்தில் மகாபாக்கியவானுகின்றமையால் அச்சன்மத்திலும் அப்படியேசெய்தால் மறுசன்மத்தில் அதிகதனவானுவான். யாவன் அத்தானதருமங்களைப் பத்தி சிரத்தையோடு செய்கின்றானோ அவனே தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களைப்பெறுவன். பத்திசிரத்தையின்றி அவற்றைச் செய்தவன் செய்யாதவனே யாவன். தர்மதானங்களைச் செய்கின்றமையாலே எண்ணியவற்றை யெல்லாம் எண்ணியபடிப் பெறலாகும். அரும்பெறலாகிய மோக்ஷமுங்கிடைக்கும். பத்தியோடுசெய்யுந் தருமம் தினையிலுஞ் சிறிதாயினும் மலையினும் பெரிதாகும். ஒரு பொருளுமில்லாத ருஷிகளெல்லாம் தம்மனச்செய்கையாலேயே விதிசிவேந்திராதியருக்கும் அரிய கிரதிசய இன்பவீடாகிய எம்முலகு பெறுகின்றனர். ஆதலால் மனத்தூய்மையும் பத்தியும் இல்லாமல் தானம்-தருமம்-தவம் முதலிய வற்றைச் செய்தால், அவை சிறிதும் ப்பன்படா. முத்திசாதனங்களாகிய பத்தியேனும் பிரபத்தியேனும் செய்தலும், பத்தியோடு தருமதானங்களைச் செய்தலுமே உத்தமமாம் என்றோதியருளினர்.

இரண்டாம் அந்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் மாமுனிவர்களே! பின்னர்ப் பெரிய திருவடி ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது, ஏ நாதா! மனிதர்களுக்கு மகாகொடிதாகிய பிரேதசன்மம் எதனுல்வராமல் ஒழியும். அதனை அருளிச்செய்யவேண்டும் என்றுபிரார்த்தித்தலும், சர்வாந்திரியா

மியாகிய பகவான் ஓ! கருடா!மனிதர் இறந்தவுடனேசெய்யவேண்டிய கருமங்களைச் சிறிது நவில்கின்றோம். கேண்மோ!பிரேத சன்மத்தை நிவர்த்திக்க விரும்பிய யாவரும் இறக்குமுன்னமே தமது கர்த்தாலே விருஷோத்சர்க்கம் செய்தல்வேண்டும் ஸ்திரீ சூத்திரராயினும் தவிராது அதனைச் செய்தல்வேண்டும் ஐந்துவயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுடையரில் ஆண்-பெண்-யார் மரித்தாலும் அவருக்குப்பிரேதசன்மம் வராமையின்பொருட்டுக் கருமம் செய்கின்றவன் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யவேணடும். பிரேதசன்மம்அடையாமைக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யவேணடியதன்றி வேறொன்றுமிலது. உயிரோடிருக்குங் காலையாயினும், இறந்த பின்பாயினும், யாவனுக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யப் பட்டதோ அவனுக்குப் பிரேதசன்மம் வருவதிலது இந்தவிருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமலே வேறு எவ்விததானம் கொடுத்தாலும், விரதங்கள் செய்தாலும், யாகம் இயற்றினும், அப்பிரேதசன்மம்பிடியாமல் ஒழியாதென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

பெரிய திருவடி சர்வேஸனை வணங்கி ஓ! தேவதேவே! விருஷோற்சர்க்கம் இறக்காதமுன்னர் எக்காலத்தில் செய்யவேணடியது? இறந்தபின்னர் எச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியது? அதற்கின்னும்பலன் யாது: அவற்றைக் கூறியருள வேண்டுமென, அயனரனாதியர்க்கு அரியனும், நம்போலிய அடியாருக்கு எளியனும் ஆகிய கருணையங்கடவுள், கலுழனே! இறந்தவனைக்குறித்து விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் சிராத்தமுதலிய யாவும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப் பயனில்லை மரித்த பதினொன்றும் நாள் எவனுக்கு விருஷோற்சர்க்கம் செய்யப்படவில்லையோ அவனுக்குப் பிரேதசன்மம் உறுதியாகும். விருஷோற்சநம் செய்யப்பட்டால் இறந்தவன் பிரேதசன்மம் அடையாது பெரியோர்கள் சேரும் உலகம்சேருவன். முத்திக்ஷேத்திரங்களில் மாய்ந்தவன் எமனால் பீடிக்கப்படாமல் நல்லுலகுசேர்வன். விருஷோற்சநம் யாவனுக்குச் செய்யப்பட்டதோ அவனும் அவ்வுலகுசேர்வன். புத்திரனாயினும், மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயினும், பெண்ணாயினும், விருஷோற்சநம் செய்யலாம். புத்திரன் இருப்பானாகில் வேறு யாரும் செய்யலாகாதென்றருளினர். வேதவுருவனாகிய பறவைக்கரசன், ஓ! வாசுதேவா? புத்திரன்முதலிய ஒருவரும் இல்லாதவனும், இல்லாதவளும் இறப்பின் அவர்களுக்கு உத்தர கிரியை யார்செய்யவேண்டியது அருளுகவெனலும், எம்பெருமான்

ஓ! கருடா? பிள்ளையில்லாதவன் நரகமன்றிநல்லுலகுஅடையான் ஆதலின் எவ்விதஅரிதாகிய கருமம்செய்தேனும் ஆண்மகப்பெறுதல்வேண்டும். ஒருவன் தனக்கு நல்வினை ஒன்றும் செய்துக்கொள்ளாமலிறந்தாலும் அப்படிமரித்தவனுக்கு அவனுடையபுத்திரர் கிருத்தியம் செயயா விட்டாலும், அவன் இராப்பகல் பசி தாகத்தோடு ஐயோ! ஐயோ! என்று இறைந்து உலகெங்கும் நெடுங்காலம்அலைந்து பின்புபுழுமுதலிய சன்மமெடுத்து மீண்டு மனிதருள் கடையோன் வயிற்றில் பிறந்துபிறந்து மரிப்பன். ஆதலால்ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுவதற்குமுன்னரும், வயோதிகம்வருவதற்குமுன்னரும், செயல் ஒடுங்குதற்கு முன்னரும், ஆயுசு குறைவதற்கு முன்னரும் தெரிந்தவன்தான் அந்தியகாலத்தில் நல்லுலகுஅடையவேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச் செய்யக்கடவன். அப்படிச்செய்யாமல் பின்னிட்டுச் செய்வோ மென்று ஆலோசிப்பது தீப்பற்றி இல்லம் எரியும்காலை அதனை அவிப்பதற்குக் கூபம் தோண்ட எத்தனிப்பதை ஒப்பாகுமென்றருளினர்.

மூன்றம் அந்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

நான்காம் அத்தியாயம்.

சூதர், அருந்தவர்களே! வேதவுருவனாகிய கருடன் சர்வலோகநாதனை வணங்கி ஏ பரந்தாமா! தானதருமங்களை ஒருவன் மனத்தூய்மையோடு தன்கையாலே செய்யின் பயன்யாது? அவனுக்காக அவன் புத்திரர்முதலியோர் செய்யின் பலன் என்னை; செய்யும் முறைபிறழ்ந்துசெய்யின் பலன்என்னை? இவற்றைமொழிந்தருளுகவென்னலும், பாம்பணைப்பரமன் கலுழனே! மனத்தூய்மை யில்லாமலும் உறுதியில்லாமலும் செய்யப்படும் நூறுகோதானங்கட்கு எவ்வளவுபலனுளதோ அவ்வளவுபலன் சித்தபரிசுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில் விதித்தவண்ணம் ஒருகோதானஞ்செய்யின் அதற்குளதாகும். ஒருவன்மரித்தபின்பு அவனைக்குறித்துச் செய்யும் லக்ஷம்கோதானங்கட்கு எவ்வளவுபலனோ அவ்வளவுபலன் அவன் இறக்குங்காலத்தில் ஆயிரம்கோதானம் செய்யின் உளதாகும். கலுழனே! அங்ஙனமாகலால் மரணகாலத்திலேயே கோதானமுதலிய யாவற்றும் செய்தல் மிகநன்றென்று தெளிக நல்லதானமும், நல்லபாத்திரமும், நல்லக்ஷேத்திரமும், கொடுப்போனுடைய நூயமனமும் ஒருங்குறின் ஒன்று கோடியாகும். கற்றுணர்ந்த

பெரியோர்களிடத்தில் கொடுக்கப்படும் தானம் நாள்தோறும் விருத்தியடையும். வாங்குவோர் உத்தமரானல் கொடுப்போனுக்கு அதிகபுண்ணியமுளது. விஷத்தைப் போக்கும் மந்திரமும், குளிரைப் போக்கும் அக்கினியும் தம் சத்தியினின்று குறைவு படாதவாறுபோலத் தானம்வாங்கும் அவ்வுத்தமரும் அவருடைய நற்கருமத்தாப குற்றமிலராவர். உத்தமபலனை யடையவேண்டுமென்று விரும்புவோன் கோதானமுதலியவற்றை வேதசாஸ்திரங்களையுணர்ந்த உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும் அவ்வேதசாஸ்திரங்களை ஓதாமலும், ஒழுக்கத்தில் நில்லாமலும்பிராமணன் என்ற பெயர்மாத்திரம் உடையவனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கோதானமே கொடுத்தவனுககு நரகம்கொடுக்கும். அன்றியும், தகுதியில்லான் வாங்குவானேல் அவன் இருபத்தொரு தலைமுறையுள்ளவர்களோடு நிரயம்புகுவன். ஒருகோவை ஒருவனுக்கே கொடுத்தலவேண்டும். எக்காலத்திலும் ஓராவினைப் பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது. அப்படிக்கொடுத்துத் தானம்வாங்கினோர்விற்றுத் தொகையைப் பங்குசெய்துக் கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமாதம் மற்றொருவர் ஒருமாதம் அனுபவித்துக் கொள்ளுகிற தென்று விதித்துக்கொண்டாலும், தானம்கொடுத்தவன் அவனுடைய ஏழுதலைமுறையோடு நெடுங்காலம் நரகவாசஞ் செய்வன். சாதுக்கள்கரத்தில் பொருள் முதலியவற்றைப் பத்திசிரத்தையோடு கொடுப்போன், அச்சன்மத்திலேயோ மறுசன்மத்திலேயோ பயனை ஐயமின்றிஅடைதலால் அவைபெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிய பொருளேயென்று நினைக்கத்தக்கது. அதிகதனமுடையோனிறந்தபின்னர் அவனுடையமக்கள் அப்பனுக்கென்று பத்திசிரத்தையோடுசெய்யும் கிருத்தியங்களால் அவனடையும் நல்லுலகினுமேலாகியஉலகைப் புத்திரனில்லாதவனும் தரித்திரனும் சொற்பதருமத்தை ஆர்த்தியோடு தமது கரத்தால் செய்வாராகில ஐயமின்றியடைவர். கருடா! அயலூருக்குப்போவோன் கட்டமுது கையிற்கொண்டு செல்வானேல் வழியில்வருத்தமின்றி இனிதாய்ச் செல்வானல்லனோ! அங்ஙனம் உயிரோடிருக்குங்கால் அன்னதானமுதலியவற்றைத் தனதுகையால் செய்தவன் இறந்து செல்லும்போது பசிதாகத்தால் வருந்தாது நல்லுலகடைவன். கையில் கட்டமுது இன்றி வழிச்செலவோன் பசிதாகத்தால் வருந்துவதுபோலத் தானதருமங்களைத் தானே செய்யாதவன் இறந்து செல்லும்போது அதிகமும் துன்பப்படுவன் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்தில் புண்ணிய

காலத்தில் செய்த நல்வினை நெய்யினால் அங்கி ஓங்குதல் போல வளர்வதாகும். புண்ணிய க்ஷேத்திரமில்லாத எவ்விடத்திலேனும் புண்ணிய காலமில்லாத எக்காலத்திலேனும் விருஷோச்சகம் செய்து நற்குலனல்லாப் பார்ப்பானுக்குத் தானம் கொடுப்பினும், அவ்விருஷோச்சகத்தின் மகிமையால் உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் உத்தம காலத்தில் உத்தமபிராமணனுக்குக் கொடுப்பின் எப்பலனோ அப்பலன் தவிராது கைகூடும். மானிடன் நற்கதியடைவதற்கு முதற்காரணம் விருஷோச்சகமேயென்றுணர்க.

கருடனே! தேகம் அநித்தியமாதலால் நல்வினைகளை நாளைச் செய்வோமென்று நினையாமல் நாளும் ஒல்லும் வகையாலே செய்தல் வேண்டும். புத்திரனுடையோன் தன் கையால் ஒரு தருமமும் செய்யாமல் இறப்பானேல் நற்கதியடைவான். புத்திரனில்லாதவன் நல்வினைகளைச் செய்து மரித்தானேல் நற்கதியை அடைவன். மகன் இயற்றுதலினும், கோதான முதலிய மகாதானம் செய்தலினும் விருஷோச்சகம் செய்தல் மிக உத்தமமாம். கார்த்திகைமாதத்தின் பௌர்ணமியிலாயினும், உத்தராயணத்தில் சுக்கிலபட்சத்திலாயினும், கிருஷ்ணபடசத்திலாயினும், துவாதசியிலாயினும், மற்றெந்தப் புண்ணியதினத்திலாயினும், தூயமனத்தோடு உத்தமக்ஷேத்திரத்தில் நல்ல நட்சத்திரத்தில் நல்ல இலக்கினம் வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்து ஒழுக்கமுடைய தெய்வப்பிராமணர்களை வருந்தியழைத்து சபம், ஓமம் முதலியவைதை செய்து தன்னைப் பரிசுத்தனாக்கிக் கொண்டு நவக்கிரக பூசை செய்து மாதுர் தேவதைகளை அருச்சித்துப் பூர்ணாவுதிசெய்து ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைக் குறித்துச் சிராத்தம் செய்து மந்திரநீரால் இடபக்கன்றை மஞ்சனமாட்டி வஸ்திரம், சந்தனம், புஷ்பம், ஆபரணம் ஆகிய இவற்றால் அலங்கரித்து நான்கு ஆன் கன்றுகளோடு அக்காளைக் கன்றை அக்கினியை வலம்வரச்செய்து வடக்குநோக்கி நின்று அவ்விடபக்கன்றைப் பார்த்து, தருமமே இடபமாயினை! பிரமனாலே ஆதியிலே படைக்கப் பட்டவனை என்று சொல்லி இறந்தவனுக்குச் செய்யின் அவனைக் குறித்தும், செய்பவன் தனக்கே செய்து கொள்வானாயின் தன்னைக் குறித்தும், அதன்வாலில் புனலவிடுத்து அந்நீரைக் கரத்தாலேந்திச் சிரசில் புரோக்ஷித்துக்கொண்டு ஆன் கன்றுகளோடு அவ்விடபக்கன்றை விடுதல்வேண்டும்.

தனுமனே! விருஷோச்சகம் இறந்தவனைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதானால், உடனே ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் புரிதல்வேண்டும்.

இறவாதிருப்போன் தனக்குத்தானே செய்துகொள்வானேல் தனக்கு அநுகுணமானவற்றைப் பிராமணர்களுக்கு ஈதல் வேண்டும். விருஷோத்சநம் செய்யாவிடின் பிரேதசன்மம் பற்றுதொழியாததலால் அவ்விருஷோத்சநம் செய்யாமலே மற்ற நல்வினைகளைத்தானே தனக்குச் செய்துகொள்ளினும் மரித்தபின்பு புத்திரர் முதலியோர் பலநல்வினைகளை மாத்திரம் செய்யினும அவைகளால் பயனிலதென்றுணர்க. மரித்தபதினொன்றும் நாளிலேனும், பன்னிரண்டாம் நாளிலேனும், சோடசசிராத்தம் சபிண்டிகரணத்திற்கு முன்னமே செய்து சத்பிராமணர்களை எழுந்தருளச்செய்து ததியாராதனஞ்செய்து பலதானம்கொடுத்தல்வேண்டும், பருத்தியின் மேல் செம்பின் வட்டிலில் சாளக்கிராமம் வைத்து வஸ்திர முதலியவற்றால் அலங்காரமும், ஆராதனமும் செய்து, சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். வைதரணியென்னுநதியை இனிது கடக்கும் பொருட்டுக் கரும்பினால் ஓடஞ்செய்து பட்டினால் அதனைச்சுற்றி நெய் வார்த்த வெண்கலப்பாத்திரத்தை அதனுள்வைத்து ஸ்ரீமந்நாராயணனை அர்ச்சித்து அவ்வோடத்தைப் பிராமணனுக்குத் தானங்கொடுத்தல் வேண்டும். கலுழனே! எள்ளும், இரும்பும், பொன்னும், பருத்தியும், உப்பும், சப்த தானியங்களும் தவிராது பிராமணனுக்குத் கொடுத்தல்வேண்டும். செய்வோன் எளியவனாயின் அவற்றில் ஒன்று கொடுப்பினும் அமைவுதாகும். சத்தியையநுசரித்துப் பொருள் கொடுத்துத் திலதானமும், சய்யாதானமும செய்தல்வேண்டும். இவ்விரண்டு தானங்களுக்கும் தட்சணை மிகுதியாய்க் கொடுத்து பிராமணரை உகந்தருளச் செய்தல வேண்டும். சய்யாதானம் வாங்கும் பிராமணனை அச்சேக்கையிலிருக்கச்செய்து தானம்செய்தல் மிகவிசேடமாம். புத்திரனில்லாமல் மரித்தவனுக்குப் பௌத்திரன் முதலியோர் யாரேனும் இவ்விதம் செய்யின் நற்கதியுளதாகும். தன் சக்தியையநுசரித்து நித்தியதானம் செய்கின்றவன் யாவனோ அவன் இறுதியில் நற்கதியடைவான். சரீரம் திடமாயிருக்குங் காலத்தில் திருவணையாகத்திரையும் கங்காயாத்திரையும் செய்தல் வேண்டும். தாய்தந்தையர் இறந்த பின்பு ஆண்டுகள்தோறும் அவர்களுக்குச் சிராத்தம் புரிதல் வேண்டும். மாதாபிதா குருக்களுக்குத் தன்னால்இயன்ற புண்ணியம் செய்து கொடுத்தல் வேண்டும். கலுழனே! மரித்தவரைக் குறித்துக் கிருத்தியம் செய்யும்போது பிராமணர்களுக்கு யாவன் பூரிகொடுக்கிறானோ அவன் வேண்டிய நல்லவையாவும் பெறுவன்

சித்திரகுப்தன். எமதருமராஜன். எமகிங்கரர்கள்.

பிரேதசன்மம் அடையான். சந்நியாசிகள், யோகிகள் முதலியோர்கள் எந்தலோகமடைவார்களோ அப்புண்ணியலோகம் அவன்கையதாகும் மரித்தபின்பு செய்யவேண்டியவற்றை ஒருவாறாய் நினக்கு நவின்றோம் என்றருளினர்.

நான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவியாசர் மாணாக்கர் நைமிசாரணிய வாசிகளை நோக்கி, ஓ குணமாணடோரே! கருடபகவான் திருமகள் கேள்வனைப் பணிந்து சர்வலோகசரணியா! யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்திலிராநின்றது? அதன் தன்மையாது? அவற்றைப் புகன்றருள வேண்டுமெனலும், நங்கருணையங்கடல் கனிழனே! கேட்டி! மனுஷலோகத்திற்கும் யமபுரிக்கும் இடையில் எண்பத்தாறாயிர காதவழி யுளது. அப்புவியில் வாழ்கின்ற கூற்றுவன் சீவகாலமுடிந்த சீவனைப் பிடித்து வருமாறு யாரும்அஞ்சத்தக்க உருவமுடையவர்களும், கனலையும் காயும் சினமுடையவர்களும், பாசர்-முசலம்-உடையவர்களும், காரெனக்கறுத்த ஆடைதரித்தவர்களும் ஆகியமூன்று தூதர்களை யாண்டும் ஏவுகின்றான். அம்மூவருஞ்சென்று ஆயுசுமுடிந்த சீவனைப்பிடித்து, காற்றுருவாகிய தேகத்திலடைத்துக்கொண்டுபோய் யமபுரிக்கு நாயகனாகிய காலனுக்கு முன்னே நிறுத்தி ஓ! தருமராஜரே? நின் கட்டளையின்படி வாணாளற்றவனை நினது சந்நிதிமுன்னர்க் கொண்டுவந்தோம். இனி யாங்கள் செய்யவேண்டியதென்னை? கட்டளையிடுவீராயின் பணிந்துசெய்கின்றோமென்பர். மகிடவாகனன் அத்தூதரைப்பார்த்து ஓ! கிங்கரரே? நன்று, அச்சீவனை மீண்டுங்கொண்டுபோய் அவன்மனையின் மாட்டேவிடுத்துப் பன்னிரண்டாமநாள் கழிந்தபின்னர்க் கிரமமாய் அவனை நமக்குமுன் கொண்டுவருகவென்பன். தூதர் அதனைக்கேட்டு நொடிக்குமுன்னரே அச்சீவனைக்கொண்டு எண்பத்தாறாயிரகாதவழி நடந்துவந்து சேருவர். இறந்தவுடனே சீவன் யமபுரி சென்று மீண்டு வருகின்றமையால், சரீரத்தை உடனே தகனம் செய்யாமல் சிறிதுபொழுது கழிந்தபின்னரே செய்தல்வேண்டும் யமதூதர்களடைத்த வாயுதேகமுடைய அச்சீவன் சிதைக்குப் பத்துமுழத்துக்குமேலேநின்று தீப்பற்றிக் கொழுந்துவிட் டெரிகின்ற தனது மெய்யைப் பார்த்து ஐயோ! ஐயோ! என்று ஓலமிடுவன். அச்சீ

வன் புண்ணியஞ் செய்தவனாயின் இவ்வுடல் கழிந்ததே நன்றென்றுவப்பன் கருடனே! தலைவெருக்காறும் சீவனுக்கு அச்சரீரத்தில் ஆசையொழியாது. சிரசு முதலிய தேகமெல்லாம் வெந்து சாம்பராயினவுடனே சீவனுக்குப்பிண்டத்தால் தேகமுண்டாகும். புத்திரன் முதல்நாளில்போடும் பிண்டத்தால் சிரசும், இரண்டாநாட் பிண்டத்தால் கழுத்துந் தோளும், மூன்றுநாட் பிண்டத்தால் மார்பும், நான்காநாட் பிண்டத்தால் வயிறும், ஐந்தாநாட் பிண்டத்தால் உந்தியும், ஆறுநாட் பிண்டத்தால் பிட்டமும், எழாநாட் பிண்டத்தால் குய்யமும், எட்டாநாட் பிண்டத்தால் தொடையும், ஒன்பதாநாட் பிண்டத்தால் காலுமுண்டாகிப் பத்தாநாட் பிண்டத்தால் சரீரமுழுதும் பூரணமாகும். சீவன் இறக்குமுன்னமே மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த மனைக்கண்வந்து உள்ளே செல்லாமலே பசிதாகத்தால் ஆ! ஆ! என்று கதறிப் போவோர் வருவோர்களைப் பார்த்துக்கொண்டு அவ்வீட்டின் வாயிலிலே நிற்பன். பின்பு அச்சீவன் பதினொன்றுநாளிலும் பன்னிரண்டாநாளிலும் புத்திரனால் பிராமணமுகமாய்க் கொடுக்கப்படுவனவற்றையுண்டு, பதின்மூன்றாம்நாள் யமபடர்கள் பாசத்தால் பிணித்திழுக்க வீட்டைத் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக்கொண்டு கதறியவண்ணமே யமலோகஞ் சார ஏகுவன். கருடனே! அக்கிங்கரர்களோடு நாளொன்றுக்கு இருநூற்று நாற்பத்தேழு காதவழி இரவிலும் பகலிலும் நடப்பன். அவன் செல்லும் வழியில் அசிபத்திரவனமென்னும் ஈர்வாள்போன்ற இலைகளையுடைய ஓர்கானகம் இருக்கின்றது. ஓ! கருடா! மரங்கள் நெருங்கிய வனத்திற் செல்வதேயார்க்கும் அரிதாகுமன்றோ! சூரியிலைகளாகிய வனத்தில் எங்ஙனஞ் செல்வது? அல்லதூம் அக்காட்டினூடு நடக்குங்கால் பசிதாகத்தாலும் மிகவருந்துவன. மார்க்கத்தில் சீவன்படுந்துன்பை யாவர் சொல்ல வல்லார்? அது நிற்க, வைவசுவதபட்டணம் உயர்ந்த மாளிகைகளால் நெருங்கியதாயும், யார்க்கும் அச்சந்தரும் கோரரூபமுடைய அநேக பிராணிகளுக்கு இருப்பிடமானதாயும், துக்கத்தையே கொடுப்பதாயுமிருக்கின்றது. பாபஞ்செய்தோர் அநேகர் அவணிருந்து அண்டமுகடு கிழிய எப்போதும் ஆ! ஆ! என்று ஓலமிடுகின்றனர். வெப்பத்தால் உளதாகிய பேய்த்தேர் புனலுளதுபோல ஆங்குக்காட்டும். பருக ஒரு சிறுதிவலையுங்கிடைக்காது. மேகங்களெல்லாம் அருந்த அருகமற்ற இரத்தம் முதலியவற்றையே பெய்யாநிற்கும். இறந்தசீவன் பதின்மூன்று

எமதூதர்கள்.

பிண்டகிருத்தியானசரீரம்.

அசிபத்திரவனம்.

நாள் புறப்பட்டு யமபுரிக்குச் செல்கின்றனென்று மேலே புகன்றோமே குரங்கைக் கயிற்றாற்கட்டி ஈர்த்துச்செல்வதுபோலக் கிங்கரர் பத்தாநாட்பிண்டத்தால் தேகம்பெற்ற சீவனைப் பாசத்தாற் பிணித்து இழுத்துக்கொண்டு செல்லுங்கால் அச்சீவன் தனது புத்திரனை நினைத்து ஐயோ அருமை மகனே! கஷ்டப்படுகின்றேனே! என்செய்கேன்! என்செய்கேன்! சர்வேசன் ஒருவனுளன், நல்வினை தீவினையுள, சுவர்க்கம் நரகமுள, அவற்றிற்குச்செல்ல நன்னெறி தீநெறியுள என்று இதஞ்சொன்னவர்களோடு ஸ்ரீயப்பதியென்றும் ஒருவனுளனோ? மற்றவையுமுளவோ? பிராந்தியால் பிதற்றுகின்றீர் என்று வன்கண்மைபேசிச் சாதுக்களையேசி பரிகாசம்புரிந்தேனே அவற்றின் பலனை இப்போது அனுபவிக்கிறேன். மலையொருமத்தினைகயால் கிங்கரர் இரக்கமின்றிப் புடைக்கின்றனரே, அந்தோ பெரியோர்களுக்கு ஓர் உதவியுஞ் செய்தேனல்லேன். யாகமுதலியதுஞ் செய்தேனல்லேன். செய்வோர்க்கு உதவினேனல்லேன். தீர்த்தயாத்திரை செய்தேனல்லேன். செய்வோரைப் புகழ்ந்தேனல்லேன். மாதவம் புரிந்தேனல்லேன். புரிவோரைப் போற்றினேனல்லேன். நீரில்லா இடனில் தண்ணீர்ப்பந்தல் உண்டாக்கினேனல்லேன். ஒருகுளந் தோண்டினேனல்லேன் ஒருகிணறு கட்டினேனல்லேன. கோக்கள் மேய்வதற்குப் பசும்புல்வளரப்ப யிரிட்டுப் பூமியை வைத்திருந்தேனல்லேன். இயன்றமட்டில் நித்தியதானஞ் செய்தேனல்லேன். வேதசாஸ்திரங்களைக் கற்றேனல்லேன். கற்போருக்குக் கல்விச்சாலை உண்டாக்கினேனல்லேன். ஸ்ரீமத்ராமாயண பாரதபாகவதங்களைக் கையாலெழுதியேனும், எழுதச்செய்தேனும், விலைக்கு வாங்கியேனும் படிக்க விரும்புவோர்க்குக் கொடுத்தேனல்லேன். அவற்றைப் படனஞ்செய்தேனல்லேன். ஒரு பெரியவர் முகமாய்க் கேட்டேனல்லேன். படிக்கவைத்துச் சர்வசனங்களையும் கேட்பித்தேனல்லேன் ஸ்ரீ அரிதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமிருந்தேனல்லேன் இன்னனநல்வினை ஒன்றனையுங் கனவிலும் நினைத்தேனல்லேன். தீவினைகளெல்லா ஒன்றும் ஒழியாமல் யாவுஞ்செய்தேன். இப்போது என்செய்வேன் என்றழுது செல்வன் என்று பின்னும் அருளுகின்றனர்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறும் அத்தியாயம்.

சூதர் சௌனகாதி ருஷிகளைக் கண்ணுற்றுத் திருமாலடியார்களே! பின்னர்ச் சர்வேசன் பட்சிராஜனே! யமதூதர்களால் கட்டுண்டு உதையுண்டு செல்லும் சேதநன் மனைவி மக்களோடு வாழ்ந்த இன்பை நினைத்து துன்புற்றுப் பசிதாகத்தால் வருந்தி மெலிந்து தீனசுரத்தோடு ஐயோ! நம்முடைய மனைவி மக்கள் எங்கே? உற்றோர் மற்றோர் எங்கே? ஏவலாளர் எங்கே? எல்லாரும் நம்மைத் தனியே விட்டனரே. பொய்யோலை யெழுதுதல் முதலிய தீத்தொழில் புரிந்து * கவர்ந்த பொருள் இப்போது நமது கையிலிருக்கின்றதோ? அப்பொருளை அனுபவிக்கிற நம்முடைய மனைவி மக்கள் சுற்றத்தாரில் யாவரேனும் ஒருவர் தனியே வந்த நம்மோடு வந்தனரா நம்மைத் தனியே விடுத்து அவர்கள் மனைக்கணிருந்து சுகமனுபவிக்க யாம் ஏதுக்குப் பிறர்பொருளை வெளவினோம்? நாம்செய்த வஞ்சனையைச் சிறிதும அறியாமல் நம்மை நம்பிச் சீவாதாரமாகிய பொருளை இழந்தோருடைய வயிறுபோல நம்வயிறு எரிகின்றதே என்செய்வோமென்று தான் முன்னமேசெய்த தீவினைகளை எண்ணி ஓலமிடுவன். அப்போது யமபடர் அவனுடைய கன்னத்தில் புடைத்து அடா மூடா? இப்போது தான் புத்திவந்ததோ மனைவி மக்களே கதியென்று அறம்செய்யாது பாபம் செய்து வாழ்ந்தனையே! அவர்கள் நினக்கு இப்போது செய்யும் உதவியாதடா நீ செய்த புண்ணிய பாபமே நினக்கு இன்பையும் துன்பையும் கொடுக்கின்றன. பிறர்பொருளை அபகரித்தல் முதலிய அதருமம் செய்யாது தருமஞ்செய்தவனாயின் நினக்கேன் இக்கேடு வருகின்றது? எங்கள் கையிலகப்பட்டு ஏன் விழிக்கிறாய் என்று கோடைபிடிபோல் † உரற்றி மீண்டும் பாசத்தால் விசித்துப் புடைபுடை என்று முசலத்தாற் புடைப்பர். ஓ! கருடா! தீத்தொழில் புரிந்தோர் அடைகின்ற கதியைநோக்காய்! பின்னர் அச்சேதநன் சிறிதுதூரம் வாயுமார்க்கத்திலும், சிறிதுதூரம புவிவழியிலும் யமதூதர்களோடு சென்று ஓரிடத்திற்றங்கி இறந்த இருபத்தெட்டாநாளில் புத்திரனால் செய்யப்படும் ஊனமாசிக சிராத்த பிண்டத்தை உண்டு முப்பதாநாள் யாமியமென்ற நகரம் சேர்வன். அப்பட்டணத்தில் பிரேதக் கூட்டங்கள் மிருதியாய் இருக்கின்றன. புண்ணியபத்திரை என்றநதியும், வடவிருட்சமொன்றும் இருக்கி

---

* கவர்தல்-கொள்ளையிடல், திருடல், வாருதல். † உரற்றல்-பேரொலிசெய்தல்.

பிரேதக்கூட்டம். புண்ணியபத்திரைநதி. வடவிருக்ஷம்.

ன்றன. சிறிது சிரமபரிகாரத்தின் பொருட்டு யமகிங்கரரது உத்தரவால் அவ்யாமிகமென்ற நகரத்தில் தங்கி இரண்டாமாசிகபிண்டத்தை அருந்தி இரவிலும் பகலிலும் தூதர்களாலே இழுக்கப்பட்டு யார்க்கும் அச்சம் தருவதாகிய அரணியத்தினூடு சென்று, வழிநடக்கும் வருத்தத்தால ஓவென்று ஓலமிட்டுத் தூதர்கள் செய்யும் கொடுமையால் துன்பமுற்றுச்செல்லும் மார்க்கத்தில் திரைபக்ஷிகமாசிக பிண்டத்தை அயின்று சங்கமனென்றும் காலதூஷகனென்றும் பெயருடைய ஓரரசனுக்கும் சௌரி என்ற நகரம் சார்ந்து அப்பட்டணத்தில் மூன்றுமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்புறம்சென்று, கந்தருவநகரமென்னும் பட்டினம் சார்ந்து, அப்புரியில் நான்காமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்புறம் நடந்து மார்க்கத்திலே பொறுக்கவொண்ணாக்குளிரினால் அதிகமும் வருந்துவன். ஆங்கு யமதூதர்கள் அநேகர்கூடி, வருந்தும் அச்சீவன்மேல் மேகமபோலக் கற்களைப்பெய்வர். சீவன் அக்கல்மழையினால் வருத்தமுற்றுக் குரூரமென்ற நாமமுடைய வேந்தன் புரக்கும் குரூரபுரமென்னும பட்டினம் புகுந்து, அவ்விடத்தில் ஐந்தாமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்பால் நடந்து கிரௌஞ்ச மென்னும் புரிக்கண் சென்று, அந்நகரத்தில் ஆறுமாசிகபிண்டத்தை அயின்று, அரைமுகூர்த்தகாலம் அவணிருந்து சிறிது சிரமபரிகாரமடைந்து, பின்புமெழுந்து யாவரும் அஞ்சும்படியாகிய மார்க்கத்தில் செல்வன். வழியில் செல்லும்போது முன்னே தான் வாழ்ந்ததை நினைத்து வாயாற் புலம்புவன் யமபடர் சினந்து அவ்வாயில் புடைப்பர். அடித்தடித்து யமகிங்கரர்களால் சீவன் துன்பப்பட்டு வருந்திச்செல்லும்போது மார்க்கத்தில் ஓடம் விடுவோர்கள் ஆயிரம், பதினாயிரம்பேர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய் அஞ்சத்தக்க ரூபர்களாய் அச்சீவன்முன் ஓடிவந்து நீயெமக்கிறித்து ஏ! சீவனே! வைதரணி கோதானம் நின்னைக்குறித்துச் செய்யப்பட்டதாயின், அவ்வைதரணி நதியை நீ இனிது கடக்க உதவிசெய்வோம். இல்லாவிடின் அந்நதியில் நின்னைத் தள்ளிப் பாதாளம் வரையிலும் அழுத்தித் துன்பப் படுத்துவோம். ஓ! சீவனே! அவ்வைதரணி என்ற நதி நூறு யோசனை அகலமுள்ளதாயிருக்கின்றது. நீர் இன்றிச் சீ இரத்தங்களாலேயே நிறைந்திருக்கின்றது. அல்லதூஉம் தீமைபுரியும் துஷ்டப்பிராணிகளுக்குத் தானமாயிருக்கின்றது. நாற்றம் அறியும் நாசியில்லாப்பிராணியும் அந்நதியின் துர்க்கந்தத்தைப் பொறுப்பது அரிது. ஏ சீவனே! நினது கையாலே நீ கோதானம் செ

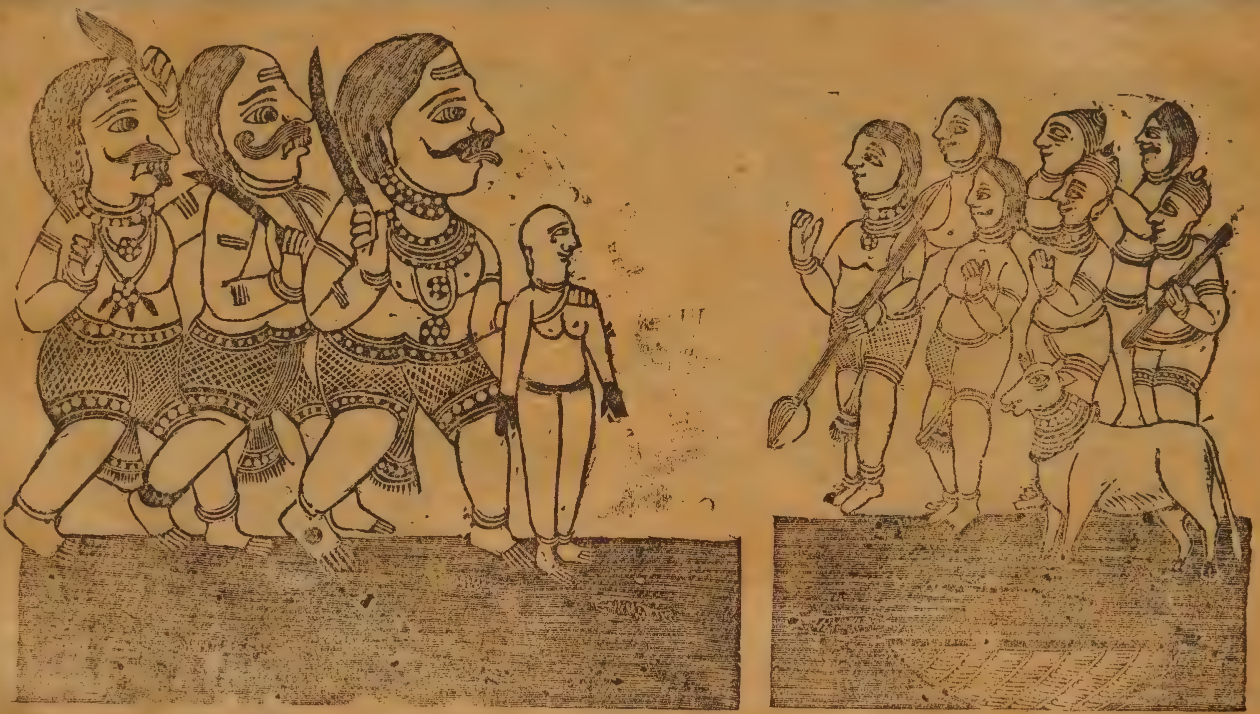

எமபடர்கள். பிண்டசரீரமுடையசீவன். ஓடக்காரர்கள. வைதரணி. கோ.

பிசாசுகள்.

பிண்டசரீரம்பெற்றசீவன். எமகிங்கரர்கள்.

யத்தவனுயின் ஒரு கோ வந்து நின்னை இந்நதிக்கப்புறம் சேர்த்து விடும். நீ செய்யாதவனுயின் ஆன் வரமாட்டாது. நீ இவ்வாற்றிலே விழுந்து நெடுங்காலம் மூழ்கிக்கிடத்தல்வேண்டும் என்பர். ஓ! வைனதேயனே! வைதரணி நதியை இனிதாய்க் கடக்கும்பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல்வேண்டும். சீவன் அவ்வைதரணி கோதானம் செய்தவனுயினும் அவனைக் குறித்துப் புத்திரரால் செய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன் அந்நதியைக் கடந்து நமக்கு இளையவனுகிய விசித்திரனென்பேரன் பரிபாலனம்செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச்சார்ந்து, ஊனஷான்மாசிக பிண்டத்தை உண்டு சென்று, ஏழாமாசிக பிண்டத்தை உண்ணுங்கால் சில பிசாசுகள் வந்து அச்சீவனைப்பார்த்து அடா மூடா! நீபுவியில்வாழ்ந்தபோது நின்மாட்டுவந்து நின்னை யாசித்தவர்களை ஒன்றும்கொடேனென்றுதுறத்தினையே இப்போது பிண்டத்தைக் கொடுவென்று பலவந்தமாய்ப் பிடுங்கிக்கொள்ளும். புள்ளரசே! ஒருபொருளுமில்லாவறிஞுயினும், தன்னை இரந்தவர்க்கு இல்லை என்று சொல்லாது இயன்றமட்டில் ஏதேனும் கொடுத்தலே வேண்டும். கொடுக்காவிடின் புத்திரன் கொடுக்கும் பிண்டம் பிசாசுக்கையதாகும். பின்னர் அச்சீவன் வருந்தி அப்பேய் பிடுங்கிய போது தனது கையிற் சிதறிய பிண்டசேஷத்தை உண்டு ஐயோ! கேட்டவர்களுக்கு யாசகம் கொடாமல் மறுத்த பாபத்தின் பயனே இது! வழி நடந்து வந்தேன், வயிறுபசிக்கின்றேன் என்றவருக்கு அரைவயிறு அன்னமேனும் கொடுத்தேனு சாக்காடென்பது ஒன்று நிச்சயமாய் உளது என்று நினைத்தேனு என்று துக்கப்படுவன். அப்போது யமதூதர் சீவனைக் கண்ணுற்று மூழ்மகனே? மானிடசன்மத்தைச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றை யெல்லாம் தருவதாகிய கற்பக விருக்ஷமென்று சொல்லத்தக்கது. மானிடசன்மம் பெற்ற சீவனுக்கு அரிது யாதுளது? வேண்டிய நல்வினைகளை யெல்லாம் அச்சன்மத்தால் புவியில் கொள்ளையடிக்கலாமே! அதனையறியாது கேடுற்றனையே! மானிடசன்மத்தால் புவியில் செய்த நல்வினை தீவினைகளின் பயனை மற்ற உலகங்களில் அனுபவிக்கலாமேயல்லது அவ்வுலகங்களில் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. உத்தம உலகடைந்து இன்பம் அனுபவித்தலும், அதம உலகடைந்து துன்பம் அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில் சிவிகை ஊர்தலும், அச்சிவிகை சுமத்தலும் அப்பூவுலகில் செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனாலேயே என்று உணர்க. அவற்றை இப்போது உணர்ந்து என்

செய்குவை என்பர். கருடனே! உதககும்பதானம் செய்யப்பட்டதாயின் சீவன் அவ்வுதகத்தைப்பருகிச் சிறிதுவிடாய் தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில் அப்புறம் நடப்பன். ஏ! பட்சிராஜனே! சீவன் பாதிவழி சென்றானமையால் அம்மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தல்வேண்டும். பின்பு அச்சீவன் பக்வாபதம் என்னும் பட்டணத்தைச்சார்ந்து எட்டாமாசிக சிரார்த்தபிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று நடந்து துக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகாதுக்கமடைந்து ஒன்பதாமாசிக பிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனை நீங்கி நாநாக்கிரந்தமென்னும் பட்டினம் நண்ணி பத்தாமாசிக பிண்டத்தை உண்பன். விருஷோற்சநம் செய்யாமையால் அநேகசீவர் பிரேதசன்மத்தோடு கூடடங்கூட்டமாய் அப்பட்டினத்தில் எப்போதும் ஓவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பர். அவர்களைப்பார்த்து அச்சீவனும் கதறி அப்பால் நடந்து சுதப்தமென்னும் புரியைச்சார்ந்து, பதினொன்றாமாசிக பிண்டத்தை அவ்விடத்தில் அயின்று, சீதாப்ரம் என்னும் நகரணைந்து, ஆங்குச் சீதத்தால் வருந்தி பன்னிரண்டாமாசிக பிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று புறப்பட்டுச்சென்று துக்கத்தோடு நான்குதிக்கையும் யமதூதர்களையும் பார்த்துக் கிங்கரர்களே! என் மனைவி மக்கள் ஒருவரையுங்காணேன் ஏழையேன் என்செய்வேன் என்பன். காலதூதர் சீவனைநோக்கி மூழ்மகனே! மனைவிமக்கள் ஈங்குமுளரோ! அவர்மேலாசை இன்னும் ஒழியவிலையோ! நீ செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனையே ஈங்குக் காண்பாயென்று அறைகுவர். சீவன் அதனைக்கேட்டு ஐயோ! முன்னே நவின்றமை மட்டாகையாலன்றோ இந்தத் துன்பத்துக்குள்ளானே னென்று மனம் புழுங்கி நடந்து வைவசுவத பட்டினம் சேருமுன்னரே ஊனாப்திக பிண்டத்தை அருந்தி அப்பட்டினம் சார்வன். அவ்யமபுரி நூற்றுநாற்பத்து நான்குகாதவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப் சரசுகளோடு கூடியதாய் எண்பத்து நான்காயிரம் பிராணிகள் ஒருங்குற்றதாய் விளங்காநிற்கும். சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைத் தெரிந்து நமக்கு விண்ணப்பஞ் செய்யச் சிரவணர் என்போர் பன்னிருவர் அந்நகரில் இருக்கின்றனர். சீவரெல்லாம் அப்பன்னிருவரையும் ஆராதித்தல் வேண்டும். அச்சிரவணரை ஆராதித்த சீவன் இறுதிக்காலத்தில் யமபுரிசேரும்போது அவன் செய்த பாபங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொல்லாமல் புண்ணியங்களையே அச்சிரவணர் வெளிப்படுத்துவர். ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிகநன்மையென்று உணர்க என்றருளினர்.

ஆறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஏழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் சௌனகாதியைப்பார்த்து மகருஷிகளே! கேளீர், பின்னர் இருக்கு, எசு, சாமவேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன் பரமகாருண்ணியனுகிய எம்பெருமானது திருவடிகளைத் தொழுது; எந்தையே! முன்னமே! புகன்றருளிய சிரவணர் பன்னிருவரும் யாருடைய புத்திரர்? வைவசுவத பட்டினத்தில் அன்னவர் இருப்பக்காரணம் யாது? மானிடர் செயயும் பாபபுண்ணியங்களை அச்சிரவணர் எப்படி அறிகின்றனர்? அவற்றை அடியேனுக்கு நவின்றருளுகவென்று வேண்டலும், ஆதிப்கவன், நன்றென்று மகிழ்ந்து, புள்ளரசே! கேண்மோ! இறுதியுற்றஞான்று தன்னந்தனியனுகிய ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு அயனரனுதி தேவரோடு யாரும் யாவும் தன்னுள்ளே ஒடுங்க நெடும்புனலில் பள்ளிகொண்டருளினர் அவ்விஷ்ணுவின் உந்தியினின்று நான்முகன் தோன்றி அவ்வரியைக் குறித்து நெடுங்காலம் மாதவம் புரிந்து வேதத்தையும் படைப்புத்தொழிலையும் உணர்ந்து, யாவரையும் யாவற்றையும் படைத்தனன். படைத்தவுடனே உருத்திரன் முதலிய தேவரெல்லாம் அவரவர் தொழிலில் தலைப்பட்டனர். யாவரினும் வலியனுகிய தருமராஜனும் சையமினி என்னும் நகரமடைந்து ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஜீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களை யறியத்தொடங்கினன். தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதனர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியம் தெரியாமையால் அவன் வருந்திய மனத்தோடு சதுர்முகனைக்கண்டு வணங்கி ஓ! மகாதேவனே! அடியேன் சையமினி நகரமடைந்து ஜீவர்களது புண்ணியபாபங்களை யுணர்ந்து சிக்ஷாரக்ஷைசெய்ய எத்தனித்தேன். அச்ஜீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத் தெரியவில்லை அவற்றை யறிந்தல்லவோ ஜீவரைக் கண்டித்தலும் காத்தலும் செய்தல் வேண்டும். ஆதலால் அவற்றையான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அருள்புரிக என்றனன். பதுமாசனன் அதனைக்கேட்டுத் தருப்பையெடுத்தெறிந்து தேககாந்தியுடையாரும, நீண்டகண்ணுடையாரும், மனக்கண்ணலே யாவற்றையும் அறிகின்றருமாகிய பன்னிரண்டு புத்திரரைப்படைத்து, நமனைப்பார்த்து ஓ! தருமா! ஜீவரெல்லாம் நினைப்பதையும், பேசுவதையும், நடத்துவதையும் ஒக்க இருக்கின்றவர்போல இப்பன்னிருவரும் உணர்ந்து நன்கு வெளிப்படுத்துவர். அவரால் நீயுணர்ந்து, சிக்ஷாரக்ஷை செய்திடுமென்று விடுத்தனன். காலன் பிரமனைத்தொழுது, அச்சிரவணரோடு தென்புலன்சார்ந்து சேதனர்களது புண்ணியபாபங்களை அறிந்து

தக்கவாறு புரிவனுயினன். "பட்சிராஜனே!" இறுதியடைந்தவுடனே அங்குஷ்ட பரிமிதமான வாயுருபமாகிய ஜீவனைத்தூதர் யமபுரிகொண்டுசெல்வர். தருமார்த்த காமமோக்ஷங்கள் என்றவற்றில் தருமம்செய்த உத்தமரெல்லாரும் தருமமார்க்கமாக அந்நகரம் செல்வர். பொருள் முதலியவற்றைப் பெரியோர்களுக்குக் கொடுத்தவர் விமானங்களின்மீது செல்வர். பெரியோர்கள் விரும்பியவற்றை அவர்களுக்குக்கொடுத்தவர் கொய்யுளை குதிரைமேலேறிச்செல்வர். மோக்ஷ இச்சைகொண்டு வேதசாஸ்திரங்களையறிந்து பக்திபுரிந்தவர் அமிசங்கள் பொருந்திய விமானத்தின்பேரில் செல்வர். இந்நான்குவிதத்திலும் சம்பந்தப்படாத பாவிகள் காலால் நடந்து செல்வர். அவ்வழியில் மரத்தின் இலைகளெல்லாம் உடைவாளை ஒத்தனவாயிருக்கும். மணல்களெல்லாம் வறுத்துக்கொட்டிய பரல்போலக்கிடக்கும். அம்மார்க்கத்தில் நடக்கும்போது அதிகவருத்தமுண்டாகும். ஜீவன் சிரவணரைப் பூசித்தவனுயின் அச்சிரவணர் அச்சீவனுடைய பாபத்தைச்சொல்லாமல் புண்ணியத்தை மாத்திரம் யமனுக்குச் சொல்வர். சிரவணரை ஆராதிக்கும் ஜீவனைப்பாபம் என்றும் அணுகாது. சிரவணபூசை செய்தவுடனே, பன்னிரண்டு கலசங்களில் புனலோடு அன்னம்பெய்து நிறைத்து அக்கலசங்களை அந்தச் சிரவணரை உத்தேசித்துப் பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். அப்படிக் கொத்த ஜீவனுக்குச் சிரவணர் யமலோகத்தில் சகல நன்மையும் செய்வர். கலுழனே! சிரவணர்களுடைய தோற்ற முதலிய வற்றைச் சொல்லும் இப்புண்ணிய சரிதையைப் பக்தியோடு கேட்போன் பாபத்தினின்று நீங்கிப் புனிதனுவன் என்றருளினர்.

ஏழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

எட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், சௌனகாதி மகருஷிகளே! முதற்கடவுள், கருடபகவானைக் கண்ணுற்று, வைனதேயனே! ஜீவன் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சித்திரகுப்தன் சிரவணரால் உணர்ந்து, யமனுடைய உத்தரவின்படி தக்கதுசெய்கின்றனன். ஜீவன் வாக்கால் செய்த பாபபுண்ணியங்களை வாக்காலும், சரீரத்தால் செய்தவற்றைச் சரீரத்தாலும், மனத்தால் செய்தவற்றை மனத்தாலும் அனுபவிப்பன். பெரியோரைப்புகழ்தல், வேதசாஸ்திரங்க

ளைப்படித்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் யாண்டும் வாக்கால் வெற்றிபெறுவன். பெரியோரை இகழ்தல், நீசபாஷையை உச்சரித்தல் முதலிய பாபங்களைச் செய்தவன் வாயால் கிடம் சொரிவன். புண்ணிய தீர்த்தமாடல், பாகவதருக்குத் தண்டம் சமர்ப்பித்தல் முதலிய நல்வினைபுரிந்தோன் நல்லிணக்கமுடைய சரீரம் பெறுவன். பரஸ்திரீ கமனம்செய்தல், பிறவுயிரை வருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குரூபமான தேகமடைவன். ஆதி பகவானுடைய நித்திய திவ்விய மங்கள விக்கிரகத்தைத் தியானித்தல், யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச்செய்தவன் என்றும் உவப்புடைய மனமுடையோனுவன். எப்போதும் யாவருக்கும் அதிகத்தையே நினைத்தவன் வருந்தும் மனமுடையோனுவன். ஏ! கருடா! யமபுரியின் தன்மையையும் அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள இன்பதுன்பங்களையும் நினக்குச் சொன்னேன். இறந்தவனைக்குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள் செய்தல்வேண்டும். அத்தானபலனால், இறந்து செல்லும் ஜீவன்மார்க்கத்தில் வருந்தாது செல்வன். தீபதானம்செய்யின் ஜீவன் இருள்மார்க்கத்தில் வழிதெரிந்து இனிதாய்ச் செல்வன் கார்த்திகை மாதத்தில் சுக்கிலபக்ஷத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம்செய்யின் அதனாலும், விருஷோற்சர்க்கம் செய்யின் அதனாலும் ஜீவன் நல்லுலகடைவன். பதினொன்றுநாள் செய்யும் பிண்டத்தால் சிரசு உரோமமுதலியவற்றோடு நன்கு அமைவதாகும். தண்ணீர்க்குடம் தானம் செய்யின் யமதூதர்கள் திருப்தியடைந்து ஜீவனை வருத்தார். சையாதானம் செய்யின் ஜீவன், விமானத்தின்மேலேறி நல்லுலகு சேர்வன். இறந்தவன் பசிதாகத்தோடு மனைக்குமுன்னே மிகவருந்தி நிற்பனுகையால் பதினொன்றும் நாளிலேனும் பன்னிரண்டா நாளிலேனும் அவனைக் குறித்து தானதருமங்கள் செய்தல்வேண்டும் என்றருளினர்.

பெரிய திருவடி பக்தவற்சலனைத் தொழுது, ஏ! ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக்கேட்டேன். பததானமாவது என்னை? அதனை எவ்விதம் கொடுத்தல் வேண்டும்? நவின்றருளுக வெனலும், கண்ணன், கலுழனே! குடையும், மராடியும், தண்டமும, வஸ்திரமும், மோதிரமும், உதககும்பமும், ஆசனப்பலகையும், அன்னமும், பூசாதிரவியமும், பூணூலும், தாமிரச்செம்பும், அரிசியும் ஆகிய இவற்றைச் சத்பிராமணருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். குடைதானம் செய்யின் ஜீவன் யமபுரிக்

குச் செல்லுங்கால் குளிர்ந்த நிழல்மார்க்கத்திலே செல்வன். மராடி தானஞ்செய்யின் பரிமேல் இவர்ந்து செலவன். அங்ஙனமே செய்யும் தானங்களில் யமதூதர்கள் சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர் என்றருளினர். ஓ! நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ப் பறவைக்கரசன், சர்வலோக சரணியனைச் சரணஞ்செய்து கருணாநிதியே! நரகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவற்றின்பெற்றிமையாது? அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டும் எனலும், பாம்பணைப்பரமன், கலுழனே! பாவம் செய்வோர் புகும் தீவாய் நரகம் ஆயிரம் பதினாயிரமல்ல எண்பத்துநான்குலட்சமிருக்கின்றன அவற்றில் தாமிச்சிரம், சௌகசம், கிரௌஞ்சம், மகாரௌரவம், சால்மலி, ரௌரவம், குட்மளம், பூதி, மிருதகம், சக்ருந்திரகம், சங்காதம், லோகதுந்தம், சம்விஷம், சம்பிரதானம், மகாநரகம், காகோளம், சஞ்சீவனம் மகாபதம், ஆவித்தியம், அந்ததாமிசிரம், கும்பீபாகம், அசிபத்திரவனம் ஆகிய இருபத்தொரு நரகங்களும் மிக்ககொடியனவாகும். மரித்தவனைக்குறித்துத் தினந்தோறும் கொடுக்கப்படும் உதககும்பத்தைத் தூதர்கள் பெற்றுத் திருப்தி அடைவர். மாசிக முதலியவற்றைச் சீவன் அடைந்து திருப்தனாவன். தூதரும் அவற்றால் உவப்படைவர். ஓ! கருடா! வருஷமுடிவில் சீவன் பிண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடு யமபுரியடைவான் என்றோமே, அச்சீவன் யமபுரியடையுமுன் அப்பிண்ட சரீரத்தைத் தவிர்த்து அங்குஷ்டபரிமாணமாய் ஒரு வன்னிமரத்தில சிறிதுகாலமிருந்து பின்னர்க் கருமத்தாலாகிய சரீரம்பெற்று யமனிடம் சார்வன் என்றருளினர்.

எட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணியவாசிகளே! வாசுதேவன் கருடபகவானைப் பார்த்துப், பறவை வேந்தே! அங்குஷ்ட பரிமாணமாயுள்ள சீவன் கருமத்தால உளதாகிய சரீரம்பெற்று, வன்னிமரத்தைவிட்டு யமதூதரோடு இருபதுகாதவழி விஸ்தாரமுள்ள சித்திரகுப்தனது பட்டினத்தூடுசென்று யமபுரி சார்வன் அந்த நமன் பட்டினம் புண்ணியம் செய்தோருடைய கண்ணுக்கு மிகவும் ரம்மியமாய் விளங்கும் இரும்பாலாகிய ஊன்றுகோலும், உப்பும், பருத்தியும், எள்ளோடு பாத்திரமும் ஆகிய இவற்றைத்

தானம்செய்தல் வேண்டும். இந்தத் தானங்களால் யமபரிசாரர்கள் அதிக சந்தோஷமடைந்து சீவன் ஆங்குப்போனவுடனே தாமதப்படுத்தாமல் தருமராஜனுக்குத்தெரிவிப்பர். தருமத்துவசன் என்று பெயருடைய ஒருவன் சர்வகாலமும் யமனுடைய அரண்மனையிலிருப்பான். கோதுமையும், கடலையும், மொச்சையும், எள்ளும், கொள்ளும், பயறும், துவரையும் ஆகிய இந்த ஏழுதானியங்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துத் தானஞ்செய்யின் அந்தத்தருமத்துவசன் திருப்தனாகி இந்தச்சீவன் நல்லவன், புண்ணியம் செய்தவனென்று யமனுக்கு விண்ணப்பம் செய்வன். வைனதேயனே! பாவம்செய்த சீவனுக்குத் தருமராஜன் யாவரும் அஞ்சத்தக்க ரூபத்தோடு தோற்றுவன். அச்சீவனும் அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஓலமிடுவன். புண்ணியம் செய்த சேதநனுக்கு நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவன். அச்சீவன் அஞ்சாது அவனைப்பார்த்து களிகொள்வன். தருமராஜன் ஒருவனே பாபிக்குக் கெட்டரூபத்தோடும், புண்ணியனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடும் தோன்றுவன். புண்ணியம் செய்த சீவன் சேர்வானாயின், இச்சீவன், மகாபுண்ணியம் செய்தமையால் சூரியமண்டலமார்க்கமாய்ப் பிரம்மலோகம் அடையத்தக்கவனென்று யமன்தான் வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்று பொருக்கென எழுந்து நிற்பன். யமலோகத்தில் கிங்கரரெல்லாரும் பாசம் உலக்கை முதலியவற்றைக் கரத்திற்கொண்டு உலாவி நிற்பர். மரித்த சீவனுக்கு மாசிகசோதகும்பமுதலாகியவும், பததானமும் செய்யப்படாவராயின் அச்சீவன் வருத்தமுற்றுக் கிங்கரர் கயிற்றினால்கட்டி, உலக்கையாலோச்சி ஆடுமாடுபோல இழுக்கக் காலன் சமீபம் சேர்ந்து பூர்வசன்மத்தில்செய்த புண்ணிய பாபங்களை அநுசரித்து ஒருசன்மம் அடைவன். அதிக புண்ணியஞ்செய்த சீவனாயின் தூதர்களால் துன்பப்படாமல யமன்முன் சென்று தேவனாவன். பாபம் செய்தவனாயின துன்பப்பட்டு நடுக்கத்தோடு சென்று நரகத்தில் வீழ்ந்து பின்பு கிருமிமுதலிய சன்மமடைவன். பாபபுண்ணியம்மிதமாயிருக்குமாயின் முன் மானிடசன்மம் பெறுவன். தானதருமம் செய்தவன் எக்காரணத்தினாலேனும் எச்சன்மம் பெறினும் அத்தானதருமத்தின் பலனை அச்சன்மத்தில் அடைவன். சீவன் நீங்கியவுடனே சரீரத்தைக் குழியிற் புதைப்பின் மண்ணோடு மண்ணாகும். கண்டம்செய்து எறியின் நரிமுதலியவைதின்று பவ்வீரூபமாகும். தகனம்செய்யின் சாம்பலாகும். மெய்யின் தன்மை அங்

நனமாயினும் சீவனுக்கு மானிடதேகம் கிடைப்பது அரிது. மா னிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரமகுலத்தில் சனிப்பது அதனினு மரிது. பிரமகுலத்தில் சனித்தும் ஒழுக்கத்தினின்று பெறவேண் டிய வீடுபெறுனேல், தவம் முதலியவை செய்து வருந்தித் தான் கரத்திலடைந்த அமிர்தம் நிறைந்த பொற்கலசத்தைச் சித்தக்கெ டுதியால் புவியில் கவிழ்த்தவனை ஒப்பாவன் என்றோதியருளினர்.

ஒன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்.

சூதர், சௌனகாதிருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத் தொழுது, என்றன் சுவாமியே! எவ்விதபாபம் செய்தவன் பிரேத சன்மமடைகின்றனன்? அப்பிரேதசன்மத்தினின்று எப்படி நீங்கு கின்றனன்? பிரேதசன்மத்தோடு உலகில் சஞ்சரிப்பானோ? அல் லது யமனுடைய காவலிற் கிடப்பானோ? அடியேனுக்குப் புகன் றருளவேண்டுமென்று வேண்டலும், நம்மாதியங்கடவுள், புள்ளர சே! பிறனுடையபொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன் யாவனோ அவனே சரீரமடையாமல் காற்றுருபமான பிரேதசன்ம மடைந்து பசிதாகத்தோடுவருந்தி யமனுடைய காவலினின்று நீங் கியாண்டும் திரிதருவன். ஒருவன் மரித்துச் சரீரம் வீட்டிற் கிட க்கும்போதே அவன் இறந்தமைக்குறித்துத் துக்கப்படாமல் உற் றவர் மற்றவரெல்லாரையும் வஞ்சித்து அவனுடைய பொருள்களை அபகரித்தவன் யாவனோ! அபகரிக்க இச்சித்தவன் யாவனோ! அவ் வனே தீயாய் நரகங்களை யெல்லாம் அனுபவிப்பன். மரித்தவன் பொருளை அவன்வழியிலுள்ளோர் அடையாமல் மோசஞ்செய்து அபகரித்த பாவியினுங் கொடும்பாவி ஒருவனும் இலன். இவ்வித பாபஞ்செய்தவனே பிரேதசன்மமடைந்து தன்னுடைய குடும்பத் திலுள்ளவர்களையும், பந்துக்களையும் துன்பப்படுத்துவன். பிதிர் தினத்தில் வருகின்ற பிதிர்களை வீட்டினுள்ளேவிடாமல் வாசலில் நின்று தடுத்து துரத்துவன். பிதிர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவி முதலியவற்றை அவனே தின்பன். மனையிலிருக்கின்ற பொருள் முதலியவற்றைக் குடும்பஸ்தர்கள் அநுபவிக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும் வீணே கிடக்கச்செய்வன். தன்னுடைய புத்தி ரன் முதலியோருக்குச்சந்ததி உண்டாகாமல் வமிசநாசமடையும் படி செய்வன். சீதசுரம், தாபசுரம், வைசூரி முதலிய ரோகங்

களையும் அப்புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன். புத்திரன் முதலியோர் வாயினின்று உமிழ்ந்த எச்சில் நீரையே உண்பன் என்றருளினர். பறவைவேந்தன், ஆதிமூர்த்தி! பிரேதசன்மமடைந்தவன் இன்னும் என்செய்வன்? எவ்விதமாகத் தோற்றுவன்? குலத்தில் ஒருவன் பிரேதசன்மமடைந்திருக்கின்றானென்பதை எப்படி அறியலாகும்? நவின்றருளுகவெனலும், நம்பகவான், வைனதேயா! பிரேதசன்மமடைந்தவன் தனது குலத்தையே அதிகம் பீடிப்பன். தருமம் செய்பவனுக்கும் பிதிரர்களை உத்தேசித்துச் சிராத்தாதிகள் செய்பவனுக்கும், திருவலைமுதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்பவனுக்கும், பிரேதசன்மமடைந்தவனால் துன்பம் நேராது. நற்கருமம் ஒன்றும் செய்யாதவனுக்கும், பாகவதரை நிந்திப்பவனுக்கும், தெய்வபக்தி செய்யாதவனுக்கும், புலாலுண்போனுக்கும், மது வருந்துவோனுக்கும், பொய் சொல்லுவோனுக்கும் பிரேதசன்மமடைந்தவனால் அதிக துன்பம் நேரிடும். பாபங்களையே செய்தலும், ஆணமகவைப்பெறாமல் பெண்மகவையே பெறுதலும், ஆண்மகவுகளைப் பெற்றுப்பெற்று இழத்தலும், சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லாமல் வேற்றுமையுறுதலும், பசுக்கள் முதலியவை இல்லாமலிருத்தலும், துண்ணெனத் துன்பங்கள் உண்டாதலும், நண்பனோடு விரோதம் நேர்தலும், வைதிக உபவாசதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமில்லாமல் அன்னம் உண்ணுதலும், அரிபக்தி செய்யாமல் வாணாள் வீணாளாதலும், ஜபஹோமங்கள் செய்யாமலிருத்தலும், தனக்குக் கீழ்ப்பட்ட குலத்தானை நேசித்தலும், சுரரையும், பூசுரரையும், தாய் தந்தையரையும் இகழ்தலும், அயலானைக்கொல்ல எத்தனித்தலும், பயிர்கள் நல்விருத்தியடைந்தும் பலன் கிடைக்காமல் அழிதலும், தனக்குத் தாழ்ந்த மரபில் பெண்கொள்ளலும், கொடுத்தலும், இழிந்தவர் செய்யும் கருமத்தையே செய்தலும், எப்போதும் அதர்மங்களையே எண்ணுதலும், என்றும் தைனியமடைதலும், அக்கினியால் அரசனால் பொருள் முதலியவை அழிதலும், வழியில் திருடர்களால் துன்பப்படுதலும், வயிற்றுவலி முதலிய மகாரோகங்கள் வருதலும், சுருதி, மிருதி, இதிகாச புராணங்களைப் பொய்யென்றலும், தெய்வபக்தி பிராமணபக்தி செய்யாமலிருத்தலும், முகத்தில் நல்ல தோற்றமில்லாமலிருத்தலும், பிதிர்கருமங்கள் விக்கினத்தால் குறைவுபடுதலும், புத்திரன் பகைவனைப்போலத் துவேஷித்தலும், ஆமுடையாளைச்சேர்ந்து வாழாமலிருத்தலும்,

அடுத்தடுத்து அவளை முனிதலும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் ஒருவனுக்குத் தனது குலத்திற் பிறந்து இறந்து பிரேதசன்ம மடைந்தவனாலேயே உண்டாகின்றன. ஓ! கருடா! எந்தக் குலத்திற் பிரேதசன்மதோஷம் நேரிட்டிருக்கின்றதோ, அந்தக் குலத்திற்குத் துக்கமே மிகுதியாயிருக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோடும், வாள்போன்ற எயிற்றோடும் தன் குலத்தோரிடத்தில் சொப்பனத்தில் தோன்றி, ஐயோ! என்னைக் காப்பாற்றுகின்றவன் ஒருவனுமிலனே! பசிதாகத்தோடு வருந்துகின்றேனே! பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையே! என்று கதறுவன் என்றருளிப் பின்னும் மொழிந்தருளுகின்றனர்.

பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணியவாசிகளே! பின்னர்க் கருடபகவான் முகுந்தபிரானைத் தொழுது, ஏ! ஜகந்நாதா! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் அதனினின்று எப்படி நீங்குவன்? எவ்வளவுகாலம் ஒருவனைப் பிரேதசன்மம் பீடியாநிற்கும்? மொழிந்தருளவேண்டும் எனலும் மெய்த்தேவன், ஓ! பட்சிராஜனே! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தன் குலத்தானுக்குச் சொப்பனத்தில் தோன்றினும் தோன்றுவன். தோன்றாமலே குலத்திலுள்ளோருக்குத் துன்பங்களை மாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பன். சொப்பனத்தில் தோன்றினனாயினும், துன்பம் புரிந்தனனாயினும், பெரியோர்களுக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் விதித்தபடி தருமத்திலே சித்தம்வைத்து தேமா, தெங்கு, சண்பகம், அரசுமுதலிய விருக்ஷங்களை வைத்துப் பலபுஷ்பாதிகளை உண்டாக்கவேண்டும். பிராமணருக்குப் பூதானமுதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும். பசுவின் கூட்டங்கள் வயிறார மேயும்பொருட்டுப் பசும்புல் வளரும்படி நிலம்விடல் வேண்டும். தண்ணீருண்ண குளம் அமைத்தல் வேண்டும். பகவத் கைங்கர்யம், பாகவத கைங்கர்யம் செய்தல் வேண்டும். கங்கைமுதலியவை தீர்த்தங்களிலே நீராடித் தானதருமம் செய்தல் வேண்டும். துன்பங்கள் எப்போது நேரிடுகின்றனவோ அப்போது அவசியம் இவற்றையெல்லாம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் துன்பம் விருத்தியாகும். பிரேதசன்மதோஷத்தால் அத்தருமச் செயல்களில் புத்திநாடாது பத்தியும் வாராது. புத்திநாடாவி

டினும், பத்திவாராவிடினும், எவன் முயன்று அவ்வறச் செயல்களைச்செய்கின்றனோ அவன் இன்பமடைவன். பிரேதசன்ம மடைந்தவனும் இன்பமடைந்து பூலோகம் விட்டு யமலோகம் சார்ந்து அச்சன்மம் நீங்குவன். தனது குலம் விருத்தியடையும்படி புத்திரனுண்டாகச் செய்வனென்றருளினர். கருடபகவான், ஓ! ஆராவமுதே! குலத்தில் பிரேதசன்ம மடைந்தவன் ஒருவனுளனென்று தெரியவில்லை. அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன் சொப்பனத்தில் வந்து சொல்லவுமில்லை. அங்ஙனமாகக் குலத்திற்கு துன்பமாத்திரம் உண்டாகின்றது பெரியோரைக்கேட்பின், பிரேதசன்மதோஷத்தால் துன்பமடைகின்றது என்றனர். அப்போது ஒருவன் செய்யத்தக்கவை என்னே? சொல்லியருளுக வெனலும், ஆதிபகவன் ஓ! புள்ளரசே! பெரியோர் சொல்வதைச் சத்தியமென்றே உறுதிகொள்ளல்வேண்டும் ஸ்நானம், ஜபம், ஓமம், தானம் முதலியவைகளால் ஒருவன் தனது பாவநிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு நாராயணபலி செய்தல் வேண்டும். பாபநிவர்த்தி செய்துக்கொள்ளாமல் நாராயணபலி செய்தலுக்கு எத்தனித்தால் அது நிறைவேறாமையின் பொருட்டு பூதப்பிரேத பைசாசர் பெரிய தடையுண்டாக்குவர் ஆகையால் முதலில பாபநிவர்த்தி செய்துக்கொண்டு மற்றது செய்தல் வேண்டும். புண்ணிய காலங்களில் புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களில் பிதிரர்களை யுத்தேசித்து யாவன் தானதருமம் செய்கின்றனோ அவன் பூதப்பிரேத பைசாசர்களால் ஒருசிறிதும் துன்பமடையான். மானிடனுக்குத் தந்தை தாய் குருக்களே முதற்றெய்வமாவர். சரீரத்தை யுண்டாக்கலாலும், நன்னெறியைக் காட்டலாலும், அம்மூவருமே முதன்மையாவர். எக்காலத்திலும் அவர்களைப் பூசித்தல்வேண்டும். அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டும். தாய் தந்தையரைப் பூசித்து நடக்கின்ற ஒருவன் தேவதாராதனம், பிராமணபக்தி, தீர்த்தயாத்திரை, திவ்வியதேச யாத்திரைமுதலிய ஒன்றும் செய்யாவிடினும் பெருங்குற்றமன்று தாய் தந்தையரைப் பூசிக்காமல் அவர்கள் சொற்படி நடக்காமல் அத்தருமங்களையெல்லாம் தவிராதுசெய்யினும் வியர்த்தமாகுமேயன்றி அவற்றால் சிறிதும் பயனில்லை. தாய் தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக் குறித்துத் தானதருமங்கள் யாவன் செய்கின்றனோ அவற்றின் பலனை அவனேயடைகின்றனன். புத் என்கிற நரகத்தினின்று தாய்தந்தையரைக் கரையேற்றுகின்றமையால் மகனுக்குப் புத்திரன் என்று பெயருண்டாயிற்று. யா

வன் தாய் தந்தையர் சொற்படி நடவாமல் பெண்டு பிள்ளை சொ ற்படி நடக்கின்றனோ அவன் புலையனினும் புலையனாவன். ஓ! கருடா! கூபத்திலேனும், நதியிலேனும் விழுந்து மரித்தவனுக்கும் வாளினால் வெட்டுண்டிறந்தவனுக்கும், தற்கொலை செய்துக்கொண்டவனுக்கும் ஒருவருஷம் வரையினும் கிரியை செய்யலாகாது. கருமம் செய்வதற்குள் கலியாணமும், தீர்த்தயாத்திரையும், விசேஷ கருமங்களும். செய்யலாகாது. வருஷமுடிவில் கருமம் செய்து பின்பு யாவும் செய்யலாம் என்றருளினர்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

வியாசர் மாணுக்கர், ஸ்ரீவைஷ்ணவாசாரமகருஷிகளே! பின்பு கருடபகவான், சுருதிநாயகனைத் திருவடிதொழுது ஓ அநந்த கல்யாணகுண நிலயனே! சீவன் எப்பாவங்களால் பிரேதசன்மம் அடைகின்றனன? அப்பிரேதசன்மம் அடைந்தவன் யாதையுண்ணுவன்? எங்கே வசிப்பன்? அடியேனுக்குப் புகன்றருள வேண்டுமெனலும், பரமபதநாதன், வைனதேயா! பூர்வசன்மத்தில் மகாபாபம் செய்தவனே பிரேதசன்மம் அடைவன். ஒருவன கிணறும், நடைவாவியும், குளமும், பூஞ்சோலையும், தண்ணீர்ப்பந்தலும், சத்திரமும், தேவாலயமும் உண்டாக்கிப் பலருக்கும் உபயோகமாய்த் தருமம் செய்ய, அவனுடைய குலத்திலே தோன்றினவன் பின்பு அவற்றை விலைக்கு விற்பானாயின் அவன் மரித்தவுடனே பிரேதசன்மம் அடைவன். செய்தவன் தானே அவற்றை விற்பானேல் அவனும் பிரேதசன்மம் பெறுவன். பிறர் பூமியை அபகரித்தவனும், கிராமத்தின் எல்லையையும், வயலின் எல்லையையும், பூங்காவின் எல்லையையும், அரணியத்தின் எல்லையையும் புரட்டித் தன் நிலத்தோடு அந்நிலத்தைச் சேர்த்தவனும், குளத்தைத் தூர்த்து நிலம்சேர்த்தவனும், சண்டாளனால் அடிப்பட்டிறந்தவனும், சலத்தில் மாய்ந்தவனும், பாம்பேனும், நாயேனும் கடித்து மரித்தவனும், இடிவிழுந்து மாண்டவனும், நெருப்பால் துஞ்சினவனும், மாடுமுட்டி மரித்தவனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டு நான்று மாண்டவனும், பாஷாணந்தின்று உயிர்துறந்தவனும், ஆயுதத்தால் மாய்ந்தவனும், சம்ஸ்காரம் செய்யத் தன்குலத்தில் ஒருவனும் இல்லாமல் இறந்தவனும், தேசாந்திரங்களில் ஒருவனும்

அறியாமல் துஞ்சினவனும், குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்களால் இறந்தவனும், திருடனால் மாய்ந்தவனும், விருஷோற்சர்க்கம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய்தந்தையருக்குச் சிராத்தம் செய்யாமலிருந்து இறந்தவனும் பிரேதசன்மம் அடைவர். ஓ! கருடா! பிராமணன் உயிர்மாய்வனேல், அவன் கிரியையின்பொருட்டு யாவும் பிராமணனே செய்தல் வேண்டும். சூத்திரன் இறப்பனேல் யாவும் சூத்திரனே செய்தல் வேண்டும். அவ்விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சம்ஸ்காரத்தின் பொருட்டு நெருப்பு, எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசி முதலியவற்றைச் சுடுகாட்டுக்கு சூத்திரன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அப்பிராமணனும் கொண்டுபோகும் அச்சூத்திரனும் பிரேதசன்மம் அடைவர். இறந்த சூத்திரனுடைய சம்ஸ்காரத்தின் பொருட்டு மேற்சொல்லிய நெருப்பு முதலியவற்றைப் பிராமணன் கொண்டு செல்வனேல், இறந்த அச்சூத்திரனும் கொண்டுபோகும் அப்பிராமணனும் பிரேதசன்மம் அடைவர். பருவதத்தினின்று விழுந்து மரித்தவனும், சுவரிடிந்து விழுந்து இறந்தவனும், கட்டிலிலே படுத்திருந்தபடியே துஞ்சினவனும், மேல்வீட்டில் உயிர் நீத்தவனும், இராமகிருஷ்ணதித் திருநாமங்களை உச்சரியாமல் மாய்ந்தவனும், ரசஸ்வலைப்பெண், சண்டாளன் முதலியோரைத் தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ்வலையா யிருக்கும்போது மரித்தவளும் பிரேதசன்மம் அடைவர். தாய், மனைவி, பெண், மருமகள் முதலானவர்களுடைய சரீரதோஷத்தைக் கண்ணுற் பாராமலே பிறர் வார்த்தையைக் கேட்டு அவர்களைச் சாதிப்பிரஷ்டம் செய்பவனும், மனுநூலுக்கு விரோதமாய்த் தீர்மானம் செய்பவனும், சினேகிதனுக்குத் துரோகம் செய்பவனும், பிராமணனையும் கோக்களையும் கொல்பவனும், கட்குடிப்பவனும், குருபத்தினியைக் கூடுபவனும், வெண்பட்டையும் சொர்னத்தையும் திருடுபவனும், பிரேதசன்மம் அடைவர். பிரேதசன்ம மடைந்தவரெல்லாரும் பாலைவனத்தில் எப்போதும் சஞ்சரித்து வருந்துவர் என்றருளினர். பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதின்மூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்பு கருடபகவான் ஆதிபகவானைத்தொழுது, சர்வேசா! பூவுலகில் பிரம, க்ஷத்

திரிய, வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு குலத்தார் உளரல்லரோ? அவரல்லாமல் மிலேச்சரென்று ஒருவகுப்பாரும் உளரல்லரோ? அவர்களில் பாலியனாயினும், விருத்தனாயினும், தனவானாயினும் தரித்திரனாயினும், கருணையுடையோனாயினும், அஃது இல்லானாயினும், வித்துவானாயினும், அவித்துவானாயினும், ஞானியனாயினும், தருமனாயினும், அதருமனாயினும், தவத்தனாயினும், அவத்தனாயினும், திண்மையனாயினும், அஃது இன்மையனாயினும், உலகாளும் அரசனாயினும், உத்தம பிராமணனாயினும, பின்னும யாவராயினும ஒவ்வொரு காலத்தில் இறக்கின்றனரே இறத்தல் அடுக்கக் காரணம என்னை? நவின்றருளுகவெனலும, நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணல், ஓ! வைனதேயா! நன்கு வினவினை, செப்புகின்றோம கேட்டி! மரிக்குங் காலத்தில் சீவனைக் கவருவதற்குக் காலன் நியமிககப்பட்டிருக்கிறான். சீவரது பலவிதமான தோஷங்களால் அச்சீவர் ஆயுசுகுறைந்து மாய்கின்றனர். மரித்தவீட்டில் போசனம செய்கின்றவனும, பிறன்மனைவியைப் புணர இச்சிக்கின்றவனும, தனக்குத்தகாத இழிதொழிலைப் புரிகின்றவனும, வாணாளிழப்பர். இகபரத்துக்கு உறுதியாய் நல்வினையைச் செய்யாதவனும, பெரியோர்களைப் பூசியாதவனும, தூய்மையில்லாதவனும, தெய்வபக்தி யில்லாதவனும, பாபங்களையே செய்கின்றவனும, யமலோகத்தில் எப்போதும நரகவாசம செய்வர். பிறன் கேடு சூழ்கின்றவனும, பொய்சொல்லுகின்றவனும, சீவகருணையில்லாதவனும, சாஸ்திரப்படி நடவாதவனும, தனக்குரிய கருமத்தைத் தவிர்த்துப் பிறனுக்குரிய கருமத்தைப் புரிகின்றவனும யமலோகத்தில் வாதனைப்படுவர். புண்ணிய தீர்த்தமாடாத நாளும, ஜபஓமங்கள் செய்யாத திவசமும, தேவதாராதனம செய்யாத தினமும, புனிதரை வழிபாடியற்றாத பகலும, சாஸ்திரமுணராத நாளும வீணாளேயாகும. சூத்திரமரபில் பிறந்தவன் பிராமணரே தெய்வமென்று நினைத்துப் பத்திமைசெய்து அவரிட்ட தொழில் புரிந்து தாசனாய் ஒழுகுவனேல் அச்சூத்திரன் நற்கதியடைவன். அவன் வேறொருகருமமும செய்யவேண்டுவது மில்லை. உயர்ந்த சாதியாருக்குரிய கருமங்களை அச்சூத்திரன் செய்வனேல் நரகமே பெறுவன். ஓ! கருடா! தேகமோ நிச்சயமற்றது நிராதாரமாயுள்ளது. சுக்கிலசோணிதங்களால் உண்டாயது. அன்னபானாதிகளால் விருத்தியடைவது காலையில் உண்ட அன்னம சாயங்காலம நசிக்கும. உடனே பசிக்கும. மீண்டும உண்ணாவிடின் மெ

ய்குலேயும் ஆதலால் சரீரம அநித்தியமென்றும அது கருமத்தால் வருவதென்றும எண்ணி சன்மமடையாமையின் பொருட்டு நற்கருமம செய்தல் வேண்டும. ஓ! வைனதேயா! கருமத்தால் வந்த தேகத்தை யாருடையதெனலாம? அதனை வீணே சுமந்து மெலிகின்ற சீவனது எனலாம? அன்னவஸ்திரங்கொடுக்கும தலைவனது எனலாமா? கருப்ப முண்டு பண்ணும் தந்தையினது எனலாமா? பத்துமாதம சுமந்துபெற்ற தாயினது எனலாமா? தாயைப்பெற்றவனுகிய மாதாமகனது எனலாமா? பிதாமகனது எனலாமா? விலைகொடுத்து அடிமைகொண்டவனது எனலாமா? சாமபர்செய்யும அங்கியினது எனலாமா? அல்லது ஈர்த்து அயிலும நரியினது எனலாமா? ஜீவன் போயின்பின்பு புழுவாகவும விஷ்டையாகவும சாமபராகவும அழியும சரீரம ஒருவரதும அன்றென்னுமுற்றுறுதியை யாவரும ஓர்ந்து சரீரத்தில் ஆசைவைக்காமல் பகவத் பாகவதாசாரிய கைங்கர்யங்களைப் புரிதல்வேண்டும. பாபங்கள் மனேவாக்கு காயங்களால் செய்யப்படுகின்றன. அதிகபாவஞ்செய்த சீவன் நாய்நரிமுதலிய இழிந்தசன்மமடைவன். அதிகம செய்யாதவன் பூர்வசன்மமே பெறுவன். சீவன் கருப்பவாசஞ்செய்யுங்காலை தாயினுடைய மலமூத்திராதிகளாலே அதிகம துன்புறுவன். இறத்தலினும பிறத்தலில் உளதாய துன்பத்தையும, கருமகதியையும எண்ணி நன்னடையில் ஒழுகுதல் வேண்டும. தாய்வயிற்றினின்று பிறந்தவன் பாலியத்தில வண்டல் விளையாட்டயர்தலால் தனக்கு உறுதியாயதை அறிகின்ருனிலன். யௌவனத்தில் மன்மதசேஷ்டையா லறிகின்ருனிலன். முதுமைப்பருவத்தில் சோர்வாலும, கிலேசத்தாலும ஒன்றனையும உணர்கின்ருனிலன். இங்ஙனமே உறுதியுணராமல் ஒழிவோரேபலருளர். பூர்வசன்ம புண்ணியத்தால் உறுதியாயதை யுணர்ந்து செய்கின்றவன் யாவனே அவனே நிரதிசயயின்ப வீடாகிய நமமுலகு சார்வன். கருமத்தாலேயே சீவன் பிறந்து பிறந்து இறக்கின்ருன். பிறந்து அதிக வயதிராமல் ஐந்து வருடத்திற்குள் மரித்தல் மகாபாபத்தினுலென்றறிக. கொடுமபாபம செய்தவனே பிறந்து உடனே மரித்து மீண்டும பிறந்து மரிக்கின்ருன். அவன் பிறத்தலுக்கும இறத்தலுக்கும கணக்கிலது. பூர்வசன்மத்தில் நன்னெறியில் ஒழுகித் தானதருமங்கள் செய்த சேதநன் புவியில்தோன்றினுல் நெடுங்காலம மனைவிமக்களோடு சுகமாய் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுலகடைவான்.

ஓ! கருடா! கருப்பம தரித்து ஆறுமாதத்திற் குட்பட்டு எந்த மாதத்திலேனும அந்தக் கருப்பம கரைந்து விழுந்ததாயின் விழுந்தமாதம ஒன்ருயின் ஒருநாளும, இரண்டாயின் இரண்டுநாளும, மூன்ருயின் மூன்றுநாளும, நான்காயின் நான்குநாளும, ஐந்தாயின் ஐந்துநாளும, ஆருயின் ஆறுநாளும, கருவுற்ற மாதாவுக்கு மாத்திரம சூதகம உளதாகும். பிதாவுக்கு சூதகமில்லை. அவன் செய்யவேண்டிய கருமமும ஒன்றுமில்லை. கருவழியாமல் பிறந்து மூன்றுவயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அக்குழந்தையை உத்தேசித்துப் பாற்சோறும, தயிர்ச்சோறும குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும. மூன்று வயதிற்குமேல் ஐந்து வயதிற்குள் இறந்தால் மேற்சொன்னபடியே பாலர்களுக்கு அன்னங்கொடுத்தல் வேண்டும. இங்ஙனமன்றிப்பிறந்து ஒருமாதத்திற்குள்ளே மாய்ந்தால் அந்தந்த வருணத்திற்குச் சொல்லியபடி செய்து தீர்த்தமும பாலும பாயசாதிகளும குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும, உலகில் பிறந்தவன் இறப்பதும, இறந்தவன் பிறப்பதும திண்ணமாதலால் இறந்து பின்பு மீண்டும பிறக்காமல் மீளாவுலகெய்த முயலுதல்வேண்டும அங்ஙனம, முயலாமலும, தானதருமங்கள் செய்யாமலும் வாளை வீணாக்கி மாய்ந்த சீவன் பிரம க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திர குலங்களில் எக்குலத்திற் ருேன்றினும ஒருநாளில் ஒருவேளையேனும வயிருர உண்ணக்கதியற்ற தரித்திரனுக்குப் புத்திரனுய்த் தோன்றிக் கூழுக்கும வருந்தி, சீக்கிரத்திலே மரித்து மீண்டும பிறப்பன். ஓ! வைனதேயா! மறுசன்மத்தில் உயர்ந்தகுலத்தில் பிறக்கவேண்டும, உலகமுழுமையும ஆளவேண்டும, சகலசாஸ்திர சமபன்னனுகவேண்டும எனக்கருதி ஒருவன் அவற்றிற்குரிய கருமங்களைச் செய்வதினும, சன்மமேவராமைக்குரிய கருமம செய்வதே மிகநன்ரும. தீர்த்தயாத்திரை செய்பவன் மனத்தூய்மையனுவன் பொய்யுரையாமல் தாழ்மையாய் இன்சொல் பேசுகின்றவன் சகல சாஸ்திர சமபன்னனுவன். சமபத்திருந்தும தானதருமம செய்யாதவன் மறுசன்மத்தில் தரித்திரனுய்ச் சனிப்பன். அத்தரித்திரத்தால மகாபாபம செய்வன். அப்பாபத்தால் இறுதியில் நரகமெய்துவன். பின்பு இவனிலுமதரித்திரன் ஒருவனும இலனென்றுசொல்லுமபடி மீண்டும்பிறப்பன். ஆதலால் ஒருவன் அவனுக்குள்ளசம்பத்துக்குத்தக்கபடி தானதருமஞ்செய்தல் வேண்டும. என்றருளிப் பின்னும அருளுகின்றனர்.

பதின்மூன்றம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர், மகருஷிகளே! பின்னர் ஸ்ரீயப்பதியாகிய எம்பெருமான் கருடபகவானை நோக்கி, ஓ! காசியபதனயா! மேற் சொன்னவற்றைக் குறித்தே இன்னும் சில கூறுகின்றோம் கேண்மோ! பூர்வசன்மத்தில் செய்த பாபத்தினாலேயே சிவன் மரிக்கின்றான் கருப்பத்திலேயே கருவழிந்தால் ஒரு கிரியையும் செய்ய வேண்டுவதில்லை. ஐந்துவயதிற் குட்பட்டு இறந்தால் சாஸ்திரத்திற் சொல்லியபடி செய்து குழந்தைகளுக்குப் பால், பாயசம், போசனமுதலியவை கொடுத்தல்வேண்டும் பதினொன்றுநாளும் பன்னிரண்டாநாளும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி சிலகருமங்கள் செய்யலாம் விருஷோற்சகமும் விசேஷதானங்களும் செய்யவேண்டுவதில்லை. மரித்தவன் பாலனாயினும், யுலாவாயினும், விருத்தனாயினும், உதககும்பதானம் அவசியம் செய்தல்வேண்டும். மூன்றும்வயது பிறப்பதற்குள் மரிக்கும் குழந்தைகளைப் புவியில் புதைத்தல்வேண்டும். இருபத்து நான்காமாதம் நிரம்பி இருபத்தைந்தாமாதம் பிறந்தவுடனே இறந்த குழந்தைகளை அக்கினியில் தகனமே செய்தல்வேண்டும். பிறந்த ஆறுமாதம் வரையில் சிசுவென்றும் மூன்றுவயது வரையில் பாலனென்றும், ஆறுவயது வரையில் குமரனென்றும் சொல்லவேண்டியதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது. ஓ! கருடா! பிறந்த பதினாறுமாதம் வரையில் சிசுவென்றும், இருபத்தேழுமாதம் வரையில் பாலனென்றும், ஐந்து வயது வரையில் குமரனென்றும், ஒன்பதுவயது வரையில் பவுண்டகனென்றும், பதினாறுவயது வரையில் கைசோரனென்றும் சொல்வதும் உண்டு. சூத்திரகுலத்தில்பிறந்த எச்சாதியாரும் பூணூல் பூணலாகாது. பிரம க்ஷத்திரிய வைசியரே பூணூலணிதல்வேண்டும். ஐந்துவயது நிரம்பிப் பூணூல் பூண்டேனும், பூணமலேனும் இறப்பனேல் அவனைக்குறித்து ஆதிகமந்திரஞ்சொல்லாமல் பத்து நாள் பிண்டம் போடவேண்டும். அப்படி இறப்பவனுக்கு உடலோடுகூடிய வாழ்வும், தாய்தந்தையரோடு சிநேகமும், விஷயங்களில் உடன்பாடும், மற்றவையும் சிறியவாகையால் கிரியையும் சிறியதாயிற்று ஐந்து வயதிற்குமேல் பன்னிரண்டு வயதிற்குள்ளேனும் அப்பன்னிரண்டு வயது நிரம்பியேனும் மரித்தால விருஷோற்சகம் முதலியவை செய்தல்வேண்டும். ஆனால் சபிண்டீகரணம செய்யலாகாது. பால், வெல்லம் முதலியவற்றைச் சேர்த்துப் பிண்டம்போடல் வேண்டும். கடமும், குடையும், தீபமும், தானம் செய்தல்வேண்டும். செய்யாவிடின் இறந்தவன் ஒருவனா

த்தில் மரமாய்த் தோன்றுவன். அம்மரம் தெற்குத்தும் உலக்கைக்கே உரியதாகும். பூணூலை இடதுபக்கத்தில் தரித்துக்கொண்டு, திலதருப்பையோடு ஏகோதிஷ்டமுதலிய சிராத்தங்கள் செய்யின் மரித்தவன் மறுசன்மத்தில் நல்லகுலத்திலபிறந்து தீர்க்காயுசோடு வாழ்வன். நல்ல புத்திரனையும் பெறுவன். தனக்கு தன்னுடைய ஆத்மாவே புத்திரனாகச் சனித்தல உண்மையாதலால், புத்திரன் இறப்பனேல் அப்புத்திரனுக்குத் தந்தையும், தந்தை மாய்வனேல் அவனுக்குப் புத்திரனும், கருமம் செய்தல் வேண்டும். ஒருவன் தானே தனக்குப் புத்திரனாகின்றானென்று வேதமேசொல்லுகின்றது. ஒருவனாகிய சூரியனும், சந்திரனும், புனல் நிறைந்த அநேகக் கடங்களில் தனித்தனியே தோன்றுமாபோல ஒருவனே தனக்குப் பலபுத்திரர்களாய்ப்பிறக்கின்றான். ஆதலாலே பெரும்பான்மை ஒருவனுடைய புத்திரன் அவனைப்போலவே ரூபமும், அறிவும், ஒழுக்கமும் உடையனாவன். ஆயின் குருடனுக்குக் குருட்டுப்பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப்பிள்ளையும். செவிடனுக்குச் செவிட்டுப்பிள்ளையும், பிறத்தலென்பது இல்லை. தந்தைக்கு உள்ளவற்றில் ஏதேனும் தனயனுக்குப் பொருந்தியிருக்கும் என்றருளினர்.

பின்னர்க் கருடபகவான் பரமபதநாதனைத்தொழுது, சகந்நாதா! உலகில் தன் புத்திரனென்றும் தன்னுடைய மனைவி வயிற்றில் பிறந்த புத்திரனென்றும், புத்திரர் பத்துப்பிரகாரமாயுளரெனச் சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றதே. ஒருவன் விலைமகளைப்புணர்ந்து புத்திரனைப் பெற்றானேல் அப்புத்திரன் அவனுக்குக் கருமஞ்செய்யலாமா? அப்புத்திரன் கருமஞ்செய்யின் அவனுக்கு நல்லுலகு கிடைக்குமா? ஒருவனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்றாள். புத்திரன் இலன். அப்பெண்வயிற்றிற் புத்திரனும் இலன். அவன் மரித்தால் யாவனால் கருமம் செய்யப்படவேண்டியது? கூறியருள்கவெனலும், பக்தவற்சலன், ஓ! புள்ளரசே! ஒருவன் தனக்கே தனது இல்லாள் வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையின் முகத்தைக் கண்ணாலே பார்த்தால் புத் என்னும் நரகத்தை அச்சன்மத்தில் பாரான். மணம்புரிந்துகொண்ட ஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்குமே புத்திரன் பிறந்தால் அவன் குலத்துப் பிதிர்தேவர் அதிகம் உள்மூவப்பர். மற்ற ஒன்பது புத்திரரும் இகலோக சாதகமாவரேயன்றிப் பரலோக சாதகத்துக்கு முற்றும் உரியராகார். தனக்குத் தனது மனைவிவயிற்றில் பிறந்த புத்திரனே மரித்தகாலத்தில் செய்கடன்

எல்லாம் செய்யக்கடவன். மற்ற புத்திரருளரேல் இறந்த தகப்பனைக் குறித்துச் சிறிது கருமமும் சிராத்தாதிகளும் செய்யக்கடவர். ஒருவன் தனக்குப் பெயரன் பிறந்து அவனை எடுத்துப் பார்த்தபின்னர் மாய்வனேல் இறுதிக்காலத்தில் அவன் நல்லுலகடைவன். பெண்ணைப்பெற்றவனுக்கு மணமகன், பெண்ணுக்கு விலை கொடாமல் திருத்துழாயோடு அவன் கன்னிகாதானம் செய்ய மணம்புரிந்துகொண்டு அவளோடுவாழ்ந்து புத்திரனைப் பெறுவானேல் அப்புத்திரன் இருபத்தொரு தலைமுறையையும் கரையேற்றுவன். அப்படிப்பிறந்த புத்திரனே தாய்தந்தையருக்குக் கருமம்செய்ய உரியவன். ஒருவன் மரித்தால் அவனுடைய வைப்பாட்டி புத்திரன் சிறிது கருமமாத்திரம் செய்யலாம். சிறிது செய்யாமல் முற்றும் செய்யின செய்தவனும், மரித்தவனும் நரகம் சேர்வன். ஆனால் வேசிபுத்திரன் தன்னைப்பெற்றவனைக் குறித்து மாத்திரம் வருஷந்தோறும் சிராத்தம் செய்யலாம். பெற்றவனைக் குறித்தன்றி அவன் தலைமுறையில் உள்ளோரையும் குறித்து ஒன்றும் செய்யலாகாது. வேசாபுத்திரனாயினும் அவனைப்பெற்றவன் இறப்பனேல் அவனைக்குறித்துத் தானங்களெல்லாம செய்யலாம். பிராமணருக்குப் போசனம்முதலியவை செய்விக்கலாகாது. போசனத்தின் பொருட்டு அரிசி முதலியவை கொடுக்கலாம். சிலர் வைப்பாட்டிக்குப்பிறந்த புத்திரனைத் தம்மனைவிக்குப்பிறந்த புத்திரன்போலவே நினைத்துக் கொண்டாடுகின்றனர். சற்புத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்தால் தனது பிதிர்தேவரைக்குறித்து அன்னரூபமாயும், ஆமைரூபமாயும், இரணியரூபமாயும், சிராத்தம் செய்யலாம். வேசிபுத்திரன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யின் அன்னரூபம் தவிர மற்ற இரண்டுரூபமாய் சிராத்தம் செய்யலாம். சூத்திரமரபில எச்சாதியானேனும், அன்னரூபமாய்ச் சிராத்தம் செய்யின், செய்தவனும், சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும் நரகமடைதல்போல, வேசிபுத்திரன் அன்னசிராத்தம் செய்வானேல், அவனும, சாப்பிட்ட பிராமணனும், பிதிர்தேவரும் மீளா நரகம் எய்துவர். ஏ! கருடா! ஒரு பார்ப்பினிக்கும் பார்ப்பாரசாதிக்குத் தாழ்ந்த சாதியான் ஒருத்தனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பார்ப்பன் மகளுக்கும் சந்நியாசிக்கும் பிறந்த புத்திரனும், பிரமகுலமாதுக்கும் சூத்திரனுக்கும் பிறந்த புத்திரனும், சகோத்திரத்தில் மணம்செய்துக் கொண்டவருக்குப் பிறந்த புத்திரனும் சண்டாளராவர். ஒருவன் தன்னுடைய சாதியிலேயே ஒரு பெண்ணை

மணம்புரிந்து பெறுகின்ற புத்திரனே சிரேஷ்டனாவன். ஆதலால் யாவரும் சத்புத்திரனை பெறுதல் வேண்டுமென்றருளினர்.

பதினான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் வைதிகாசார நைமிசாரணிய வாசிகளே! ஸ்ரீ கருடபகவான் சர்வலோக சரண்யனான அச்சுதபிரானைத் தொழுது, சர்வஜகந்நாதா! மரித்தவனைக் குறித்து எப்போது சபிண்டீகரணம் செய்தல்வேண்டும்? சபிண்டீகரணம் செய்யின் இறந்தவன் எக்கதியடைவன்? அஃது செய்யாவிடின் எக்கதியடைவன்? மரித்தவனுக்கும், மரித்தவளுக்கும் பிண்டம் ஒன்று சேர்ப்பது எங்ஙனம்? ஒன்று சேர்த்தால் எக்கதியடைவர்? ஆமுடையான் உயிரோடிருந்து ஆமுடையாள் இறந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்வது எங்ஙனம்? இவற்றையெல்லாம் உலக நன்மையின் பொருட்டு அடியேனுக்குச் சாதித்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாகிய கேசவபிரான் ஓ! விநதை புத்திரா! உயிர் மாண்டவனுக்கு வருடம் முடியுங்காலை சாஸ்திரப்படியாவும்புரிந்து சபிண்டீகரணம்செய்து, அவன் குலத்தில் முன்னமே மாய்ந்தோருடைய பிண்டத்தோடு இறந்தவன் பிண்டத்தையும் சேர்த்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் செய்தால் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கி, பிதிர்தேவரோடு சேர்வன். இறந்த பன்னிரெண்டாநாளிலும், மூன்றும் பக்ஷத்திலும், ஆறுமாதத்திலும், சபிண்டீகரணம் செய்யலாம். தந்தை இறக்கப் புத்திரன் அவனுக்குக் கருமமெல்லாம்செய்து சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் நிறுத்திவைத்திருந்தகாலை, கருமஞ்செய்த புத்திரனுக்குக் கலியாணம்நேர்ந்தால் உடனே சபிண்டீகரணஞ்செய்து பின்பு மணவினை செய்தல்வேண்டும். சபிண்டீகரணம் செய்யும் வரையிலும் மாய்ந்தவன் பிரேதத்துவத்தோடு இருக்கின்றமையால் கருமம் செய்தவனுக்குச் சிறிது அசுத்தியுள்ளதாகலால் அவன் சுபகாரியங்கள் ஒன்றும் செய்யலாகாது. சந்நியாசிகளுக்குப் பிக்ஷையும் சொல்லலாகாது. பிண்டம் சேர்த்த பின்பு இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிர்த்துவம்பெற்று மகிழ்தலானும், தேகம் அநித்தியமாகலானும், கிருதகிருத்தியம் பலவிதமாகலானும் பனிரண்டாநாளிலேயே சபிண்டீகரணம் செய்தல் மிகவும் உத்தமமாம். ஔபா

சனஞ்செய்ய விக்கினம்நேரினும் பன்னிரண்டாநாளில் சபிண்டீகரணம் செய்யலாம். சபிண்டீகரணம் செய்தபின்னர் தாய்தந்தையர் குலத்தில் மூன்றுதலைமுறையிலுள்ளவருக்கும் சிராத்தம் செய்தல் வேண்டும. ஒருவருக்கு மாத்திரம் சிராத்தம் செய்யக்கூடாது. சோடசம் சபிண்டீகரணம் முதலியன செய்தால் இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிர்களோடு சேர்ந்து இன்புறுவன். பெண்ணைப்பெற்றவன் பொருள் சிறிதும் வாங்காமல் அவளைக் கன்னிகாதானம் செய்திருப்பனேல், பின்பு அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய ஆமுடையான் கோத்திரஞ் சொல்லிச் சமஸ்தகிரியையுஞ் செய்தல் வேண்டும் மாமிசவிக்கிரயம் செய்தல்போலப்பெற்றவன் விலைபெற்றுப் பெண்கொடுத்திருப்பனேல் அவளிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய பிதாவின் கோத்திரம் சொல்லிக் கிரியை செய்தல்வேண்டும். பிதாவுக்குப் புத்திரனே கருமம் செய்தல் வேண்டும் புத்திரனில்லாவிடில் இறந்தவனுடைய கனிஷ்டனாயினும் ஜேஷ்டனாயினும் அவர்களில ஒருவனுடைய புத்திரனாயினும் கருமம் செய்தலவேண்டும். மாய்ந்தவனுடைய சகோதரர் பங்குபிரிததுக்கொண்டு தனித்து வாழின், அவ்னுடைய ஆமுடையாள் கருமம செய்தல்வேண்டும் செத்தவனுக்குப் புத்திரனும், சகோதரரும, அவர் புத்திரனும், மனைவியும் இல்லாவிடின் மரித்தவனுடைய தா யாதி செய்தல்வேண்டும். தாயாதியும் இல்லாவிடின், மாணாக்கனுளனேல், அவன் செய்தல்வேண்டும. மேற்சொன்னவர்களில் ஒருவருமிலலாவிடின் புரோகிதனே கருமம் செய்யலாம். நாலைந்துபேர் சகோதரரிருந்து அவர்களில் ஒருவனுக்குமாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்றவர்களும் புத்திரனுடையாரே யாவர். அங்ஙனமே ஒருவனுக்கு நாலைந்து மனைவியரிருந்து அவர்களில ஒருத்திக்கு மாத்திரம் புத்திரனிருந்தால் மற்ற மனைவியரும் புத்திரனுடையாரே யாவர். புத்திரன் பூணூல் அணிதலுக்கு முன்னமே தாய்தந்தையர் துஞ்சினால் அப்புத்திரனே கருமம் செய்தல்வேண்டும். புத்திரனைப் பெறுதலிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய கணவன் கருமம் செய்தல் வேண்டும். சபிண்டீகரணம் செய்தபின்னர் தெரியாமையாலாயினும் பிதிர்தேவர் எல்லாரையும் குறித்தல்லாமல் இறந்தவனைமாத்திரம் குறித்துச் சிராத்தம் செய்யின், இறந்தவனும், சிராத்தம் செய்கின்றவனும், செய்விக்கின்ற புரோகிதனும் நிரயம்புகுவர். மாண்டவனுக்குப் புத்திரர் பலருளராயினும் ஓராண்டுவரையிலும் சி

யையெல்லாம் ஒருவனே செய்தல் வேண்டும். வருஷம் நிறம்புங் காறும் நித்திய சிராத்தத்தோடு பெரியகடத்தில் புனல்நிறைத்து உதககும்பதானமும் செய்தல்வேண்டும். கருமங்களைத் தவறாது செய்யின், இறந்தவன் விமானத்தின்மேலேறி நல்லுலகுசேர்வன். பாட்டன் உயிரோடிருக்குங்காலை தந்தை மாய்ந்தால் அவனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யலாகாது. பாட்டனிறந்தபின்னர் அப்பாட்டனுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்து, பின்பு, முன் இறந்த தந்தைக்குச் செய்தல்வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப்பெற்ற பாட்டியும் உயிரோடிருக்குங்காலை தாய் மாய்ந்தால் அவளுக்குச் சபிண்டீகரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின்பு அவர்களுக்குச் சபிண்டீகரணம்செய்து, பின்பு தாய்க்குப் புரிதல் வேண்டும். ஓ! கருடா? இவ்விதியே உறுதியன்று. இது ஒருவர் பக்ஷமென்றுணர்க. யாவளொருத்தி தனது கொழுநனே தெய்வமென்றெண்ணிப் பத்திமைசெய்து அவன் மரித்தபின்பு அவனுடைய சரீரத்தோடு சிதையில் உயிர்விடுகின்றாள்களோ அவள் எவரினும் நற்கதியடைவாள். அவள் மகாபாபம் செய்தவளாயினும் கணவனோடு உயிர்மாய்த்தமையால் மகாபுண்ணியவதியாகிக் கணவன் பாபியேல், அவனையும் புண்ணியவானாக்கிச் சுவர்க்கலோகத்தில் நெடுங்காலம் சுகமாய் அவனோடு வாழ்வள். அப்படி இறந்த தாய்க்கும் தந்தைக்கும் புத்திரன் ஒரே சபிண்டீகரணம் செய்தல் வேண்டும். விருஷோற்சர்க்கமும் தானங்களும் தனித்தனியே செய்தல்வேண்டும். அவ்விருவர்க்கும் தனித்தனியே பிராமணர்களை வரித்துச் சிராத்தம் செய்தல் வேண்டும். பாகமாத்திரம் ஒன்றாய்ச் செய்யலாம். பிண்டம் தனித்தனியே போடவேண்டும். ஓராண்டுகாறும் யாவும் தனித்தனியே செய்யின் அவ்விருவரும் திருப்தியடைவர். புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களிலும், கிரகணம் மாளயம் முதலிய புண்ணிய காலங்களிலும் அவ்விருவருக்கும் சிராத்தம் செய்து வேறாய்ப் பிண்டம் போடவேண்டும். மாசுமூடிய பொன்னை அக்கினி அம்மாசைமாத்திரம்போக்கி அப்பொன்னைக் கெடுக்காமைபோலக் கொழுநனோடு உயிர்விடும் புண்ணியவதியின்மேனியைமாத்திரம் அவ்வக்கினி தகிப்பானேயல்லாமல் அவளைச்சிறிதும் வருத்தான். தாய், தந்தை, மகன், மக்கள், பெயரன், அண்ணன், தம்பி முதலியோரையும், மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரையும், மனைமுதலிய பொருள்களையும், உயிரையும் துறந்து கணவனே தெய்வம் அவனைப்பிரிந்துவாழ அடுக்காதென்று, ஆழ

டையானோடு துஞ்சும் உத்தமியை யொப்பானவர் உலகில் யாருளர்? சக்கமனம் செய்த புண்ணியவதி மூன்றரைக்கோடி தேவவருஷகாலமும் சுவர்க்கத்தில் கணவனோடு இன்பம் துய்ப்பள். பின்பு ஒரு மகாயோகியின் குலத்தில் கணவனும், மற்றொருயோகியின் குலத்தில் தானும் பிறந்து அவனையே மீண்டும் பர்த்தாவாகவடைந்து யோகமகிமையால் மேன்மைபெறுவள். நாயகனுடன் இறக்காத மங்கை எச்சன்மத்திலும் துக்கமேயடைவள். பிறனுக்கு உடன்பட்டு அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவன் ஏவலால் புருஷனை இகழ்ந்து, பிறந்த குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் தோஷம் உண்டாக்கும் பெண்பேய் என்றும் மீளாநரகம் எய்தும். மகிழ்நன் நல்லவனாயினும், கெட்டவனாயினும், அறிந்தவனாயினும், அறியாதவனாயினும் அவன் உயிரோடிருக்கும்போதும் அவனிறந்த பின்பும் அவனே தெய்வமென்று பத்திமைசெய்து ஒழுக்கத்தில் நிற்பவளே உத்தமியாவள். கொண்டநாயகனை மதியாமல் அலக்ஷியம் செய்பவள், சீ சீ இவளும் ஒரு பெண்ணோ என்று பலராலும் ஏசப்பட்டு மறுசன்மத்தில் ஒரு பரமதுஷ்டனைக் கணவனாயடைந்து அவனாலே அடுத்தடுத்து தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம் துன்பப்படுவள். கணவன் தேவதாராதனம் அதிதியாராதனம் முதலியவை செய்வனேல், மனைவியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவேயாவும் செய்தல்வேண்டும் பிராமணகுலத்தாருக்கு ஏவல்செய்தலே சூத்திரகுலத்தாருக்குத் தருமமாயது போல நாயகனுக்குப்பணிசெய்வதே நாயகிக்குத்தருமமாம். இத்தருமம் எச்சாதியருக்கும் பொதுவாகும். ஆமுடையானே தெய்வமென்றெண்ணி நடப்பவள் இறுதியுற்றபின்பு உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உத்தமனை பதியாயடைந்து நன்மக்களைப் பெற்றுக் குலவிருத்திசெய்து தந்தைக்கும் கணவனுக்கும் புகழுண்டாக்கிச் சுமங்கிலியாகவேமரித்து உத்தமலோகமடைவள். ஓ! காசியபுத்திரா? மரித்தவள் துன்பப்படாமல் இன்பமடையும் பொருட்டு இன்னும் ஒரு விசேஷம் சொல்லுகின்றோம். பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திரப்படி சபிண்டீகரணம் செய்து ஒருவருஷம் வரையிலும் நித்தியசிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். நித்தியசிராத்தம் எவனைக் குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவன் மாத்திரமல்லன் அச்சிராத்தம் செய்கின்றவனும் நன்மைபெறுவன் என்றருளினர்.

பதினைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பப்பருவாகராஜன்.

பிரேதக்கூட்டம்

பதிரைும் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், அந்தணர்களே! பின்னர் வைனதேயன் பரமபதியைத்தொழுது, பரமபுருஷா! பிரேதசன்மத்தைக் குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டேனே! பிரேதசன்மமடைந்தவனைக்குறித்து ஏதேனும் சரித்திரமுளதோ? அதனைக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன், ஏ! பக்ஷிநாயகா? நன்கு வினவினை, ஒரு காதையுளது. அதனை பக்தனாகிய நினக்குச் செப்புகின்றோம் கேண்மோ! திரேதாயுகத்தில் பப்புருவாகனனென்ற ஒரு அரசன் தர்மிஷ்டனும், பெரியோர்களால் கொண்டாடத்தக்கவனும், மஹோதயமென்ற நகரத்திலே வீற்றிருந்து உலகாண்டான். ஒருகாலத்தில் அவன் வேட்டையாட மிக இச்சித்து அரணியத்தினூடு சென்று ஒரு மானைக்கண்டு அதனை அம்பால் அடித்தான். அந்தமான் அடிபட்டு அந்தயிடத்துக்கப்புறம் ஓடிற்று. வேந்தன் அதுகண்டு, மீண்டும் அம்மானை எய்வான்முன் எய்த வாளினைத்தபுண்வழி யொழுகிய இரத்தம் சிதறிய வழியூடு நடந்து தான் ஒருவனாகவே மற்றொருவனம் சார்ந்து, கலையைக் காணாமையாலும், வழிநடந்தமையாலும் மிகச்சோர்வடைந்து உண்ணீர் நசையுற்று வனமுழுதுந்தேடி ஒரு தாமரைப்பொய்கை கண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, களிர்புனல் பருகி, அக்குளக்கரையினுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின்புடையமர்ந்து நம்பரிவாரசனம் வருங்காறும் இங்ஙன் சிறிதுபொழுது நீடித்திருப்போம் என்றிருந்தான். அப்போது அவ்வரசன், எலும்பு நரம்புமன்றித் தசைசிறிதும் இல்லாச் சரீரமுடையதும், க்ஷாமமும் பார்க்க அச்சந்தருவதும், அநேக பிரேதங்களோடு இங்குமங்கும் ஓடுவதும், பசிதாகத்தால் வருந்துவதும் ஆகிய ஒரு பிரேதசன்மம்டைந்த உயிரைக் கண்டு, அச்சமும் ஆச்சரியமும் எய்தினன். அப்பிரேதமும் நரபதியைக்கண்டு உவந்து அணித்துவந்து ஓ! மகாராஜனே? நின்னையான் தரிசிக்கப்பெற்றமையால் இப்பிரேதசன்மம் நீங்கி உத்தமகதியடைந்தேன், தன்னியனானேன என்று வணங்கிக் கூறிற்று. வேந்தன், அப்பிரேதத்தைப் பார்த்து நீயார்? யாரும அஞ்சத்தக்க ரூபமுடைய பிரேதம்போலத் தோன்றுகின்றனை? நினது விருத்தாந்தத்தைச் சவிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுதியெனலும் பிரேதம் ஓ! மகாராஜனே? அடியேன் சரிதையைச் சொல்லுகின்றேன் கருணையோடு கேட்டருளவேண்டும். வைதிசம் என்னும் ஒரு பட்டினம் உளது. அப்பட்டினம் ரதகஜதுரக பதாதிகளாலே மிகப் பொலிவுடையது. அடியேன் அப்பட்டினத்தில் வைசிய குலத்

இல் பிறந்தேன். எனக்குத் தேவனென்று நாமம் வாழ்நாளெல்லாம் தேவதாராதனஞ் செய்தேன். பிராமணரையும், பெரியோரையும் எப்போதும் வழிபட்டேன் தேவாலயம் பிரமாலயம் புதுக்கினேன். ஏழைகளையும், நாதனில்லாதவர்களையும் இரட்சித்தேன். சகலசீவருக்கும் இதமேசெய்தேன். வாணாள் முடிந்து மரித்தேன். எனக்குப் புத்திரனிலன், சுற்றத்தாருமிலர், மாய்ந்த எனக்கு ஒருவரும் கருமம் செய்யாமையால், இப்பிரேதசன்மமடைந்தேன். இராஜசிரேஷ்டனே! இப்பிரேதசன்மம் நானடைந்து நெடுங்காலமாயிற்று. மிகவும் வருந்துகின்றேன். உயிர்மாய்ந்தவனுக்குச் சமஸ்காரம், சஞ்சயனம், விருஷோற்சர்க்கம், சோடசம், சபிண்டீகரணம், மாசிகம், சிராத்தம் முதலியவை புத்திரன் முதலியோர் செய்யாவிடின், அவன் பிரேதசன்மம் அடைவன். நீ உலகைக்காக்கும் அரசனாதலால், சீவர்களுக்குப் பந்துவாயினை. மாண்டபின் செய்யவேண்டிய காரியங்களை அடியேனுக்கு நீயே செய்து இப்பிரேத சன்மத்தை தவிர்த்தல்வேண்டும். என்கையிலுள்ள இது ஒரு மணி சிரேஷ்டம். இதைப்போன்றதொன்று எங்கும் கிடைக்காது. ஆகலான், இதனைப் பாதகாணிக்கையாக நினக்குக் கொடுக்கின்றேன் என்று கொடுத்தது. அரசன், ஏ! பிரேதமே! நான் நினக்கு எப்படிக் கருமஞ்செய்வேன்? இந்த அரதனத்தை நின்னிடத்தினின்று நான் வாங்கக்கூடுமோ? கருமம் செய்யாமையால் பிரேதசன்மம் வந்தது என்றனையே? பின்னும் எவற்றால் அச்சன்மம்வரும்? நவிலுதி என்றனன். பிரேதம், பூபாலனைநோக்கிப் பார்ப்பாரது பொருளையும், தெய்வசொத்தையும், ஸ்திரீ, பாலன், குருடன், செவிடன், ஊமைமுதலியோர்பொருளையும், மோசஞ்செய்து அபகரித்தவன் பிரேதசன்மமடைவன். தவம்புரிகின்ற மங்கையையும், தன் கோத்திரத்தில் பிறந்த பெண்ணையும் பிறனுக்குரியாளையும் புணரவிரும்பினவன் பிரேதசன்மமடைவன். தாமரைமலர்களையும், நவரத்தினங்களையும், பொன்னையும், * கச்சையும், திருடினவன் பிரேதசன்மமடைவன். போரில் புறங்காட்டியோடினவனும், செய்நன்றி மறந்தவனும், நன்றிசெய்தவனுக்கே தீங்குசெய்தவனும், பிரேதசன்மமடைவர் என்றோதிற்று. ஏந்தல் அவற்றைக் கேட்டு, ஏ! பிரேதசன்மமடைந்தவன் எங்ஙனம் நிவர்த்தியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்தல்வேண்டும்? செப்புதியெனலும், பிரேதம்,

* கச்சு - முலைக்கட்டு.

ஓ! வேந்தனே! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேட்டி! நாராயணபலி ரகிதனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனைப்போலத் திவ்வியமங்கள விக்கிரகம் ஒன்றுசெய்து, சங்குசக்கர பீதாம்பரங்களோடு அலங்கரித்துக் கிழக்கில ஸ்ரீதரனையும், தெற்கில் மதுசூதனனையும், மேற்கில் வாமனனையும், வடக்கில் கதாதரனையும். நடுவில் பிரமருத்திரேந்திரரோடு ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவையும் ஆராதித்து வலம்வந்து தண்டஞ்சமர்ப்பித்து அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து, மீண்டும் நீராடி விருஷோற்சநம்செய்து பதின்மூன்றுபிராமணர்களுக்குக் குடை, மராடி, மோதிரம், பலகை, வஸ்திரம், பொன் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, மிருஷ்டான்னபோசனம் செய்வித்துச் சய்யாதானம், கடதானம் முதலியவை கொடுத்தால் மரித்தவன் பிரேதசன்மத்தினின்று நீங்குவன் என்றது. ஓ! நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ப் பரமபதி, பெரிய திருவடியை நோக்கி, ஏ! காசியபதனயா! அப்பிரேதம் அங்ஙனம் சொல்லலும், அம்மன்னனுடைய சேனை வந்தது. பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டவுடனே அப்பிரேதம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து விட்டது. அரசன், ஓ ஓ சேனையைக்கண்டதும் பிரேதம் மறைந்துபோயிற்றே, அப்பிரேதம் புகன்றவாறு கருமம் செய்தல் வேண்டும் என்றெண்ணி, வனத்தினின்றெழுந்து நகரணைந்து அந்தப் பிரேதத்தை யுத்தேசித்துக் கருமம் செய்தனன். உடனே அப்பிரேதம் அச்சன்மம் நீங்கித் துறக்கமுற்றது என்றருளினர். வேதவுருவாய் எம்மடிகள் சகத்காரணனை நோக்கி, ஏ! சர்வலோகசரணியா! பின்னும் எதனால் பிரேதசன்மம் நிவர்த்தியாகும்? அதனையும் நவின்றருளுகவெனலும், ஆதிபகவன், ஓ! கருடா! எண்ணெய் நிறைந்த குடத்தைப் பெரியோர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தால் சமஸ்தபாபமும் நசித்துப் பிரேதசன்மமும் நீங்கும். மரித்தவனுக்கு இன்பமும் உண்டாகும். பொன்னால் குடங்கள்செய்து பாலும் நெய்யும் அவற்றில் நிறைய வார்த்துத் திக்குப்பாலரோடு அஜசங்கரரையும், ஸ்ரீஹரிபகவானையும் ஆராதித்து அக்குடங்களை உத்தம பிராமணர்களுக்குத் தானங்கொடுத்தல் மிகவிசேடமாம் என்றருளினர்.

பதினாறம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசவன ஸ்ரீமத் பரமவைதிகர்களே! பின்னர்க் கருடபகவான் ஸ்ரீதர மூர்த்தியைத் தொழுது, சர்வேசா! இங்ஙனம் சுருக்கமாய்ச் சாதித்தருளியது போதாது கருமங்கள் செய்யும்போது ஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால் மெழுக்கிடுவானேன்? பிதிர்கருமமுதலியவை செய்யும்போது எள்ளையும் தருப்பையையும் உபயோகப் படுத்துவானேன்? கட்டிலில் படுத்தபடியே துஞ்சினவனும், உப்பரிகையில் மாய்ந்தவனும், நற்கதியடையாரென்று முன்னர்ச் சாதித்தமையால், இறப்போன எந்த விடத்தில் இப்படி இறத்தல்வேண்டும்? தானங்களெல்லாம் எங்ஙனம் செய்தல் வேண்டும்? செய்யப்படுந் தானங்களுக்குப் பயன் யாது? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்க் கூறியருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஸ்ரீ புருஷோத்தமன், வைனதேயா! நன்குவினவினை, மாய்ந்தவனைக் குறித்துச் செய்யவேண்டியவற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றோம் கேண்மோ! புத்திரனைப் பெறாதவனுக்கு எவ்வுலகினும் இன்பமில்லை. இகத்திலும், பரத்திலும் இன்பம் வேண்டியவன் கருமமும், தவமும்செய்து சத்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டும் தருமமும் தவமும் செய்யானாயின், மனைவி வயிற்றில் கருப்பம் தரியாது. தரிப்பினும் பத்துமாதம் நிரம்புமுன்னரே கரைந்து போகும் கருக்கரைந்தால் புருஷனுக்கு நற்கதி கிடையாது. சற்புத்திரனைப் பெற்றவனே எவ்வுலகினும் நன்மை பெறுவன். ஓ! கருடா! கருமங்கள் செய்யத் தொடங்கு முன்னரே குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவலகால் துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்டுப் பின்பு எக்கருமமும் செய்தல்வேண்டும் அங்ஙனம் சுத்திசெய்யாமல கிரியைசெய்யின் அரக்கரும், பூதப்பிரேத பைசாசரும் அவ்விடம் வந்து கருமம் முற்றுப்பெறாவண்ணம் விரோதம் செய்வர் சுத்திசெய்த ஸ்தலத்தில் கருமம் செய்யின் தேவர்களெல்லாரும் அங்ஙன் வந்து முற்றுவிப்பர். மரித்தவனுக்குத் தூய்மைசெய்யாத இடனில் கருமம் செய்யின், அது சிறிதும் பயன்படாமல் அவன் நரகமே சேர்வன். எள்ளமது வேர்வையினின்று உண்டானமையால் மிகப் பரிசுத்தமாயது அதனைக் கண்டால் அசுரரும், பூதப்பிரேத பைசாசர் முதலியோரும், வெருண்டோடுவர். அவ்வெள் கறுப்பும், வெளுப்பும் என இருவகைத்து எந்தநிறமுள்ள எள்ளையேனும் தானங்களோடுசேர்த்துக் கொடுப்பின் அதிகம் பயனுளதாகும். சிராத்தத்தில்

கருப்பு எள்ளைச் சேர்த்தால் பிதிர்தேவர் அதிக உளமுவப்பர். குசைப்புல் ஆகாயத்திலுண்டாயது அத்தருப்பையின் இருகடையிலும் பிரமனும, சிவனும், அதனடுவில் ஸ்ரீஹரியும இருக்கின்றனர். தருப்பை இல்லாமல் சிராத்தமுதலிய கருமங்களொன்றும் செய்யலாகாது. பிராமணருக்கும், மந்திரத்துக்கும், தருப்பைக்கும், அக்கினிக்கும், திருத்துழாய்க்கும் நின்மாலியதோஷமில்லை. உபயோகப்படுத்திய தருப்பையையே மீண்டும் உபயோகப்படுத்தலாம். ஏகாதசி விரதமும், திருத்துழாயும், பகவத்கீதையும், பசுவும், பிராமணபக்தியும், ஸ்ரீஹரி சரணமும் ஆகிய இவை சம்சார சாகரத்தைக் கடப்போருக்கு நல்ல தெப்பமாகும் மாய்வோன் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்தில் குசைப்புல் பரப்பி, எள்ளிரைத்து அப்பள்ளியில் சயனம்செய்து, தருப்பையையும், திருத்துழாயையும் கரத்தில் கொண்டு, எமது நாமங்களை வாயாரப்புகன்றவாறே துஞ்சுவனேல் அயனரனாதியருக்கும் அரிய நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு சார்வன். மாய்கின்றவன் தருப்பசயனத்தில் குப்புறக்கிடக்கலாகாது. முதுகு கீழுறவே பள்ளிகொள்ளல் வேண்டும். உயிர் நீங்குமுன்னரே திருத்துழாயோடு தானங்களெல்லாம் கொடுத்தல் வேண்டும். உப்புத்தானம் செய்யின் மிகவிசேடமாம். அவ்வுப்பு விஷ்ணுலோகத்தில் உண்டானமையால் அதற்கு அதிகம் மகிமையுண்டாயிற்று. மரித்தவன் உப்புத்தானத்தால் சுவர்க்கலோகம்சேர்வன் என்றருளிப் பின்னும் சாற்றுகின்றனர்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர், ஓ! அருந்தவர்களே! பரமாத்துமன் வேதவுருவனைப் பார்த்து, ஓ! கருடா! தானங்கள் செய்யவேண்டிய விதத்தையும், அத்தானங்களால் வரும் பயனையும் கூறுகின்றேம் கேண்மோ! தானங்களிலெல்லாம் பருத்தித்தானம் மகா தானமாகும். அறமேகூறு நாவினையுடைய நான்குவேதத்தினையு முற்ற அறிந்த பார்ப்பார் பூணும் பூணூலுக்குப் பருத்தியேதுவானமையின், அது மிகவிசேடமாயிற்று. பருத்தித்தானம் செய்யின் மகருஷிகளும், பிரமருத்திரேந்திராதி தேவர்களும் உள்முவப்பர்கள். பருத்தித்தானம் செய்தவன் வாளுள் முடிந்தகாலை சிவலோகம் சார்ந்து

அங்ஙன் வசித்துப் பின்பு சகலகுண சம்பன்னனாய், அழகிய மேனியுடையவனாய், மகாபலிஷ்டனாய், உலகாளும் அரசனாய், தீர்க்காயுளானாய் புவியிற்பிறந்து யாவரும்போற்ற நெடுங்காலம் வாழ்ந்து சுவர்க்கலோகம் சேர்வன். திலதானமும், பூதானமும், சுவர்ணதானமும், தானியதானமும் செய்யின் மகா பாபங்களெல்லாம் உடனே நசிக்கும். திலதானமும் கோதானமும் மகா தானங்களாகும் அவ்விரண்டும் மகாபாபங்களை யெல்லாம் போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும் சாமானிய பிராமணருக்குக் கொடுக்கலாகாது. உத்தம பிராமணருக்கே கொடுத்தல் வேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கும், தனக்கு வேண்டியவர்களுக்கும் அம்மூன்றையும், வெறும்மே உத்தேசமாய்க் கொடுக்கலாமேயல்லது தானமாய்க் கொடுக்கலாகாது. தானங்கள் செய்வதற்குச் சீவன் மரிக்கும் காலமும், கிரகணகாலமும் உத்தமகாலமாகும். ஓ! வைனதேயா! எந்த மனிதனும் தான் இனியனாய் வாழும்போதே தனக்காகத் தானதருமங்களைச் செய்துகொள்ளுதல் வேண்டும். அங்ஙனம் செய்ய விரும்புவோனுக்குப் புத்திரன் இருப்பனேல், அவனுடைய சம்மதமும் பெற்றுக்கொண்டு தானம் செய்தல் வேண்டும். மரிக்குங்காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியும், கோவும் தானம் செய்யின் மிகவிசேடமாம். திலமும், இரும்பும் தானம் செய்தால் யமன் உவக்கின்றான். லவணதானம் செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு நமனிடத்தில் அச்சமுண்டாகாது. பருத்தித் தானம் செய்தால் யமதூதர்களிடத்தில் பயமுண்டாகாது. பருத்திதானத்திற்கு முன்னேசொன்னதுதவிர இந்தப்பலனுமுண்டு. தானியதானம் செய்தால கூற்றுவனும், தூதர்களும் சந்தோஷித்துச் சீவனுக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவர்ணதானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும் பாபங்களெல்லாம் நசிக்கும என்று முன்னமே ஓதினேம். மரிப்போன் எமனையே தியானித்து எமனு நாமத்தையே உச்சரிப்பனேல், அவன் நிரதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு சார்வன். தந்தைபிறந்த பின்பு அவனுக்குப் புத்திரன் கயாசிராத்தம் செய்தலினும் தந்தை மரிக்குங்காலத்தில் புத்திரன் ஒக்கவேயிருந்து தானதருமங்கள் செய்வித்தலே உத்தமமாகும். குடாரமும், முசலமும், சரிகையும், இருப்புத் தண்டமும் காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும். பொதுவாய் அவனுக்கு இரும்பு ஆயுதமாகும் அதனாலேதான்

மரிக்குங்காலத்தில் இருப்புத்தானம் செய்யின் யமன் உவப்பனென்று கூறினேம். அல்லதூஉம் யாவன் இறக்கும்போது எந்தக் கிருகத்தில் இரும்புத்தானம செய்யப்படுகின்றதோ அந்த மனேக்கண் நமன் அடிவைக்கவும் அஞ்சுவன். இறப்பவன் யாவனாயினும் இருப்புத்தானம் செய்தல்வேண்டும் அத்தானம் செய்தால் சண்டாமிருகன், ஔதும்பரன், சம்பரன், சார்தூலன் முதலிய யமதூதர் திருப்தியடைவர் ஓ! கருடா! சீவருடைய கால்முதல் தலைவரையிலுமுள்ள அவயவங்களில் பிரமருத்திரேந்திராதி தேவரும், ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவானும் இருக்கின்றனர். தாயும், தந்தையும், குருவும், சுற்றமும், சீவருக்கு விஷ்ணுவேயன்றி மற்றொருவரும் இலர். "சர்வம் விஷ்ணுமயம் ஜகத்" என்ற வாக்கியத்தை நீ உணர்ந்திருக்கின்றாயே பிரிதிவியும், அப்புவும், தேயுவும், வாயுவும், ஆகாசமும், சுவர்ணமும், தானியமும், தேனும், நெய்யும், கோவும், யாகமும், பிராமணரும், அஜசங்கரேந்திராதி தேவர்களும், ஒன்றனைக்கொடுக்கின்றவனும், வாங்குகின்றவனும், பினனும் யாவும், யாவரும், யாமேயன்றி மற்றொருவரும் இலர். பிரமருத்திரேந்திராதியோர் புரியும் கருமங்களுக்கும் பலதாதா நாமே சீவன்பூர்வம்செய்த கருமத்தை அனுசரித்துப் பாபபுண்ணியங்களில் புத்தியை நாட்டச்செய்கினறேம் புண்ணியஞ் செய்தவன் சுவர்க்கம் புகுவன். பாபஞ்செய்தவன் நரகம் புகுவன் என்றருளிப் பின்னும் நவின்றருளுகின்றனர்.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பத்தோன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், மாதவர்களே! பின்னர்ச் சகத்காரணனாகிய பகவான், கருடா! எம்மையாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமம் செய்வோன் அதிக புண்ணிய மடைவன். மாய்ந்த சீவனைக்குறித்துப் பூமிதானம செய்யின், பூமி எத்தனையடியுள்ளதோ அத்தனையாண்டுகள் அச்சீவன் சுவர்க்கததில் வசிப்பன். மராடிதானம் செய்யின் குதிரை மீதேறி நல்லுலகு சேர்வானென்பதுமாத்திரமன்று. மார்க்கத்தில் முள் முதலியவற்றால் துன்பமுமடையான். குடைதானம் செய்யின் நிழலுள்ளவழியில் செல்வானென்பது மாத்திரமோ? மழையாலும் இன்னலுறான். தீபதானம் செய்யின் முன்னே புகன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாச

த்தோடு செல்வன. ஐப்பசி, கார்த்திகை, மாசி, ஆகிய மூன்று மாதங்களிலேனும், சதுர்த்தசியிலேனும், பௌர்ணமியிலேனும், மரித்ததினத்திலேனும் தீபதானம் செய்தல் விசேடமாம். மரித்த தினமுதல் ஓராண்டு வரையிலும் நாள்தோறும் தீபதானம் செயயின், மாண்டவன் மேடுபள்ளமில்லா நல்லநெறியூடு யமபுரிசார்ந்து, அவன்குலத்தோர் அப்புரியில் இருப்பரேல் அவரையும் நல்லுலகுஞ்சேர்த்துத் தானும் நற்கதியடைவன். தீபதானத்தின் மகிமை சிறிதன்று. பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும் வடக்குமுகமாயேனும், கிழக்குமுகமாயேனும் தீபம்வைத்தல் வேண்டும். தீபதானஞ்செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாய்த் தீபத்தை வைத்துக் கொடுத்தல்வேண்டும். இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுளதென்பதைக் கடைப்பிடித்தவன், மேற்சொன்ன தானங்களையெல்லாம் தானே தனக்குச் செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புத்தாலியும், சுயம்பாகப்பொருளும் தானம்செய்யின் மரித்தவன் மார்க்கத்தில் இனிதாய்ச்செல்வன். அரிசியும், திலமும் பதின்மூன்று கடமும், மோதிரமும், குடையும், விசிறியும், பாதரக்ஷையும் அவசியம் தானம்செய்தல்வேண்டும். கரியும், பரியும் தானம் கொடுப்பின், விசேடபுண்ணியமுளதாகும் எருமையேற்றை அதிகப்பொருளோடு தானம்கொடுப்பின் மிகவிசேடமாம். வெற்றிலையும் பாக்கும, புஷ்பமும் தானம் செய்யின் யமதூதர் சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தார். வஸ்திரதானம் செய்யின் காரெணக்கருத்தமேனியும், பிறையென இருகடையில் பிறக்கும் எயிறும், செம்மயிரும், அச்சந்தரு ரூபமுடைய யமதூதர் சீவனுக்குமுன் நல்லரூபத்தோடு தோன்றுவர் என்றருளினர், கருடபகவான் வைகுந்தநாதனைத்தொழுது, அயனரனுக்கரியோனே! அடியார்க்கெளியோனே! சரீரத்தினின்று உயிர் எங்ஙனம் நீங்கும்? திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டுமெனலும், சர்வாந்தரியாமியாகிய பகவான் வைனதேயா! கண்வழியாலேனும், காதுவழியாலேனும், நாசிவழியாலேனும், வாய்வழியாலேனும், மயிர்க்கால் வழியாலேனும் உயிர் நீங்கும். ஞானிகளுக்குக் கபாலம் விண்டு உயிர் நீங்கும். பாபிகளுக்கு அபானமார்க்கமாய்ச்செல்லும். உயிர் நீங்கியவுடன் காஷ்டம்போலச் சரீரம் கிடக்கும் தேகம் பஞ்சபூதாத்மகமாகலால், பிரிதிவி-மண்ணிலும், அப்பு-புனலிலும், தேயு-அக்கினியிலும், வாயு-காற்றிலும், ஆகாசம்-ஆகாயத்திலும் லயமாகும். காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம் மாச்சரியமாகிய

ஆறும், கர்மேந்திரியம் ஐந்தும், ஞானேந்திரியம் ஐந்தும், சரீரத்தில் திருடர்போல உறைகின்றன. உயிர் நீங்கும்போது அவ்விந்திரியங்கள் மனத்தோடு ஒன்று சேரும். சேதநன் கருமத்தாலே மறுசன்ம மடைகின்றனன். பழைய விடுடையோன் பொருள் சம்பாதித்து நல்ல புதுமாடம் கட்டி, அதில் குடிபுகுமாறுபோலப் புண்ணியம் செய்த சீவன் வாழுள் முடிந்த பின்பு இந்திரியங்கள் ஐந்தும் அமைந்த ஒரு திவ்வியதேக மடைகின்றான் மலமூத்திரங்களும், கபபித்தங்களும், ஊனும், வசாசலமும், நரம்பும், எலும்பும் மெய்யோடு நசிக்கப்படுகின்றன. ஓ கருடா! சீவன் மரிக்கும் விதம் இது. மீண்டும் பிறக்கும் விதத்தையும் புகல்கின்றோம் கேண்மோ! பலநரம்புகளோடு ஸ்தம்பாகிருதிபோல இராநின்ற ஒரு பெரிய நரம்புற்றதும் இந்திரியங்கள் பொருந்தியதும் காம, குரோத, லோப, மோக, மத, மாச்சரியமாகிய உட்பகைகள் கூடியதும், காமக்குரோத இச்சை துவேஷங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் மாயையோடு கூடியதுமாகிய தேகம் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உறுதியாய் உளதாகும். சமஸ்தலோகங்களும் சமஸ்ததேவர்களும் தேகத்தில் இருக்கின்றனர் என்றருளினர்.

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! கருடபகவான் பரமபதநாதனைத்தொழுது, சர்வலோகசரணியா! தோல், நரம்பு, எலும்பு, இரத்தம், மாமிசம், தலை, கை, கால், நா, நாசி, இரகசியப்பிரதேசம், நகம், மயிர் முதலியவைகளால் பரவப்பட்டு இந்திரஜாலம்போலத் தோன்றுகின்ற சரீரம் எங்ஙனமுண்டாகின்றது? சாதித்தருளவேண்டும் எனலும், உலகம் யாவையும படைத்தவனைப்படைத்த பரந்தாமன், காசியபதனயா! நன்கு கேட்டிவினே! விஸ்தாரமாய்ச் செப்புகின்றோம். பயிஷ்டையான பெண்கள் நான்குதினவரையிலும் மனைக்குப் புறம்பே இருத்தல் வேண்டும்.

முன்னொருகாலத்தில் தேவேந்திரன் விருத்திராசுரன் என்றவனைக் கொன்றமையால் அவனைப் பிரமஹத்திதோஷம் பிடித்து அவ்வி ந்திரன் பிரமனை வணங்கி அடியேன் உறுதுயரை நீக்குதி என்று இரக்கலும், அப்பிரமதேவன் மகபதியைப்பிடித்த பிரமஹத்தி தோஷத்தை நான்குபாகமாய் பகுப்புசெய்து ஒருபாகத்தை ஸ்தி ரீகளுக்குக்கொடுத்து ரஜஸ்வலையாகும்போது அப்பெண்கள் மா ட்டு அத்தோஷம் அணுகுமாறு நியமித்தனன். ஆதலால் பயிஷ் டையான ஸ்திரீயை நான்குதினவரையிலும் ஒருவரும் பார்க்கவு மாகாது. பார்த்தால் மகா பாவம் வந்தடையும். பயிஷ்டையா னவள் முதல்நாள் சண்டாள ஸ்திரீயைப்போலாவாள். இரண்டா நாள் பிரமஹத்தி செய்தவளை யொப்பாவள். மூன்றுநாள் ஆடை ஒலிப்பாளைப்போலாவள். நான்காநாள் புனலாடியபின்பு சிறிது பரிசுத்தளாவள். ஐந்தாநாள் கிருக கிருத்தியங்களுக் கெல்லாம் உரியவளாய்ச் சுத்தளாவள். பயிஷ்டையான ஆறுநாள்முதல் பதினெட்டுநாள் வரையிலுமுள்ள இரட்டைநாள் ஏழில் இரவில் புணர்ந்தால் புருஷப்பிரஜையுண்டாகும். ஐந்துதினமுதல் பதி னெட்டுத்தினம் வரையிலுமுள்ள ஏழு ஒற்றைநாளில் புணர்ந்தால் ஸ்திரீபிரஜையுண்டாகும். ஆதலால் ஆண்மகவுபெற விரும்பின வன் தன்மனைவியை இரட்டைநாளிலேயே சேர்தல்வேண்டும். நா ன்குதினத்துக்குமேல் பதினெட்டுநாள்வரையிலும், இராக்காலத் தில் இரட்டைநாளில் கருப்பம் தரித்தால் குணவானாகவும், ஐசு வரியவானாகவும், தர்மிஷ்டனாகவும், ஸ்ரீ விஷ்ணுபக்தியுடையவனா கவும் புத்திரன் பிறப்பான். பயிஷ்டையான நான்குதிவசத்துக்கு மேல் எட்டுநாளுக்குள் பெரும்பான்மை கருப்பம் தரிக்கும். ரஜ ஸ்வலையான ஐந்தாநாள் ஸ்திரீகள் பாயசம்முதலாகிய மதுரபதா ர்த்தங்களையே உணணுதல்வேண்டும். காரமானபதார்த்தங்களை அருந்தலாகாது. ஸ்திரீ புருஷர்கள் சந்தனம், புஷ்பம், தாம்பூல முதலிய குளிர்ந்தவஸ்துக்களைத் தாரணம்செய்துக்கொண்டு குளி ர்ந்தமெய்யினர்களாய், சித்தத்தில் அதிகமோகமுடையவர்களா ய்ச் சேர்தல்வேண்டும். அங்ஙனம் இருவரும் சேரின், சுக்கிலசோ ணிதங்களால் ஸ்திரீவயிற்றில் கருத்தரித்துச் சுக்கிலபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல அக்கருவிருத்தியாகும். மன்மதனும் மனமும் ஒத் தகாலத்தில் இருவராலும் விடப்படும் சுக்கிலசோணிதங்களில் சுக் கிலம் அதிகமானால் ஆண்மகவும், சோணிதம் அதிகமானால் பெண் மகவும் பிறக்கும். சுக்கில சோணிதங்களிரண்டும் ஏற்றக்குறை

வின்றிச் சமமானல் அலிமகவு பிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின் புணர்ந்த ஐந்து திவசத்தில் கருப்பப்பையுள் ஒரு குமிழுண்டாகின்றது. பதினன்குநாளில் அது சிறிது தசையாய்ப் பெருக்கின்றது. இருபதாநாளில் பின்னும் சிறிது தசையுண்டாகின்றது. இருபத்தைந்தாநாளில் பின்னும் சிறிது புஷ்டியாகின்றது. ஒரு மாதத்தில் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையுண்டாகின்றது இரண்டாமாதத்தில் தோல் உண்டாகின்றது. மூன்றுமாதத்தில் நரம்பு உண்டாகின்றது. நான்காமாதத்தில் மயிரும், புறவடியும் உண்டாகின்றன. ஐந்தாமாதத்தில் காலும், மூக்கும், மார்பும் உண்டாகின்றன. ஏழாமாதத்தில் ஆண்மகவாயின் ஆண்குறியும், பெண்மகவாயின் பெண்குறியும் உண்டாகின்றது. எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவயவங்களும் உண்டாகிச் சீவனும் பிரவேசிக்கிறான். ஒன்பதாமாதத்தில் சீவன் சுழிமுனையென்னுநாடியின் மூலத்திலிருந்து பூர்வசன்ம கருமங்களை நினைத்து சன்மம் வந்ததைக் குறித்து துக்கித்து பத்தாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்.

கருடா! பஞ்சபூதாத்மாவாகிய தேகம் பஞ்சேந்திரியங்களுற்றும், பத்துநாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பிராண, அபான, வியான, உதான, சமான, நாக, கூர்ம, கிருகர, தேவதத்த, தனஞ்சய என்னும் பத்துவாயுக்களோடு கூடியும் இராநின்றது. அல்லதூஉம் அச்சரீரம் சுக்கிலம், எலும்பு, நீர், மயிர், இரத்தம் என்னும் ஆறுகோசமுடையதாகியும் இராநின்றது. நரம்புகளினல் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூலசரீரத்தில் தோலும், எலும்பும், மயிரும், மாம்சமும், உகிரும், பிரிதிவினது குணமாகின்றன. வாயில் உண்டாகின்ற நீரும், மூத்திரமும், சுக்கிலமும், ஊனீரும், புண்ணீரும் அப்புவினது குணமாகின்றன. பசியும், தாகமும், நித்திரையும், சோம்பலும், காந்தியும், தேயுவினது குணமாகின்றன இச்சையும், கோபமும், வெட்கமும், பயமும், மோகமும், அங்குமிங்கு மோடுதலும், சுழலுதலும், கைகால் மடங்குதலும், நீட்டுதலும், ஒரு வினையும் செய்யாமலே யிருத்தலும் வாயுவினது குணமாகின்றன. சப்தமும், எண்ணமும், கேள்வியும், கம்பீரமும், சத்தியமும் ஆகாயத்தினது குணமாகின்றன காதும், கண்ணும், மூக்கும், நாவும், தொக்குமாகிய ஐந்தும் ஞானேந்திரியங்களாகும். இடை, பிங்கலை, சுழிமுனை என்னும் மூன்று பெரிய நாடிகளும், காந்தாரி, கஜசிம்மை, பூஷை, யச்சு, அலாபு, குகு, விசா

இனி மன்றும் எழுநாடிகளும் சரீரத்தில் முக்கிய நாடிகளாகின்றன. சியன் உணவும் சாறுமுதலியவற்றை மேற்சொன்ன வாயுவே அந்தந்த இடங்களிற் சேர்க்கின்றன. வயிற்றில் அக்கினிக்குமேல் புனலும், அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும் இருக்கின்றன. அவ்வக்கினியை வாயு ஊதிவிருத்திசெய்யாநின்றது. சரீரமானது மூன்றரைக்கோடி ரோமங்களும், முப்பத்திரண்டு பற்களும், இருபஃது உகிர்களும், இருபத்தேழுகோடி தலைமயிர்களும், ஆயிரம் பலம் தசையும், நூறுபலம் இரத்தமும், பத்துப்பலம் மேதசும், பத்துப்பலம் தொக்கும், பன்னிரண்டுபலம் மச்சையும், மூனறுபலம் முக்கிய இரத்தமும், கபமும், மலமும், மூத்திரமும் கூடி முடிந்திராநின்றது. அண்டத்திலுள்ளவையெல்லாம் தேகத்திலிருக்கின்றன. உள்ளங்கால்-அதலமென்றும், கணைக்கால்-விதலமென்றும், முழங்கால்-சுதலமென்றும், அதற்குமேல்-நிதலமென்றும், ஊரு-தலாதலமென்றும், குகயம்-ரசாதலமென்றும், இடை-பாதாளமென்றும், நாபி-பூலோகமென்றும், வயிறு-புவர்லோகமென்றும், இருதயம்-சுவர்லோகமென்றும், தோள்-மகோலோகமென்றும், முகம்-ஜனோலோகமென்றும், நெற்றி-தபோலோகமென்றும், சிரசு-சத்தியலோகமென்றும் சொல்லப்படும். திரிகோணம்-மேருகிரியென்றும், கீழ்க்கோணம்-மந்தரபருவதமென்றும், அக்கோணத்துக்குவலப்பக்கம்-கைலாயமென்றும், இடப்பக்கம்-இமாசலமென்றும், மேற்பாகம்-நிஷேதபருவதமென்றும், தென்பாகம்-கந்தமாதனமென்றும், இடதுவுள்ளங்கையிலுள்ளரேகை-வருணபருவதமென்றும் சொல்லப்படும். எலும்பு-நாவலந்தீவென்றும், மேதசு-சாகத்தீவென்றும், தசை-குசைத்தீவென்றும், நரம்பு-கிரௌஞ்சத்தீவென்றும், தொக்கு-சால்மலித்தீவென்றும், மயிர்த்திரள்-பிலட்சத்தீவென்றும், உகிர்-புஷ்கரத்தீவென்றும் சொல்லப்படும். மூத்திரம்-உப்புவேலையென்றும், நீர்-பாற்கடலென்றும், கபம்-சுராசிந்துவென்றும், மச்சை-நெய்ச்சமுத்திரமென்றும், வாய்நீர்-கருப்பங்கடலென்றும், இரத்தம்-தயிர்வேலையென்றும், வாயிலுண்டாகும் மதுரப்புனல்-சுத்தோதகசிந்துவென்றும் சொல்லப்படும். சரீரத்தில் இரண்டு சக்கரங்களுள. அவற்றில் நாதசக்கரத்தில்-சூரியனும், பிந்துசக்கரத்தில்-சந்திரனும், நேத்திரங்களில்-அங்காரகனும், இருதயத்தில்-புதனும், வாக்கில்-சுரகுருவும், சுக்கிலத்தில்-சுக்கிரனும், நாபியில்-சனியும், முகத்தில்-ராகுவும், காலில்-கேதுவும் இருக்கின்றனர்.

ஏ! கருடா! மனிதனுடைய சரீரத்தில் பதினான்கு லோகங்களும், சப்தகுலாசலங்களும், தீவுகளும், நவக்கிரகங்களும் இரா நின்ற வகையைச் சொன்னோம். சீவன் கருப்பவாசம் செய்யும் போது தானே அச்சீவனுக்கு ஆயுசு இவ்வளவென்றும், இன்ன வித்தை இவ்வளவென்றும், போகமும் யோகமும் இவ்வளவென்றும், இன்னகாலத்தில் இன்னவிதமாய் மரணமுண்டாகத் தக்கதென்றும், பூர்வகருமத்தை யனுசரித்துப் பிரமன் விதிக்கின்றனன். ஆகையால், தீர்க்காயுளும், உயர்ந்த வித்தையும், போகமும், யோகமும், மற்றயாவும் மறுசன்மத்தில் ஒருங்கெய்தும் பொருட்டுச் சீவன் நற்கருமங்கள் செய்தல்வேண்டுமென்று சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றது. சீவன் பூர்வசன்மத்தில் செய்த கருமபலனையே மறுசன்மத்திலடைகின்றனன் என்பதில் சிறிதும் ஐயமிலது. கருடா! உலகநன்மையின் பொருட்டு நினக்கு யாவும்புகன்றோம். இன்னும் வினவுவதுளதேல், அதனையும் செப்புகின்றோமென்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

இருபதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர், சௌனகாதி மகருஷிகளை நோக்கி, ஸ்ரீஹரிதாசர்களே! பகவான் அங்ஙனம்செப்பலும், வேதவுருவனாகிய கருடபகவான் கண்ணனைத்தொழுது, ஹே சர்வசுவாமியே! யமபுரியாண்டையது? அப்புரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தின் பெற்றிமையை அடியேனுக்கு மீண்டும் விஸ்தாரமாய்ச் சாதித்தருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், அவனரனுக்கரிய எம்பிரான், கலுழனைப்பார்த்து, வைனதேயா! முன்னமே அதன் பெற்றிமையை நவின்றிருக்கின்றோம். நீவினவினமையால், எஞ்சியவற்றை இப்போதுபுகலுகின்றோம் கேட்டி! நமனபுரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் சிலபாகம் உருக்கிவிட்ட செம்புபோலக் காந்திக்கொண்டிராநின்றன. சிலபாகம் இண்டைமுட்களாலும், தீக்கொள்ளிகளாலும் நிறைந்துள்ளன. சிலபாகத்தில் பொறுக்கவொண்ணாத

குளிர் இராநின்றது பூலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும் எண்ப த்தோராயிரங் காதவழி யுளதென முன்னமேசொன்னோமே அத் தனை காதவழியிலும், பாபம் செய்த சீவனுக்கு மரத்தி னிழலும், பருகநீரும் சிறிதுகிடைக்கா. பாபிகளுக்கு யமலோகமும் அதற் குச்செல்லும் மார்க்கமும் மிக்க கொடுமையாகவே இராநின்றன. ஓ! கருடா! இனியமலோகத்தின் தன்மையைச்சொல்லுகிறோம் தென்திசைக்கும், நிருதிதிசைக்கும் நடுவில் யமபுரி வச்சிரமயமா யும், தேவர் அசுரர் முதலியோரால் சிதைக்கத் தகாததாயு மிரா நின்றது அப்பட்டினத்து நடுவே சதுரமாய் நூறுயோசனை விஸ் தாரமுள்ளதாயும், இருபத்தைந்துயோசனை உயரமுள்ளதாயும், அநேக சாளரங்கள் உடையதாயும், துகிற்கொடிகளாலும், முத் துக்கோவைகளாலும், தோரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட தாயும், சுவர்ணமயமாயும், தர்மராஜனுடைய அரண்மனை இருக் கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்துயோசனை அகல நீளமுள் ளதாயும், அநேக ஆயிரம் வைரத்தூண்கள் உற்றதாயும், சைத் திய சௌரப்பியமுள்ளமென்காற்று இயங்குவதாயும், எப்போ தும் ஆடலும் பாடலுமுடையதாயும ஒரு திவ்யமண்டபம் இரா நின்றது. அம்மண்டபத்தில் தூதர்கள் கரம்குவித்து ஓர்புறம் நிற்கவும், ரோகங்களெல்லாம் கோரரூபத்தோடு அவ்வாறே ஒரு புடை நிறகவும், கண்டவர் அஞ்சும்படியாகிய ரூபத்தோடும் உவ ப்போடும் யமன் வீற்றிருக்கின்றனன். அவன் வீற்றிருக்கும் அம் மண்டபத்தின் பக்கத்தில் இருபத்தைந்துயோசனை அகல நீளமு ள்ளதாயும், பத்துயோசனை உயரமுள்ளதாயும், பலவித அலங்கா ரம் அமையப்பெற்றதாயுமுள்ள சித்திரகுப்தனுடைய அரண்ம னையிருக்கின்றது. அந்த மனையில் ஒரு திவ்யமண்டபத்தில் சித் திரகுப்தன் வீற்றிருந்து சமஸ்த சீவர்கள் செய்யும் பாபபுண்ணி யங்களைச் சிறிதும் விடாமல் கணக்கெழுதுகின்றான். அவன் எழு துவதில் சிறிது பிசகும் உண்டாகாது. அச்சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கிழ்ப்புறத்தில் சுரத்துக்கும், தென்பக்கத்தில் சூலையோடு வைசூரிக்கும், மேற்பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அசீ ரணத்துக்கும், அருசிக்கும், வடபக்கத்தில்வயிற்றுவலிக்கும், வட கிழக்கில் தலைவலிக்கும், தென்கிழக்கில் மயக்கத்துக்கும், தென் மேற்கில் அதிசாரத்துக்கும், வடமேற்கில் சன்னிக்கும் கிருகங்க ளிருக்கின்றன. அந்த ரோகங்களெல்லாம் யமனுடைய உத்தர வை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அம்மனைகளில் வசிக்கின்றன.

ஏ! கருடா! அவ் யமனுடைய அரண்மனைக்குத் தென்பக்கத்தில் பாபம்செய்த சேதநர்களைத் தூதர்கள் பலவிதமாய் இம்சிக்கின்றார்கள். சில சீவரை உலக்கையால் புடைக்கின்றனர். சிலரை ஆயுதங்களினால் சிதைக்கின்றனர் சிலரைச்சுரிகையால் சீவுகின்றனர். சிலரைச் செக்கில்போட்டு அரைக்கின்றனர். சிலரை இருப்புச்சலாகையிற் கோத்துப் பெருந்தழலில் வாட்டுகின்றனர். வைனதேயா! ஒரு ஆண்பாவையும் ஒருபெண்பாவையும் செம்பினாற் செய்யப்பட்ட அக்கினியால் எப்போதும் தப்தமாயிருக்கின்றன. தூதர்கள், பரஸ்திரீகமனம்செய்தசீவர்களை நோக்கிப் பாபிகாள்! தருமமும் மானமும்பாராமல் பிறர்மனைவியரைப் புணர்ந்ததற்கு வந்தபயன் இதென்று அதட்டிச்சொல்லி அப்பெண்பாவையோடு ஒன்றுசேர்ப்பர். பரபுருஷனோடுசேர்ந்த ஸ்திரீகளையும் அவ்வாண்பாவையோடு அங்ஙனமேசேர்ப்பர். விந்தைபுத்திரா! புருஷன் தனது ஸ்திரீயையன்றி பரஸ்திரீயைப் புணர்ந்ததற்கும், ஸ்திரீ தனதுபுருஷனையன்றிப் பரபுருடனைக் கூடுவதற்கும் யமலோகத்தில் உளதாகிய தண்டனையைப்பாராய்! இங்ஙனம் கொடியதண்டனை யுளதாயிருக்கவும், ஸ்திரீபுருஷர்களில் நல்லொழுக்கத்தில் நிற்போரைக்கண்டால் அரிதாயிருக்கின்றதே சிலரைக் கரும்பைப்போல ஆலையில் கொடுக்கின்றார்கள். சிலரை நரகங்களில்தள்ளிப் பாதாளங்காறும் அழுத்துகிறார்கள். கடன் வாங்கி மீண்டும் கொடாதசீவரைக் கொடுத்தவனுக்குக் கடனைக் கொடாமல் வன்கண்மைபேசினீரே என்று முனிந்து புடைக்கின்றனர். பாவிகள் படுந்துயரை விரித்துச் சொல்லுதலால் பயன் என்னை? இன்னான் தருமிஷ்டன், இன்னான் அதருமிஷ்டன், இன்னான் சுவர்க்கம் புகுகின்றவன் இன்னான் நிரயம் புகுகின்றவனென்று அவரவர் ஒழுக்கத்தாலே உணரலாகுமே. தருமம்செய்தவனே சுவர்க்கம் புகுவானென்பது திண்ணமாகலால் யாவரும் தருமமே செய்தல் வேண்டும் என்று கூறிப் பின்னும் அருளுகின்றனர்.

இருபத்தோன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

யமதூதன்.

தூதன். பரபுருஷனைச் சேர்ந்தவளைத்

தூதன் கழுவில்போடுதல்.

கழுவில்போட்டு சிதைத்தல்.

கரும்பு ஆலையில் கொடுத்தல்.

தூதன் வதைத்தல்.

படன். பரஸ்திரீ. பரபுருஷன். பெண்பாவை. ஆண்பாவை. கிங்கரன்.

யமதூதன். படன். கிங்கரன்.

செலாக்கையில் கோர்த்து நெருப்பில் வாட்டல்.

சம்பரன். சார்தூலன். ஔதும்பரன்.

சூதர், மகாமுனிவர்களே கேண்மின்! அகாரவாச்சியன் மேலே தவுருவனைப்பார்த்துக் கருடா! சில தர்மங்களைச் சொல்லுகின்றோம் கேண்மோ! மானிடர் கிருதயுகத்தில் மாதவம் செய்தல் உத்தமமாயது. திரேதாயுகத்தில் தியானம் செய்தல் உத்தமமாயது. துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள் செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்தில் தானம் செய்தலே உத்தமமாயது. இல்லறத்திலிருக்கின்றவனுக்கு எந்தயுகங்களிலும் யாகாதிகருமங்கள் செய்தலும், கோயில், குளங்கள், சத்திரம், தோட்ட முதலியவற்றை உண்டாக்கித் தருமம் செய்தலும், அதிதியாராதனம் செய்தலுமே உரியவாரும். இல்லறத்திலிருக்கின்றவன் தனது தாயாதிகளில் யாரேனும் மரித்தால் அவரைக் குறித்துத் தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும். மாய்ந்தவன் அப்புனலைப்பெற்று மகிழ்கின்றனன். மூன்று சிறு கற்களைக் கயிற்றினால்கட்டி நாற்சந்தியில் இறந்ததினமுதல மூன்றுநாள் இரவில் எறிதல்வேண்டும். சஞ்சயனம்செய்தபின்பு தாயத்தார் எல்லாரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும். முதல் மூன்று வருணத்தாராகிய பிரம க்ஷத்திரிய வைசியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணம் செய்யலாம். பிரம க்ஷத்திரியருக்கு வைசியன் செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் செய்யலாம். பிராமணன் தன் மரபோர்க்கன்றி மற்றகுலத்தாருக்கு ஒன்றும் செய்யலாகாது. சூத்திரசவத்தோடு பிராமணன் சுடுகாட்டுக்குப்போனால், அப்பார்ப்பானுக்கு மூன்றுநாளைக்கு ஆசௌசமுண்டு. மூன்றுநாள் கழிந்த பின்னர் அவ்விப்பிரமன் காவேரிஸ்நானம்செய்து சுத்தனாதல் வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கருமம் செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது. இறந்தவனுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துரைத்தல்வேண்டும். எமனைக்குறித்தும் ஸ்தோத்திரம் செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்களில் போடப்படும் பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச் சரீரமுண்டாகின்றமையால், பத்துநாட்கிரியையும் தவிராது செய்தல் வேண்டும். பத்துநாட்கிரியை செய்யாவிடின் மாய்ந்தவன் சரீரம் பெறாமல் வருந்துவன் தனுர்வேதமுணர்ந்த ஒரு வில்லாளன் குறிவைத்து வாளியெய்வனேல், அவ்வாளி அக்குறியில் பிழைபாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகளுணர்ந்த சற்புத்திரன் பரித்த தாய் தந்தையரைக்குறித்துச் செய்யும் கருமபலன் அவரைத்தவிராமல அடையும். மரித்த சீவன் மூன்றுநாள் நீரிலும், மூன்றுநாள் அக்கினியிலும், மூன்றுநாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள் கிரு

கத்திலும் வசிப்பன். முதல்நாளிலும், மூன்றுநாளிலும், ஐந்தா நாளிலும், ஏழாநாளிலும், ஒன்பதாநாளிலும், பதினொன்றுநாளிலும் நவசிராத்தம் செய்தல்வேண்டும். முதல்நாளில் எந்த விடத்தில் தருப்பணமுதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அந்த விடத்திலே தானே பத்துநாளும் செய்தல் வேண்டும். பிராமண க்ஷத்திரிய வைசிய சூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆசௌசம் விதிக்கப்பட்டதோ அத்தனை நாளும், பிண்டதருப்பணம் அவசியம் செய்தல் வேண்டும். எந்தத்திதியில் மரிக்கின்றானோ அந்தத்திதியில் மாசிகம் செய்தல் வேண்டும். பதினொன்றுநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாற்சந்தியில் கொட்டி ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும். அதிக வருத்தப்பட்டு ஒருவன் மரிப்பனேல் அவனைக் குறித்து ஏகோதிஷ்டசிராத்தம் விசேஷமாய்ச்செய்யப்படுமாயின் அவன் வருத்தம் நீங்கி இன்புறுவன் அந்த ஏகோதிஷ்ட சிராத்தம் க்ஷத்திரியன் பன்னிரண்டாநாளிலும், வைசியன் பதினைந்தா நாளிலும் செய்தல் வேண்டும். தாய் தந்தையர் மரிப்பினும் மகவு பிறப்பினும் சூத்திரகுலத்தாருக்கு ஒருமாதம் வரையிலும் ஆசௌசம் உண்டு ஆரைமாதம் உள்ளெ ... பதும் ஒருபட்சமுண்டு சூத்திரன் பதினைந்தாநாளுக்குப்பின்னர் ஏகோதிஷ்டம் செய்தல் வேண்டும். ஒருவன் மரித்தால் பத்துநாள் தீட்டுடைய அவனுடைய தாயத்தான் கருமம் முடிந்த பின்பு மூன்றுமாதத்திற்குள்ளாக எப்போது கேட்பினும் அத்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதினம் சூதகம் உண்டு மூன்றுமாதத்திற்குமேல் ஆறுமாதத்திற்குள்ளாகக் கேட்பனேல் தொண்ணூறு நாழிகையுண்டு. ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒருவருஷத்திற்குள் கேட்பனேல் கேட்டவுடனே ஸ்நானம்பாத்திரம் செய்தல் வேண்டும். இவ்விதி எல்லாவருணங்களுக்கும் பொதுவாகும்.

விநாயக! சய்யாதானம் செய்யவேண்டுமென்று முன்னமே ஓதினோம் எந்தப்புருஷனும் அத்தானத்தைத் தனதுகையாலே செய்தல் வேண்டும். நல்லமரத்தில் கட்டில் செய்து சொர்ணத்தினும், வெள்ளியாலும், பூண்கள்கட்டி, முத்துமாலைகளாலும், நறுமலர்த்தொடையல்களாலும் அக்கட்டிலை அலங்கரித்துப் பாயல் விரித்துத் தீபமும், சந்தனமும், புஷ்பமும், தாம்பூலமும், பின்னும் நறுநாற்றமுடைய மற்றையவும், நீருடன்செப்புஸ்தாலியும், அலங்கார்த்தமாயும், லீலார்த்தமாயும், ஸ்திரீபுருஷர்களுக்கு மே

ண்டியவும் அக்கட்டிலில்வைத்து நவக்கிரகங்களைப்பூசித்துச் சிவ ன்முதலாகிய தேவர்களும், பார்வதிமுதலாகிய தேவஸ்திரீகளும், ஸ்ரீலட்சுமிநாராயணனும் இந்தச்சய்யாதானத்தால் திருப்தியடை தல் வேண்டுமென்று சொல்லி, யோக்கியனையும், குடும்பியாயுமு ள்ள உபாத்தியாயனுக்குத் தானம்செய்து அவனை வலம்வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்தல் வேண்டும் என்றருளினர்

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், மாதவர்களைநோக்கி, முனிசிரேஷ்டர்களே! கேண்மின்! பின்னர்ப் பெரியதிருவடி பூரரிவணங்கும் முராரியை த்தொழுது, ஸ்ரீசர்வேசா! தாயைப்பெற்றவளும், அவளைப்பெற்ற வளும், அவளைப்பெற்றவளும், தந்தையைப்பெற்றவனும், அவனை ப்பெற்றவனும், அவனைப்பெற்றவனும், உயிரோடிருக்குங்கால் தாயேனும் தந்தையேனும் இறப்பின், புத்திரன் எங்ஙனம் பிண் டம்சேர்த்தல்வேண்டும்? நவின்றருளுகவெனலும், ஸ்ரீதயமூர்த்தி, வைனதேயா! தாய் தலைமுறையிலும், தந்தை தலைமுறையிலும் உயிரோடிருப்பவர்களுக்கு மேலே மூன்றுதலைமுறைப் பிதிரர்கள் பிண்டத்தோடு இறந்தவர் பிண்டத்தைச் சேர்த்தல வேண்டும். பிண்டமுண்ணும் பிதிரர் மூன்றுபேர், தியாசகர் மூன்றுபேர், லே பகர் மூன்றுபேர். பிண்டம்போடும் பந்தியில் வருவோன் ஒருவன். இங்ஙனம் தந்தை மரபில் பத்துப்பேர்களும், தாய் மரபில் பத்து ப்பேர்களும் உளர். ஒருவன் மரித்துப் பிதிரரோடு சேர்தலும் நா ன்காம்பாட்டன்முதல் தியாசகனாகின்றான். மூன்றும் தியாசகன் முதல் லேபகனாகின்றான். மூன்றும்லேபகன் பந்தியில் வருவோ னாகின்றான். பந்தியில் வருவோன் வாராமல் ஒழிகின்றான். புத் திரன் சிராத்தம் செய்யின் தந்தை சந்தோஷித்து அப்புத்திரனு க்குப் புத்திரன் கொடுக்கின்றான். பாட்டன் சோமுதலிய பொ ருள்கள் கொடுக்கின்றான். சிராத்தம் செய்தலில் பிதிரர்க்குத் திருப்தியுண்டாதலன்றிச் செய்கின்றவனுக்கும் மிக்க பலனுளது. அவிட்டம்முதல் ரேவதிவரையிலுள்ள ஐந்துநாட்கள், சிரேஷ்ட பானவையல்ல அவ்வைந்து நக்ஷத்திரங்களில் மரிக்கின்றவனுக்கு உடனே சம்ஸ்காரமுதலிய கிருத்தியங்கள் செய்யலாகா. அந்த நட்சத்திரங்கள் கழிந்தபின்பே செய்தலவேண்டும். இவ்விதியை

ஒரு பக்ஷமாகக்கொள்க. உயிர் நீங்கியபின்பு தேகத்தை வைத்தி
ருக்க சிறிதும் அமையாதாகலால், உடனே சம்ஸ்காரம் செய்த
லே வேண்டும். தனிஷ்டா பஞ்சகத்தில இறந்த தோஷ நிவர்த்தி
யின் பொருட்டுச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி சில்கருமம் அதிக
மாய்ச் செய்தல் வேண்டும். மேற்சொன்ன ஐந்து நக்ஷத்திரங்க
ளிலும் இறந்தவர் நற்கதியடையார். ஆதலால் எள்ளும், கோவும்,
இரண்யமும், நெய்யும் தானம் கொடுத்தல் வேண்டும். தனிஷ்டா
பஞ்சகத்தில் மாய்ந்தவருக்குச் சாஸ்திரம் சொல்லியபடி செய்யா
விடின் கருமம் செய்யும் கருத்தா துன்பமடைவன். பிரேதத்தை
யுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் சிராத்தத்தில் பிராமணர் ஆசீர்வதி
த்தலும், அன்னவர் க்ஷேமம் கோருதலும், இரட்டைக்குசையும்,
ப்ரணவமும், ஓமமும், எச்சிலை நாய் நுகரலாகாதென்ற விதியும்,
சேஷத்தையுண்ணலும், விகிரமும், ஸ்வதா என்கிற சப்தமும்,
பிதிர் சப்தமும் உடன்சொல்லுதலும், ஆவாகனமும், நமஸ்கார
மும் எல்லைவரையில் பின்செல்லுதலும், வலம்வருதலும், சம்பிர
தாயப்படி புண்டரம் தரித்தலும், அக்கினியில் பூர்ணாகுதிசெய்த
லும், ஏகோதிஷ்டமும் ஆகியபதினெட்டும் வேண்டுவதில்லை. அறி
யாமல் இவற்றைச் செய்தவன் நரகம் எய்துவன்.

மரித்தபிணம்.

ஓ கருடா! மரித்தவடனே கால்கைகளைக் கட்டல்வேண்டும். உறவினரெல்லாரும் சவத்தண்டையில் இருத்தல்வேண்டும். ஒரு கிராமத்தில் சவம் கிடந்தால் அது தகனம் செய்யப்படும் வரையி லும் அக்கிராமத்தில் உள்ளயாவரும் சோறும் நீரும் உண்ணலா காது. சோறும் நீரும் உண்டால் மாமிசமுண்டதோஷமும், இர த்தம் பருகினதோஷமும் அடைவர். தாயபூலதாரணம் செய்யக் கூடாது தந்தசுத்தியும் செய்யலாகாது. இரவில் பிணங்கிடந் தால் ஸ்திரீபுருஷர் புணரலாகாது என்றருளினர்.

இருபத்துமூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவேதவியாசர் மாணாக்கர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! கரு டபகவான் மறைமுதலியனைத்தொழுது, எந்தையே! பிராயோபப வேசம் செய்தல் யாது காரணத்தால் சிரேஷ்டமாயது? பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்தமனையை நீக்கிப் புண்ணிய க்ஷேத்திரத்துக்குப் போய், அவ்விடத்தில் மரித்தால் அதற்குப் பயன்யாது? தீர்த்த யாத்திரை செய்யப்புறப்பட்டு மார்க்கத்தில் மாய்வனேல், அவனு க்குப்பலன் என்னை? நாளெல்லாம தீர்த்தயாத்திரைசெய்கின்றவ னுக்குப்பலன் என்னை? சந்நியாசாச்சிரமம் பெற்றோன் அவ்வாச் சிரமத்துக்குரிய ஒழுக்கத்தினின்று தவறுவனேல் எக்கதியடை வன்? இவற்றையெல்லாம் சவிஸ்தாரமாய்ச் சாற்றியருளவேண்டு மென்று பிரார்த்தித்தலும், பரமபதி, வைனதேயா! யாவனொரு வன் ஆகார வியவகாரம் ஒன்றும் செய்யாமல் நியமத்தோடு தரு ப்பசயனம் செய்து எம்மைத் தியானித்தவாறே மரிக்கின்றானோ அவன் நம்முலகுசார்வன். அதனாலே அப்பிராயோபவேசம் ஏறற முடையதாயிற்று. ஒருவன் பிராயோபவேசம் செய்தநாள் எத் தனையோ அத்தனைநாள்களுக்கும் நாள் ஒன்றுக்கு ஒருயாகபலன் அவனுக்கு உண்டாகும். மகாரோகங்களால் வருத்தப்பட்டு இனி உயிர்வாழ்க்கை வேண்டுவதில்லை என்று பிராயோபவேசஞ்செய்து எம்மைதியானித்து மரிக்கின்றவனும் நல்லுலகையடைவன். மரி ப்பதற்குப் பிராயோபவேசஞ்செய்து நடுவில் எழுந்து இல்வாழ்க் கையை விரும்புவனேல் அவன் பிராமணர் மூலமாய்ப் பிராயச்சி த்தங்கள் செய்துக்கொண்டு பின்பு தருமமார்க்கத்திலே ஒழுகு தல் வேண்டும். சந்நியாசம் செய்துக்கொண்டு நியமத்தோடிரு

ந்து மரித்தவனுக்கு அவன் அவ்வாச்சிரமம் பெற்றநாள்முதல் மரித்த தினவரையிலுமுள்ள நாள்களுக்கு நாளொன்றுக்கு இரண்டு யாகபலன் உண்டாகும். பிணியால் துன்பப்பட்டு மரணகாலம் அடுத்ததென்று எண்ணிச் சந்நியாசாச்சிரமம் பெற்றுப் பின்பு பிணிநீங்கிப்பிழைத்து இல்வாழ்க்கையில் உடன்படுவனேல் அவன் மகாரோகம் அடைவன். அவனினும்பாபி ஒருவனுமிலன். அவனை யொருவர் பார்க்கவுமாகாது. மனை, மனைவி, மக்கள் முதலியோரை நெடுங்காலம் பிரிந்து, நெடுந்தூரஞ்சென்று தீர்த்தயாத்திரை செய்கிறவனுக்குப் பிரமாதிதேவரெல்லாரும் வேண்டியவற்றை கொடுக்கின்றனர். திவ்யதேசயாத்திரையை உத்தேசித்துச் சென்று விதியால் வழியில் மரிப்பனேல், அவன் சுவர்க்கம் புகுவன். சந்நியாசிகளையும் யாத்திரைசெய்வோர்களையும் தேவரெல்லாருங் காப்பாற்றுகின்றனர். விசேஷமாய் விஷ்ணுகணங்களே அவர்களை ரட்சிக்கின்றார்கள். மரிக்கவேண்டுமென்றே புண்ணியக்ஷேத்திரத்தில நெடுங்காலம் வசித்துச் சிறிது தீவினையால் வேறிடத்தில் மரிப்பனேல், அவன் மறுசன்மத்தில் காவேரிதீரத்தில் வைதிக பிராமணகுலத்தில் சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனாய் நல்லொழுக்கம் உடையவனாய் பகவத் பாகவத ஆசாரிய பக்தியுடையவனாய்ப் பிறந்து, இறுதியில் நல்லுலகடைவன். இன்னக்ஷேத்திரம்போய் அங்கேமரிப்பேன் என்றும், அங்குமரிக்காமல் மீளேனென்றும், அறங்கரைநாவின் நான்மறைமுற்றிய அந்தணர் சந்நிதியில் சங்கற்பம் செய்துக்கொண்டு சென்றவன் மீண்டும் மனைக்கண் வருவனேல், அவன் மகா பாவியாவன். அவனும் பிராயசித்தம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும். மரணகாலம் அணித்தாயது என்பதையறிந்து ஸ்ரீ விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்களில் மரிக்கவேண்டுமென்று யாவன் நடக்கின்றானோ அவன் நடக்கும் அடிகளுக்கெல்லாம் அடியொன்றுக்கு ஒரு கோதானபலன் அடைவன். எக்காரணத்தினாலேனும், அங்ஙனம் சென்றவன் திரும்பிவருவனேல் அவன் நடந்த அடிகளுக்கு அடியொன்றுக்கு ஒரு கோவைக்கொன்ற தோஷம் அடைவன். கிருகத்தில் ஒருவன் செய்கின்ற பாவங்கள் திவ்யதேசங்களில் பகவத் பாகவத சேவையாலும், தீர்த்தப்பிரசாதங்களாலும் நிவர்த்தியாகும். க்ஷேத்திரங்களில் செய்யும் பாபம் எவற்றாலும் எந்நாளும் நிவர்த்தியாகா.

கருடா! அந்நியனுக்கு உதவிபுரிதலும் தனது தாய்தந்தையருக்கும், உடன்பிறந்தார்களுக்கும், உடன்பிறந்தாளுக்கும் வேண்-

டியவற்றைக் கொடுத்தலே விசேடமாம். புத்திரன் தந்தைக்குப் பொருள்முதலியவை கொடுத்தால் உத்தமபிராமணனுக்குக் கொடுத்தலால் உண்டாகும் புண்ணியத்திலும் நூறுபங்கு அதிக புண்ணியம் பெறுவன். தாய்க்கு கொடுத்தால் ஆயிரம்பங்கு அதிகம் பெறுவன். சகோதரிக்குக் கொடுத்தால் லட்சம்பங்கு அதிகம் எய்துவன். சகோதரனுக்குக் கொடுத்தால் புண்ணியத்துக்குக் கணக்கேயில்லை. வருந்தித் தான்பெற்றபொருளை நல்ல விநியோகம் செய்தல்வேண்டும். யாவன் இறத்தலை மறந்து, நிலையில்லாத சரீரத்தைப்போஷித்து, ஆடையாபரணங்களால் அதனையலங்கரித்துச் சமுசார சாகரத்திலே முழுகுகின்றானோ அவனைப் பார்த்து இச்சீவன் திறன், இங்ஙனமே மானிடசன்மம் பெற்றும் கருமத்தால் இவன் நமது கைப்படுவானே யானென்று யமன் சிரிக்கின்றான்.

பரபுருஷனைச்சேர்ந்தமனைவி.

கணவன்.

ஒருத்தி பரபுருஷனைச் சேர்ந்துபெற்ற மகவை அவள் ஆமுடையான் எடுத்து மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிக்குலாவும்போது இக்குழந்தையை இவனோ பெற்றான். நம்மைப்புணர்ந்து பெற்றவன் வேறொருவனாயிருக்க, அஃதுணராமல், இவன்தான் பெற்றான்போலவும், தனக்குரியதுபோலவும கொண்டாடுகின்றானேயென்று நினைத்துக் கணவன் குழந்தையோடு குலாவுதலைக் கண்டும் மகிழ்வாளென எண்ணுமாறு இதழ்பிதுக்கி நகைபுரியும கள்ளமாதுபோல, பூதேவியானவள் அளவற்ற நிலனையும், கொள்ளைக்கு

ஞ்ஞான கிரியையும் அடைந்தும், தான் உடாதும், உண்ணாதும், பிறர்க்குக்கொடாதும் பொருளீட்டிவைக்கும் முழுமசனைப்பார்த்து இவனுக்கே யாமுரியேமோ? அஃதுணராது, எனது எனது என்கின்றானே என்று வாயாரச் சிரிப்பாள். பூமியும் மற்றபொருளும் ஒருவனுக்கே உரியவோ? நமது நமது என்று பிதற்றித்திரிந்தோரெல்லாரும் இறுதியில் நீத்தேகினரே என்று நல்லாற்றில் ஒழுகி உயிர்களுக்கு உதவிசெய்து பூதானம் செய்கின்றவனைப் புவிமகள் நம்மாளுடையான் நல்லன். அவனால் நாம் சத்பிராமணன் கையில் கொடுக்கப் பட்டோமே யென்று உவக்கின்றாள். பூதானம் செய்தவனும், புனலில் மூழ்கியேனும் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்தேனும் தவம் செய்தவனும், மகங்கள் புரிந்தவனும், யுத்தத்தில் பின்வாங்காமல் முன்னின்றவனும் இகத்திலும் பரத்திலும் உறுதிபெறுவர் என்றருளினர்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர், நைமிசாரணியவாசிகளே! கருடபகவான் ஆதிமத்தியாந்தரகிதனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத்தொழுது, சகதீசா! நித்திய சிராத்தம் எங்ஙனம் புரியத்தக்கது? நவின்றருளுக வெனலும், அறவாழியந்தணன், புள்ளரசனை நோக்கி, தார்க்ஷியா! நாள்தோறும் ஒரு சத்பிராமணனுக்குப் போசனம் செய்வித்து அன்னமும் புனலும் ஒரு கடத்தில் நிறைத்து அதனை அவ்வேதியனுக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும். இந்த நித்திய சிராத்தத்தால மாய்ந்த சீவன் இன்பமடைகின்றனன். அச்சீவனை ஒருவருஷம் வரையிலும் வழியில் நடத்திக்கொண்டு யமலோகம் சாரும். தூதரும் அச்சிராத்தத்தால் திருப்தியடைந்து அச்சீவனுக்கு இதம செய்கின்றனர். இறந்த பன்னிரண்டாநாள் சங்கற்பப் பூர்வமாய்ப் பன்னிரண்டு கடங்கள் தானம் செய்தல் வேண்டும். தரித்திரனாயினும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபகவானைக் குறித்துப் பெரிதாகிய ஒரு கடமும், தருமராஜனைக்குறித்து ஒரு கடமும், சித்திரகுப்தனைக்குறித்து ஒரு கடமும் கொடுத்தல் வேண்டு மென்று அருளிச்செய்தனர். கருடபகவான், ஸ்ரீபரமாத்துமனை வணங்கிப் பரமபதநாதா! மோக்ஷமும் சுவர்க்கமும் எந்தக்ஷேத்திரங்களில் மரித்தால் கிடைக்கும்? அவ்விரண்டும் எக்கருமங்களைச்செய்தால் கிடைக்கும்?

புகன்றருளுகவெனலும் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன், வைநதேயா! அயோத்தியா, மதுரா, மாயா, * காசி, காஞ்சி, அவந்திகா, துவாரகா என்ற சப்தபுரிகளில் எதிலேனும் ஒன்றில் துஞ்சுவோன் அதிசய இன்பவீடாகிய நம்முலகு எய்துகின்றனன். சந்நியாசியாச்சிரமம்பெற்று மரிக்கின்றவனும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபக்திசெய்து மரிக்கின்றவனும், ஸ்ரீராமகிருஷ்ணநாமங்களைப் புகன்றவாறே இறக்கின்றவனும், சாளக்கிராமம் இருக்குமிடத்தில் துஞ்சுகின்றவனும் இன்பவீடடைகின்றனர். திருத்துழாய் வைத்து விருத்திசெய்கின்றவனும், அதற்குப் புனல் பாய்ச்சுகின்றவனும், பாபம் நீங்கி நல்லுலகடைகின்றனர். கோவுக்கும், பிராமணனுக்கும், குழந்தைக்கும் ஆபத்துவந்தகாலை தன்னுயிரைவிட்டாயினும், அவற்றை யாவன் ரட்சிக்கிறானோ அவன் இறுதியில் தேவரெல்லாம் எதிர்கொள்ளச் சுவர்க்கம் சேர்கின்றான். ஸ்ரீரங்கத்திலே

---

* காசி இப்போது சிவக்ஷேத்திரம். ஆதியில் விஷ்ணுக்ஷேத்திரம். சிவன் பிரமஹத்திதோஷத்தால் பிடிக்கப்பட்டு புவியெங்கும் திரிந்து காசிக்ஷேத்திரம்வர, உடனே அம்மகாபாதகம் நீங்க, அச்சிவன் அப்போது அந்த க்ஷேத்திரத்தில் எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடிதொழுது, கைலையிலே சேர்வான் அகல, மீண்டும் அப்பாதகம்வந்துபற்ற, சபாலி திரும்பிக் காசியினுட்புகுந்து உலகை உண்டுமிழ்ந்த ஒருவனை வணங்கி, உற்றவாறுரைத்துக் கருணாமூர்த்தி! தேவரீர் எழுந்தருளியிராநின்ற இந்த க்ஷேத்திரத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருள்வையேல், மகாபாதகத்தால் பிடிக்கப்படாமல் இருப்பேனென்று பிரார்த்திக்க, பரமகாருணியனாகிய பகவான், காசியை அரனுக்குக் கொடுத்துப் பிரயாகையில் எழுந்தருளினரென்று நாரதீயபுராணம் நவிலாநின்றது. பின்பு, சிலர் சிவனைக்குறித்துத் தவம்புரிந்து முத்திவேண்ட, அச்சங்கரன் பிரமனை நோக்கி, எந்தையே! அடியேன் முத்திகொடுக்கும் தெய்வமென்று எண்ணி அடியேனைச் சிலர் முத்திகேட்கின்றனர். அவர்களுக்கு நான் முத்திகொடுக்க ஒருபாயம் அருளுதியென்று பிரார்த்திக்கச், சதுர்முகன், சம்புவை நோக்கி! இராமநாமத்தையோதிக் காசியில் இறப்போர்க்கு முத்திகொடுவென்று அருள, அரன் அதுமுதல் அங்ஙனம் முத்திகொடுக்கின்றனனென்று அகத்திய இராம அரணீதை கூறுகின்றது.

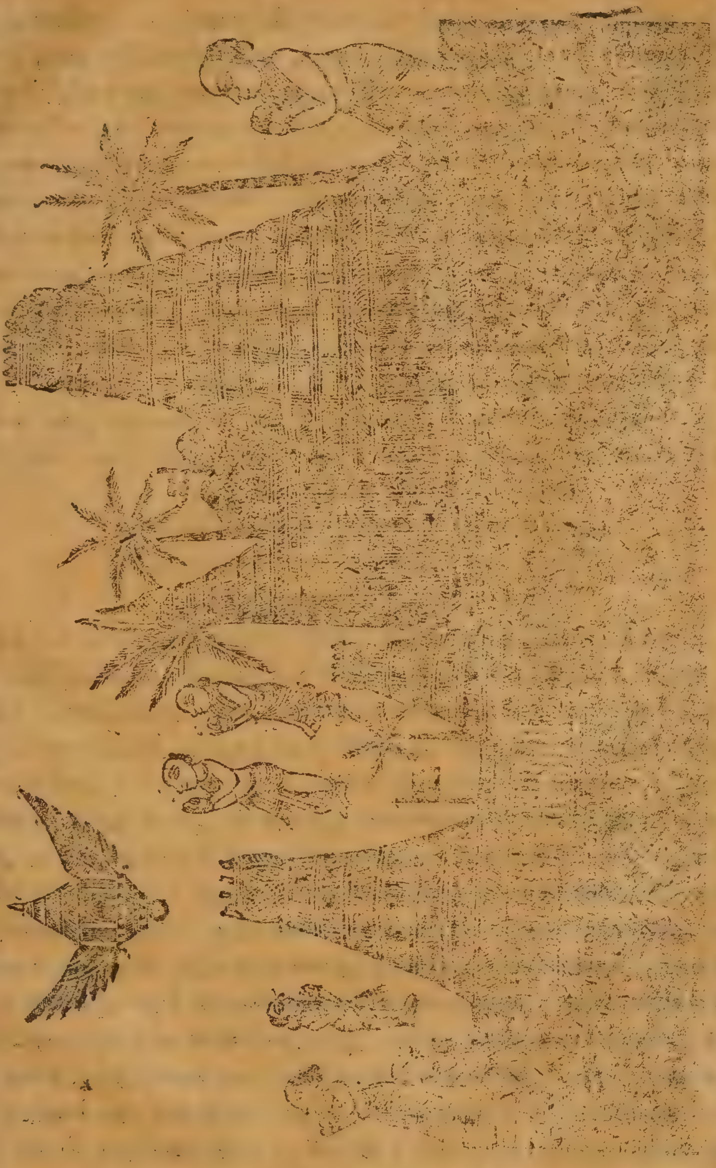

காசிக்ஷேத்திரம்.

னும், காசியிலேலனும், குருக்ஷேத்திரத்திலேலனும், பிருகுக்ஷேத்திரத்திலேனும், பிரபசதீர்த்தத்திலேனும், ஸ்ரீகாஞ்சியிலேனும, திரிபுஷ்கரத்திலேனும், பூதேஸ்வரத்திலேனும் மாணடவன் வீட்டுலசெய்துகின்றனன். ஏழு அல்லது எட்டு வயதுள்ள கன்னிகையை மணம் புரிந்தவனும், வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்தவனும், கன்னிகையேனும், பூமியேனும், கிருகமேனும், கோவேனும், திலபருவதமேனும், யானையேனும் தானங்கொடுத்தவனும் சுவர்க்கம் எய்துவர். கிணற்றையும், தடவாவியையும், குளத்தையும், தேவாலயத்தையும் புதுக்கினவன் முன்னமே அவற்றை யுண்டாக்கினவனினும் அதிக புண்ணிய மடைந்து விண்ணுலகு சார்வன். குசைப்புல்லாலேனும் விடுகட்டித் தானம் செய்தவன் மூன்றரைக்கோடி வருடம் சுவர்க்கவாசம் செய்வன். பிராமணருக்கு வருஷாசனம் கொடுப்பவனும் சுவர்க்கம் எய்துவன் என்றருளிச்செய்தனர்.

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தாறும் அத்தியாயம்.

சூதர் ஸ்ரீ அரிதாசர்களே! பின்னர் வேதவுருவன் சகத்காரணனை நோக்கி ஸ்ரீசர்வேசா! ஆசௌசம் இன்னவகையுளவென்று அடியேனுக்குக் கூறியருளவேண்டுமெனலும், ஆதிநாயகன் விநாயகா! பிராமணனுக்குப் புத்திரன் பிறந்தாலும், விப்பிரன் மாய்ந்தாலும் தாயத்தார்களுக்குப் பத்து நாள் வரையில் ஆசௌசம் உளது. ஆசௌசமுடையோர் தேவதாராதனம் ஓமம் முதலியவற்றைச் செய்யலாகாது. ஆசௌசமுடையோர் வீட்டில அது நீங்கும்வரையினும் எவரும் உண்ணலாகாது. நெருப்பில விழுந்து இறந்தவனுக்கும், சிங்கம் முதலிய மிருகங்களால் மாய்ந்தவனுக்கும், தேசாந்தரங்களில் துஞ்சினவனுக்கும் உடனே கருமம் செய்யலாகாது. ஆதலால், கிரியைசெய்யத் தொடங்குநாள் முதல் ஆசௌசம் உண்டாகும். இறந்தானென்று கேட்டவுடனே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல் வேண்டும. அரசனுக்கும், தவம்செய்யும் பூசுரனுக்கும, மகம்புரியும விப்பிரனுக்கும் அவர்கள் தாயத்தார் இறந்தால் ஆசௌசம் இல்லை ஒருவனுக்குப் பெண் பிறந்தால அதன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம் இலது. பெற்றதாய்க்குமாத்திரம் பத்துநாள் ஆசௌமுளதென்பதும், தந்தைக்கு ஸ்நானமாத்திரம் போதுமான தெனபதும் சிலர் அபிப்பிராயமா

யிருக்கின்றன. மணக்கோலங்கொண்டிருக்கும் காலத்திலும், யாகம் செய்யும் காலத்திலும், உற்சவத்துக்காகக் கங்கணம் பூண்ட காலத்திலும் ஆசௌசம் நேர்ந்தால் அவ் ஆசௌசம் அத்தொழில் பூண்டாருக்கு அக்காலங்களில் இலது. ஒரு ஆசௌசம் நேர்ந்தகாலத்தில் இடையில் வேறொரு ஆசௌசம் வந்தால் முன்னமேவந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார்களுக்கு நிவர்த்தியாகும். ஆசௌசம் வருமுன் பிராமணருக்குக் கொடுப்பனவாய் உத்தேசித்திருந்தவற்றை ஆசௌசம் வந்தபின்பும் கொடுக்கலாம் பிராமணர்களும் வாங்கலாம் கோக்களையும், பிராமணர்களையும், ஸ்திரீகளையும் இரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்தபூமியிலும் ஒருவன் உயிர்விடுவனேல் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒருநாள்மாத்திரம் ஆசௌசம் உளது. ஆசௌசமே இலது. ஸ்நானம் செய்தலே போதுமானது என்பாரும் உளரென்று அருளிச்செய்தனர்.

இருபத்தாறாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், மாதவர்களே! கருடபகவான் மாதவனைநோக்கித் தன்மரணமடைந்தவன் எக்கதியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்யத்தக்கது? மொழிந்தருளுகவெனலும், இலக்குமிநாயகன் கூறுகின்றனர். ஏ கருடா! கேட்பாயாக. காலால் தாண்டியேனும், கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டேனும், விஷமுண்டேனும், அக்கினியில் விழுந்தேனும், வைரப்பொடி உண்டேனும் மரித்தவனும், பறவைமூக்கினாலேயும், எருதுமுட்டியேனும், சலத்தில் விழுந்தேனும், நாய்நரிகள் கடித்தேனும், குஷ்டரோகத்தாலேனும் தேகத்தில் புழு உண்டாகியேனும் மரித்தவனும், பிராமணராலேனும், யவனராலேனும், மிலேச்சராலேனும், சண்டாளராலேனும் அடிபட்டுத் துஞ்சினவனும், இடிவிழுந்தேனும், மரம் விழுந்தேனும் மாண்டவனும், சூத்திரஸ்திரீயையேனும், வண்ணாத்தியையேனுந்தீண்டி ஸ்நானம் செய்யாமல் மாய்ந்தவனும் நற்கதி பெறாமல் நரகமெய்துவர். அங்ஙனம் மரித்தவரைச் சார்ந்தவர்கட்கு ஆசௌசமில்லை. அவர்கள் உடனே கிருத்தியம் செய்ய வேண்டுவது மில்லை. நாராயணபலிசெய்தபின்பு கருமம் செய்யலாம் தன்மரணமடைந்தவன் பிராமணனாயின் ஆறுமாதத்திற்குப்

பின்பும், க்ஷத்திரியனாயின் இரண்டுமாதத்திற்குப்பின்பும், வைசியனாயின் பதினைந்துநாளுக்குப்பின்பும், சூத்திரனாயின இறந்தவுடனும் கருமம் செய்யத்தக்கது. கங்காதீரத்திலேனும், யமுனாதீரத்திலேனும், நைமிசவனத்திலேனும், புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேனும், அரசமரத்து நிழலிலேனும், பசுமாட்டுக்கொட்டிலிலேனும், இல்லத்திலேனும் நாராயணபலி செய்தல்வேண்டும். வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானை ஆராதித்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தெற்குமுகமாயிருந்து கொண்டு சங்குசக்கர பீதாம்பரதாரியாயும், நித்தியனாயும், சர்வாந்தர்யாமியாயும், திவ்ய மங்கள விக்கிரக அனந்த கல்யாணகுண விஸ்வரூபனாகியும் இராநின்ற ஸ்வாமி! மரித்தவனுக்கு நற்கதி கொடுத்தல் வேண்டுமென்று அப்பகவானைப் பிரார்த்தித்துப் பத்திபூர்வமாய்ப் பிராமணருக்குப் போசனஞ்செய்வித்துத் தானியதானம் கொடுத்துப் பிண்டதருப்பண முதலியயாவும் புரிதல்வேண்டும். அங்ஙனம் புரிந்ததினத்துக்கு மறுதினத்தில் சுவர்ணத்தினால் ஸ்ரீவிஷ்ணு பிரதிமையொன்றும், தாமிரத்தினால் உருத்திரப் பிரதிமையொன்றும், வெள்ளியினால் பிரமப்பிரதிமையொன்றும், இரும்பினால் யமப்பிரதிமையொன்றுஞ்செய்து மேற்கில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், கிழக்கில் பிரமனையும், தெற்கில் யமனையும், வடக்கில் உருத்திரனையும், மத்தியில் மரித்தவனையும் வைத்துப் பூசித்து ஐந்து கும்பங்கள் வைத்து அவற்றில் நவரத்தினங்கள் பெய்து, பூணூல் சார்த்தி, அலங்கரித்து மேற்கூறிய ஐந்துதேவர்களைக்குறித்துச் சிராத்தஞ்செய்து, பிண்டம்வைத்து எட்டுத்தானங்களுஞ்செய்து, செம்புப்பாத்திரத்தில் திலமும், இரணியமும் வைத்துத் தானம் கொடுத்து இருக்குவேத முணர்ந்தவருக்குப் பசுவுடன் பூதானமும், எசுர்வேதமோதினவருக்குக் கன்றுடன் ஆவும், சாமவேதம் வல்லவருக்குச் சம்பாநெல்லும் கொடுத்தல் வேண்டும். முந்நூற்றறுபது பலாச இலைக்காம்பினால் மரித்தவனது சரீரம்போல ஒன்று செய்தல் வேண்டும். கருடா! முந்நூற்றறுபது காம்புகளுக்கும் விவரம் சொல்லுகின்றோம். சிரசுக்கு நாற்பதும், கழுத்துக்குப்பத்தும், மார்புக்கு இருபதும், வயிற்றுக்கு இருபதும், இருகரங்கட்கு நூறும், இடைக்கு இருபதும், தொடைகளுக்கு நூறும், முழந்தாள்களுக்கு முப்பதும், ஆண்குறிக்கு நாலும், விருஷணங்களுக்கு ஆறும், கால்களுக்குப் பத்தும் வைத்து, மீண்டும் சிரசுக்குத் தேங்காயும், முகத்திற்குப் பஞ்சரத்நமும், நாவுக்கு வாழைப்பழமும், மூக்கிற்கு எட்பூவும், கா

துக்கு எள்ளும், நரம்புக்குத் தாமரைத்தண்டும், தசைக்கு அன்னமும்; இரத்தத்துக்குத் தேனும், மயிர்களுக்குச் சவரியும், தோலுக்குக் கிருஷ்ணாஜினமும், ஸ்தனப்பிரதேசத்துக்குக் குன்றியும், நாபிக்குத் தாமரைப்பூவும், விருஷணத்திற்குப் பனங்காயும் வைத்துச் சந்தனபுஷ்பங்களால் அலங்கரித்துச் சாஸ்திரோக்தமாய்க் கிருத்தியம் செய்தல் வேண்டும். இங்ஙனம் செய்யின், துன்மரணமடைந்தவன் நற்கதியடைவன். இவ்விதம் கருமம் செய்யும் புத்திரனுக்குப் பத்துதினமும், மற்ற தாயத்தார்களுக்கு மூன்று தினமும் ஆசௌசம் உளது என்றருளிப் பின்னும் அருளிச்செய்கின்றனர்.

இருபத்தேழாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர், மறந்தும் புறந்தொழாத திருமாலடியார்களாகிய நைமிசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ச் சர்வக்ஞன், எம்மையாளுடைய பிரான் நோக்கி, வைனதேயா! விருஷோற்சர்க்கத்தைக்குறித்து வேறொருபிரகாரம் சொல்லுகின்றோம். கேண்மோ! முன்னமே சொன்ன தினங்களில் ஒன்றில் ஸ்தலசுத்திசெய்தபின்னர் அக்கினி பிரதிஷ்டைசெய்து ஒரே வருணமுடைய காளைக்கன்று ஒன்றும அதற்குச் சிறிதாய்க கடாரிக்கன்று ஒன்றும் சேர்ந்து அவ்விரண்டையும் மஞ்சனமாட்டி வஸ்திராபரணங்களால் அலங்கரித்து, வாலில் தருப்பணம் செய்து விடுத்து நாந்திசிராத்தம் செய்து ஒரு பக்ஷம் வரையிலும் பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து வெள்ளி, திலம், உதககும்பம், வஸ்திரம் ஆகிய இவற்றைத் தானஞ்செய்யின் நூற்றொரு தலைமுறையிலுள்ளோர்களும் சுவர்க்கம் புகுவர் இதனைக் காமிய விருஷோற்சர்க்கம் என்பர் என்று பகர்ந்தருளிப் பின்னும் பகருகின்றனர்.

இருபத்தெட்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

வியாசர் மாணாக்கர், ஸ்ரீ ஹரிகதாசங்கீர்த்தன சீலர்களே! புருஷோத்தமன், வைனதேயா! சீவன் இன்பம் துன்பம் அடைவதற்கு அவன்செய்த நல்வினை தீவினைகளே காரணமாகும். சீவர்

பலராயிருக்க ஒரு சன்மத்தில் ஒரு சீவனால் செய்யப்பட்ட கருமம் தன்னைச்செய்தவன் இன்னானென்று எங்ஙனம் அறிந்து மறுசன்மத்தில் அவனை எப்படியடையும் என்று ஐயப்படவேண்டாம். ஓரிடத்தில் ஆன்கள் பலவாயிருக்கக் கன்று தன்னையீன்ற பசுவையே அடைதல்போலக் கருமம் தன்னைச் செய்தவன் யாவனோ அவனையே தவிராது அடையும் வைனதேயா! பூதானம் செய்தலினும் உத்தமதானம் வேறில்லை. மெய்பேசுதலினும் புண்ணியம் வேறில்லை. பொய்சொல்வதினும், பொய்ப்பத்திரம் எழுதுதலினும் பாபம்வேறில்லை. பூமி முதற்கடவுளாகிய ஸ்ரீவிஷ்ணுசம்பந்தியாகலானும், சுரபிகள் சூரியனுடைய திருக்குமாரத்திகளாகலானும், சுவர்ணம் அக்கினியின் மகவாகலானும், அம்மூன்றனையும் தானம் செய்வோன் மூன்று லோகங்களையும் உடையவனாய் தானம்செய்தபலன் அடைவன். ஒரு கோவினுடைய தோலின் அளவு ஒருவன் தானம்செய்யினும் அவன் மகாபாபத்தினின்றும் நீங்குவன். பூதானம கொடுத்து அவாவினால் அப்பூமியை அபகரிக்க எத்தனித்தவனும், தானம்கொடுத்த பூமியின் பலனைத் தானம் வாங்கினோன் அடையாமல் கெடுத்தவனும், தானம் கொடுத்த நிலத்தின்பேரில் ஒருவன் வழக்கிட்டால் தானம் வாங்கினவனுக்கு உதவிசெய்யாதவனும் பிரளயகாலம் வரையிலும நரகவாசம் செய்வர் ஒருவன் ஒரு விருத்தியால் வாழ்ந்துகொண்டிருக்க, அவ்விருத்தியைக் கெடுத்தவன் ஆயிரம் கோவைக் கொன்ற தோஷமடைவன். ஒருவனுக்கு ஒருசீவனம்செய்வித்தவன் லக்ஷம் கோதானம் செய்தபலன் அடைவன். நூறுகோதானம் செய்தலினும் ஒரு கோவைக் கோல்கொண்டு ஓச்சாமலும், களவாடாமலுமிருத்தல் நலமாம் ஒருவன் ஒரு கோவைக் கொன்று நூறு கோதானம் செய்யினும் கொன்ற பாபமே மேலாகும். நல்லசீலனாய் நான்மறைபயின்ற நாவினனாயுள்ள ஒரு உத்தமபிராமணனை வழிபட்டுக் கிருகிருத்தியங்களில் அவனுக்குச் சிந்தையில்லாமற் செய்தல் அசுவமேதம் செய்தலினும் மிக்க விசேடமாம். யாகம் செய்யின் அப்பிரத்தியட்சராகியசுரர் உளமுவக்கின்றனர். இதனால் பிரத்தியட்சனாகிய பூசுரன் உவக்கின்றான். அரசன் பிராமணனுடைய பொருளை அபகரித்துச் சதுரங்கசேனைசேர்த்து யுத்தம் செய்யின் அச்சேனை யுத்தபூமியில் ஒருங்குமடியும். தன்னாலேனும் தனது முன்னோர்களாலேனும் விப்பிரனுக்குக் கொடுத்த பொருளை அபகரிக்கலாகாது. அதனை அபகரித்தவன் அறுபதி

ஞூயிரவருடம் மலத்தில் கிருமியாய்ப் பிறப்பன். பொருள்மேலாசையால் கபடத்தோடு நண்பாடிப் பிராமணர்க் குரியதை அபகரித்தவன் நெடுங்காலம் நிரயத்தில் உறைவன். இரும்புப்பொடியேனும், கருங்கற்பொடியேனும், விஷமேனும் உண்டு ஒரு வினையாலே சீரணம் செய்து கொள்ளினும் கொள்ளலாம். பிராமணருடைய பொருளையுண்டு சீரணம் செய்தலுக்குத் திரிலோகத்திலும் ஒரு வினையும் இலது. தெய்வத்தின்பொருளை அபகரித்தாலும், வேதியர்பொருளை அபகரிததாலும், அவ்விப்பிரரை அவமதித்தாலும் குலம் நாசமடையும். சாஸ்திரப்பயிற்சியும், ஒழுக்கமுமுடைய உத்தமப்பிராமணனை ஆராதித்து, அவற்றைச் சிறிதும் அறியாத பிராமணனை அவமதித்தால் தோஷமிலது. சத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் அக்கினியில் ஆகுதிசெய்தலை ஒக்கும். அசத்பிராமணனுக்குக் கொடுத்தால் சாம்பலில் ஆகுதிசெய்தலை ஒக்கும். சங்கராந்தி புண்ணிய காலத்தில் தானதருமங்கள் செய்யின் அவற்றை ஆதித்தன் அளவில்லாமல் விருத்திசெய்கின்றான். இருபிறப்பாளருக்குரிய அறுதொழில்களுள் ஓதுவித்தலும், யாகம் செய்வித்தாலும், தானம் ஏற்றலும் ஆகிய முத்தொழில்களில் தானம் வாங்கலாலே அதிகதோஷமிலது. வாங்குதலாலுளதாகும் பாபம் ஸ்நான ஜபங்களால் நிவர்த்தியாகும். மற்ற இரண்டால் வரும் பாபம் நிவர்த்தியடைதல் அரிதாகும். ஒழுக்கத்தினின்று நீங்காமலும், பரான்னம் புசியாமலுமுள்ள பிராமணன் கடல்புடைசுற்றிப் புவிமுழுதும் தானம் வாங்கினும் அவன் தோஷத்திற் குட்படாமல் தானம் கொடுத்தவனுக்கு விசேடபலனை உண்டாக்குவன் என்றருளிப் பின்னும் கூறுகின்றனர்.

இருபத்தோன்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர், துவாதசோர்த்துவ புண்டரந்தரித்த திருமேனியையுடைய பரமவைதிகர்களே! வாசுதேவன், விந்தைபுத்திரனைநோக்கி, விநாயகா! நான்குவயதுக்குமேல் பன்னிரண்டுவயதுவரையில் குழந்தைகள் செய்யும் பாபம் தாய் தந்தையரைச் சாரும். தாய் தந்தையரிலராயின் அக்குழந்தைகளை ரட்சிக்கின்றவர்களைச்சாரும். அப்பாபத்துக்காக அவர்கள் பிராயச்சித்தம் செய்துக்கொள்ளவேண்டும். குழந்தைகளுக்குப்பாபமில்லை; குழ

ந்தைகளை அரசன் தண்டிக்கலாகாது. அதுநிற்க, பிணியால் பீடிக்கப்பட்டு ஸ்நானம் செய்யக்கூடாமலிருக்கின்றவனுக்கு ஆசௌசம்நேர்ந்தால் ஆசௌசமில்லாதொருவன் பத்தாவர்த்தி ஸ்நானம் செய்து ஓராவர்த்தி அவனைத்தீண்டி, மீண்டும், அவ்விதம் பத்து ஸ்நானம பத்தாவர்த்திசெய்து, பத்தாவர்த்தி தீண்டுவானானால் அவன் சுத்தனாகின்றான். பகவான் இலனென்று குழறுகின்றவன் யாவனோ அவன் மகாபாபியாவன். அவனுக்கும், துன்மரணமடைந்தவனுக்கும் உத்தரகிரியை செய்யவேண்டுவதில்லை. அங்ஙனம் இறந்தவன் யாகம் செய்தவனாயின் அக்கினியை நீரிலும், ஔபாசனத்தை நாற்சந்தியிலும் பாத்திரங்களை நெருப்பிலும் எறிதல் வேண்டும். பின்பு வருடம் முடிகின்றகாலத்தில் தயையுடையபுத்திரன் சுக்கிலபட்சம் ஏகாதசியில் ஸ்ரீவிஷ்ணுவையும், யமனையும் ஆராதித்து மரித்தவனைக்குறித்துப் பத்துப்பிண்டங்கள்போட்டு, அவற்றை எடுத்துக்கொண்டுசென்று புனலில்போட்டு, தெற்குமுகமாய் நின்று மரித்தவன் பெயரை மூன்றுவர்த்தி இரைந்து சொல்லாநின்று நீராடி, இல்லமணுகி, உபவாசமிருந்து, மறுதினம் வேதசாஸ்திரமோதிய ஏழு அல்லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியானத்தில் வடக்குமுகமாய் அவர்களை ஆசனத்தில் இருத்தி ஆராதித்துப் பீதசவாடைப் பிராணைப்பூசித்து, அப்பிராமணர்களுக்குப் போசனம் செய்வித்து, ஸ்ரீவிஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், உருத்திரனுக்கும், தூதர்களுடன் யமனுக்கும், மரித்தவனுக்கும் கிரமமாய் ஐந்து பிண்டம் வைத்துத் துஞ்சினவனுடைய பெயரையும் கோத்திரத்தையும் சொல்லி, ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமங்களை உச்சரித்து மாய்ந்தவன் பிதிரரோடு சேராமையால், அவனது ஐந்தாம் பிண்டத்தை எடுத்தகற்றிப் பின்பு தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தானங்கள் கொடுத்து மேற்சொன்ன பிராமணர்களில் மரித்தவனது ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றவனுக்கு அதிகம் தக்ஷிணைகொடுத்துப்பகவான் திருப்தியடைந்து கடாட்சிக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணர்களைப் பிரதட்சணநமஸ்காரம்செய்து, பின்பு தெற்கு முகமாய் இருந்து தருப்பணம் செய்தல் வேண்டும். இன்னும் விசேடமாய்ச் செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால் சுவர்ணத்தினால் சர்ப்பம்செய்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி யாவும் செய்யலாம் என்றருளி வருடசிராத்தம் செய்யவேண்டிய விதி கூறியருளுவார்.

முப்பதாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

முப்பத்தோன்றும் அத்தியாயம்.

சூதர் திருமாலடியார்களே! சாட்குண்ணிய பரமன் பட்சிரா ஜனைப்பார்த்துக் காசியபதனயா! புத்திரன் முதலியோர் தாய்தந்தையர் முதலியோரைக்குறித்து வருடந்தோறும் சிராத்தம் செய்தல் வேண்டும். தந்தை தன்புத்திரனுககும், தமையன் தனது தம்பிக்கும் சிராத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டால் தலைமுறையிலுள்ளோரைக் குறிக்காமல் இறந்தவனைக் குறித்துமாத்திரம் செய்தல் வேண்டும். புத்திரன் தாய்தந்தையருக்குச்செய்வானாயின் மூன்று தலைமுறையைக்குறிக்கே செய்தல் வேண்டும். ஆசௌசம், விருத்தி முதலியவை நேரிடடால் அவை நீங்கிய தினத்தில் சிராத்தம் செய்தல் வேண்டும். மரித்தவனுக்குக் கிருத்தியம் செய்யும்போதே சபிண்டீகரணம் செய்யாமல் மாசிகமாத்திரம் செய்து வரும்போது ஆசௌசம் நேர்ந்து மாசிகம் நிறுத்தப்பட்டால் அம்மாசிகத்தை மறுமாசிகத்தோடு சேர்த்து செய்தல் வேண்டும். சபிண்டீகரணம்செய்து மாசிகம் செய்யப்பட்டுவந்தால் ஆசௌசத்தால நின்றமாசிகத்தை அவ் ஆசௌசம் நீங்கியதினத்தில் செய்யலாம். பூணூல் பூணாதபுத்திரன் சிராத்தம் செய்யும்படி நேரிட்டால் சங்கற்ப விதானமாய்ச் செய்தல் வேண்டும். ஒரேகாலத்தில் தேசாந்தரத்தில் பலர் துஞ்சினரென்று கேள்வியுற்றால் யாவன் இறந்தானென்று முன்பு கேட்டானோ அவனுக்கு முன்பும் மற்றவருக்குப்பின்பும் கிரியைசெய்தல் வேண்டும். மரித்ததினந்தெரியாமல் செத்தாரென்றுமாத்திரங் கேள்வியுற்றால் அமாவாசையில் கருமஞ்செய்தல் வேண்டும். தினந்தெரிந்து மாதந்தெரியாவிட்டால் ஆடி, புரட்டாசி, மார்கழி, மாசி இந்த மாதங்களில் கிருஷ்ணபட்சத்தில் அஷ்டமியிலேனும், அமாவாசையிலேனும் செய்யலாம். தேசாந்திரத்தில் ஒருவன் இறந்ததினமாவது மாசமாவது தெரியாவிடின் யாத்திரைக்கு அவன் புறப்பட்ட திதியில் செய்தல்வேண்டும். ஒரு குடும்பத்துக்குத்தலைவன் அவனைச்சேர்ந்த சிலரோடு தேசாந்தரஞ் சென்றகாலை அவரில் ஒருவன் மரித்து அத்தலைவன் ஆங்கு ஆசௌசம் அநுஷ்டித்துப்பின்பு மனைக்கு வருவனேல் அந்தகாலத்தில் வீட்டிலிருந்த அவன்புத்திரன் வேறொருவருக்குச் சிராத்தம் செய்துகொண்டிருந்தால், வந்ததலைவன் சிராத்தஞ்செய்து முடியும் வரையிலும் தூரத்திலிருந்து பின்பு வருதல வேண்டும். சிராத்தத்துக்கு வரிக்கப்பட்ட பிராமணன் மேற்சொன்ன சமாசாரத்தை முன்னமேயுணர்ந்து சிராத்தம் செய்கின்ற புத்திரனுக்கு அதனைசொல்லாமல் சிராத்தத்தில் சாப்பிட்டால் தோ

க்ஷம் அப்பிராமணன் கையதாகும். தாய் தந்தையர் இறந்ததிதியை மறந்து விட்டால் அஷ்டமியிலேனும், ஏகாதசியிலேனும், அமாவாசையிலேனுஞ் செய்தல்வேண்டும். செய்யாமல் விடலாகாது. சிராத்தஞ் செய்யாமல் விடுகின்றவன் யாவனோ அவனே சண்டாளன். ஒருவன் மரிக்குங்காலம் வரையிலும் நாள்தோறும் நித்தியசிராத்தஞ் செய்வனேல் அவனுக்கு மிக்க நலமுண்டாகும் இறந்தவனைக்குறித்தல்லாமல் உயிரோடுள்ளவன் தன் க்ஷேமார்த்தமாய்ச் செய்யத்தக்கதாகிய இந்த நித்திய சிராத்தத்துக்கு விதியொன்றுமிலது ஆவாகனமுமிலது. சாப்பிடுகின்ற பிராமணனுக்கும் யாதொரு நிர்ப்பந்த விதியுமிலது. தினந்தோறும் ஒரு பிராமணனுக்குப் போசனம் செய்வித்தல் மாத்திரமே என்றருளிங்ஓ! கருடா! நீ வினவியவற்றிற்கெல்லாம் விடைதந்தோம். இனி, ஏதேனும் வினவுவாயேல், செப்புகின்றும் என்று பகர்ந்தருளினர்.

முப்பத்தோன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீவியாசர் மாணுக்கர் பகவத் திருவாராதனபரர்களே! கருடபகவான் வாசுதேவனைத்தொழுது, சுவாமி! உலகில் தோன்றுகின்ற சீவரில் இந்தச்சீவன் பூர்வஜன்மத்தில் இன்னபாபம் செய்தவன் இந்தச்சீவன் இன்னபுண்ணியம் செய்தவனென்று பகுத்தறியலாகுமா? பாபம் செய்தவனைத் தண்டிப்பார் யமனன்றி வேறொருவரும் இலரோ? பகர்ந்தருள்கவெனலும், பக்தவத்ஸலன், காசியபதனயா! இந்தச்சீவன் இன்னபாபம் செய்தவனென்று நன்கு அறியலாகும். சிஷ்டன் தவறிப் பாபம் செய்வனேல் அவனை அவனுடைய ஆசாரியன் சிட்சிக்கின்றனன். துஷ்டன் ஆசாரியன் ஆணையிலும் அடங்காணுகலால் அவனை அரசன் தண்டிக்கின்றனன். சிஷ்டனாயினும் துஷ்டனாயினும் யாரும் உணராவண்ணம், பாபம் செய்யின் யமன் நன்கு தண்டிக்கின்றனன். பாபம் செய்தவன் அப்பாப நிவர்த்தியின் பொருட்டுப் பிராயச்சித்தம் செய்யாமல் மரிப்பனேல் அவன் யமலோகத்தில் நெடுங்காலம் நரகவாசஞ்செய்து, நாய்நரி முதலாகிய இழிந்தசன்மமடைந்து, பின்பு மானிடச்சன்மம் பெற்று முன் மானிடசன்மத்தில் செய்தபாவத்தை யாவரும் அறியத்தக்க குறியுடையோனுவன். வார்த்தை சொல்லவொண்ணுமல் நெஞ்சடைப்புடையானைப் பூர்வசன்மத்

தில் பொய்சொல்லி நரகவாசம் செய்தவனென்றும், மூங்கையா னைச் சுரபிவிஷயத்தில் இமூதை நிகழ்த்தினவனென்றும், பிறன் இல்லத்தைக் கொளுத்தினவனென்றும் குஷ்டரோகியைப் பிரம ஹத்தி செய்தவனென்றும், புழுக்குற்ற பல்லுடையானை மத்திய பானம் செய்தவனென்றும், புழுக்குற்றநகம் அடைந்தவனைச் சுவர்ணம் திருடினவனென்றும், விகாரமுள்ளமேனியுடையானைக் குருஸ்திரீகமனம் செய்தவனென்றும், சண்டாளசன்மமடைந்தவ னைத் தன்சாதிப் பரஸ்திரீயைச் சேர்ந்தவனென்றும், வறிஞனை ஒருவனுக்கு ஒன்றும் கொடாதவனென்றும் உணர்க.

கருடா! பதிதனுக்கும், அசத்சூத்திரனுக்கும் புரோகிதனுயி ருந்தவன் பன்றிச்சன்ம மடைகின்றனன். ஒரு கிராமத்துக்குப் புரோகிதர் பலருளரேல் பாபம் முழுதும் ஒருவனையே சாராமல் புரோகிதரெல்லாரையும் சாரும். அங்ஙனமின்றி ஒரு கிராமத் துக்குப் புரோகிதன் ஒருவனே இருப்பனேல் பாபம் முழுதும் அவனையே சார்ந்து அப்புரோகிதன் கழுதைச்சன்ம மடைகின்ற னன். ஸ்நானமும், சந்தியும், தேவதாராதனமும் செய்யாமல் புசித்தவன் காக்கைச்சன்ம மடைகின்றனன். இல்லம் அல்லது பந்தல் முதலிய இடங்களிலன்றி வெளியிலிருந்து உண்டவன் மனிதசஞ்சாரமில்லாத அரணியத்தில் குரங்குச்சன்ம மடைகின் றனன். யாரும் அஞ்ச அசுட்டிப்பேசினவன் பூனைச்சன்ம மடை கின்றனன். செடிகளைக்கொளுத்தினவன் மின்மினிச்சன்மமடை கின்றனன். பிராமணருக்குத் தீயபதார்த்தம் கொடுத்தவனும், சூத்திரஸ்திரீயைப் புணர்ந்தபிராமணனும், வண்டியிழுக்கும் எரு துசன்ம மடைகின்றனர். விப்பிரனுக்குப் பழையசோறு கொடு த்தவன் கருங்குரங்குச்சன்ம மடைகின்றனன். காரணமின்றி யா ரையும் விரோதித்தவன் குருடனாய்ப் பிறக்கின்றனன். புஸ்தகம் திருடினவன் பிறந்து சிறிதுகாலத்துக்கப்புறம் குருடனாகின்றனன். பிராமணகுடும்பத்தை நசிக்கச்செய்தவன் பெறுகின்ற மகவையெ ல்லாம் இழக்கின்றனன். பசித்துச் சோறுதம்மினென்றவனுக்கு அன்னங்கொடாதவன் மக்களைப்பெறுதபாபியாகின்றான். ஆடை திருடினவன் உடும்புச்சன்ம மடைகின்றான். பிறருண்டு மரிக்க விஷம்கொடுத்தவன் சர்ப்பமாய்ப் பிறக்கின்றான். சன்யாசாச்சிர மம் பெற்றவனுடைய மனைவியைப் புணர்ந்தவன் பிசாசுசன்ம மடைகின்றான். மற்ற அன்னிய ஸ்திரீகளைக் கூடினவன் சிறுவயதி

பிறக்கின்றான். குருஸ்திரீயை அணைய இச்சித்தவன் ஓந்திச்சன்ம மடைகின்றான். தனக்குக் கீழ்ச்சாதிப் பெண்ணைக் கூடினவன் செந்நாய்ச்சன்ம மடைகின்றான். குளம் வெட்டிக் கிணறு எடுத்துப் பின்பு அவற்றைத் தூர்த்தவன் மீன்சன்ம மடைகின்றான். நீதி விரோதம் செய்தவன் கோட்டான்சன்ம மடைகின்றான். ஏகோதிஷ்டம் சாப்பிட்டவன் நாய்ச்சன்ம மடைகின்றான். நந்தாபகாரம் செய்தவன் நரிச்சன்ம மடைகின்றான். இராஜஸ்திரீயைப் புணர்ந்தவன் இழிச்சன்ம மடைகின்றான். வேதியருக்குத் தோஷம் கற்பித்தவன் ஆமைச்சன்ம மடைகின்றான். மூன்றுவருஷம் வரையிலும் தக்ஷிணைபெற்று ஆராதனம் செய்தவனும், வேதமோதுவித்தவனும் சண்டாளச்சன்ம மடைகின்றனர். கனி, காய், பூவிருக்கின்ற விருட்சங்களை வெட்டினவன் ஒருகதியுமில்லாதவனாகின்றான். வாசனை பொருளைத் திருடினவன் தீநாற்றமுடைய சரீரமடைகின்றான் பிறனுடைய எப்பொருளையேனும் கவர்ந்தவன் புழுமுதலிய இழிச்சன்ம மடைகின்றான். யமபுரிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்தில் சீயாலும், இரத்தத்தாலும், பலவகை மிருகங்களாலும், முதலைகளாலும், கீடங்களாலும் நிறைந்த வைதரணியென்ற ஒரு நதி உளதென்றோமே! அந்நதியில் உருக்கிய நெய்போல வெந்நீர்பெருகாநின்றது. மகா பாபங்களைச் செய்தவர்களுக்கெல்லாம் அந்நதி ஸ்தானமாயிராநின்றது. எவற்றாலும் நம்மை யொப்பவனும் ஒருவனுளனோவென்று செருக்குற்றவனும், தாய் தந்தையரையும், குருவையும், புரோகிதனையும் அவமதித்தவனும், தன்னை நேசித்தவனுக்கும், தனக்குச் சீவனம் செய்வித்தவனுக்கும், ஸ்திரீகளுக்கும், குழந்தைகளுக்கும், கண்முதலிய இந்திரியக்குறைவுள்ளவருக்கும், தீங்குசெய்தவனும், விவாகவிஷயத்திலும், பிராமணவிஷயத்திலும், தானவிஷயத்திலும், தருமவிஷயத்திலும், மாறுபுரிந்தவனும், பிராமணருக்கு ஏதேனும் ஒன்றுதருகின்றேனென்றுசொல்லி, இன்றுநாளையென்று அலைவித்தவனும், புரோகிதன் மனைவியைப் புணர்ந்தவனும், ஸ்ரீமத் ராமாயண பாரத பாகவதங்கள் படிக்குமிடத்தில் வீண்வார்த்தை பேசினவனும், மணம்புரியுங்காலை கன்னிகைகளுக்குத் தோஷம் கற்பித்தவனும், பசுமுதலிய மிருகங்களுக்குச் சமமாய்த் தீர்த்தம் கொடாமல் தனக்குரியவற்றிற்கு மிகுதியாயும், பிறனுக்குரியவற்றிற்குக் குறைவாயும் கொடுத்தவனும், ஒருபொருளை ஒருவனுக்குக் கொடுத்து கொடுத்தோமேயென்று பின்பு துக்கித்தவனும், பிராமண

னுக்குரிய கருமானுஷ்டானங்களைச்செய்த சூத்திரனும், கருமானுஷ்டானங்களைவிட்டுப் பலானுண்டபிராமணனும், பகவானிலன் என்றவனும், எப்போதும் பிறரை முனிந்தவனும், பிறன்பழிகூறினவனும் அந்தியிலேயே முழுகி மிருகங்களாலும், முதலைகளாலும், கிடங்களாலும் துன்பப்படுவர்.

தார்க்ஷியா! தீவினைசெய்யாமல் நல்வினைசெய்தசீவன் இறுதியுற்றபின்பு சுவர்க்கவாசம்செய்து நல்லக்ஷேத்திரத்தில் உத்தமகுலத்தில் சர்வசாஸ்திர சம்பன்னனாய் தனமுடையவனாய்ப் பிறந்து வாழ்வன். தந்தை மரித்தகாலை ஆசௌசம் நீங்குவதற்குள் புத்திரன் இப்புராணத்தை கேட்பனேல் அத்தந்தை நிரதிசய இன்ப வீடாகிய நம்முலகு எய்துவன். தாய் மரித்தகாலை கேட்பனேல் அத்தாய் புருடசன்மமடைந்து சுவர்க்கம் சார்வள். பிதிரர்களும் நற்கதியடைவர். சங்கராந்தியிலும், விஷுவென்னும் புண்ணிய தினத்திலும், கிரகணத்திலும், சிராத்ததினத்திலும், இப்புராணத்தைப் படிப்போரும், கேட்போரும், படிப்பிப்போரும் இறுதியில் நல்லுலகு சேர்வர். அவர்களுடைய பிதிரர்களும் உத்தம லோகமடைவர்கள். கோடிகன்னிகாதானம் செய்தலாலும், நூறு ஆவர்த்தி சோடச மகா தானம் செய்தலாலும், கயா சிராத்தம் செய்தலாலும்வரும் புண்ணியம் இப்புராணத்தைக் கேட்டலால் உளதாகும். சீவருக்கு யமலோக பயத்தை நிவர்த்திப்பதும், மோக்ஷ மார்க்கத்தைத் தெரிவிப்பதும் ஆகிய இப்புராணம் உலக நன்மையின் பொருட்டு நினக்கு நம்மால் சொல்லப்பட்டதென்று பத்தராவி திருவாய்மலர்ந்தருளினர். பின்னர் கருடபகவான் பரமகாருணியனாகிய பகவானை வலம்வந்து திருவடியைத்தொழுது, வேதாவுக்கு வேதமோதியருளிய திருநாவால் சர்வேசன் புராணம் சொல்லியருளப்பெற்றேனே! எத்தவம் புரிந்தேனோ! என மகிழ்வுற்றனன். சூதர், நைமிசாரணிய வாசிகளே! புராணசிரவணஞ்செய்ய விரும்பிய நுங்கட்கு அறிந்தவாறு சொன்னேனென்று கிளைத்தி ஸ்ரீ ஹரிநாமங்களைப் புகன்றிருந்தனர். அக்காலை புராணசிரவணம்செய்த சௌனகாதி மகருஷிகளெல்லாரும் ஆநந்தவேலையில் ஆழ்ந்து புராணிகரை நோக்கி, சூதமாமுனிவரே! அடியோங்களிடத்தில்கருணைசெய்து இப்புராணம்பகர்ந்தருளினீர். அநேக புராணங்கள் தேவர் முகமாய்க் கேட்டிருக்கின்றோம். சீவனுக்கு உறுதிசற்பிக்கும் புராணம் இதனினும் மற்றொன்றிலது. தேவ

ருக்கு விசேஷமாய்ச்சமர்ப்பித்தல் வேண்டுமென்ற எண்ணம் எங்கட்குத் திண்ணமாயுளது. எங்கள் நிலைமை தேவருக்குத் தெரியாததன்று யாங்களெல்லாம் எளியேமாகவே யிருக்கின்றோம் என்று புகன்று கைந்நீர், அடிநீர், உண்ணீர் கொடுத்துப் போற்றினர். அவருள் ஒருவர் வெறுமனே புராணம் கேட்கலாகாதென்று புராணிகருக்கு ஒரு கடம்கொடுத்தனர். ஒருவர் மரவுரி கொடுத்தனர். ஒருவர் புலித்தோல் கொடுத்தனர். ஒருவர் பூணூல் கொடுத்தனர். ஒருவர் யாதைக்கொடுக்கலாமென்று சற்றே யாலோசித்துக் குசைப்புல் கொடுத்தனர். ஒருவர் சூதரைப் போலப் புராணம் சொல்லுவோர் திரிலோகத்திலும் உளரோவென்று வாயாரப் புகழ்ந்தனர். ஒருவர் பன்முறைதண்டம் சமர்ப்பித்தனர். பின்னர் யாவரும் புராணிகரை வலம்வந்து தண்டம் சமர்ப்பித்துத் தத்தம் ஆசிரமமேகினர்.

முப்பத்திரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகருடபுராணவசனம்

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீசடகோப யதீந்திர மகாதேசிகர் பொன்னடிகள் வாழ்க.